

FPT TRUYỀN

TÔI TỪNG LÀM KINH DOANH

NGUYỄN DUY HƯNG
PGĐ F9 - FPT Distribution

Lặn lộn nhiều nghề

Được tuyển vào FPT để thực hiện dự án khai thác vàng vào năm 1991, nhưng rất cục, tôi không đi “tìm vàng” mà lao vào những thương vụ làm ăn. Làm nhiều nghề, hết nghề này đến nghề kia vẫn ở trong FPT thôi. Nhưng cũng lạ, FPT trở thành công ty tin học số 1 Việt Nam rồi Tập đoàn viễn thông và công nghệ thông tin hàng đầu Việt Nam mà các hướng kinh doanh tôi tham gia chưa bao giờ dính dáng đến tin học, ngoại trừ 1 lần duy nhất trực gian hàng thiết bị tin học FPT tại triển lãm thành tựu kinh tế Việt Nam năm 1991 tại trung tâm triển lãm Giảng võ nhưng cũng không bán một cái máy tính nào.

FPT hồi đó nhỏ lắm, cả công ty chỉ có khoảng trên ba chục người. Ngoại trừ Ban Giám đốc, mảng tin học gọi là Trung tâm ISC thì còn lại tập trung vào suốt phòng tổng hợp (bao gồm Kế toán, tổ chức cán bộ, hành chính và tất cả các thứ còn lại). Tôi dĩ nhiên là quân số thuộc phòng Tổng hợp. Chú Đào Vinh lúc đó to lắm, điều hành cả phòng Tổng hợp, chức chỉ bé hơn các anh trong ban GD.

Ở FPT lúc đó có câu “bước lên tầng 2 (trụ sở Công ty tại trường PTCS Giảng võ) thì tôi không biết tôi là ai”. Có nghĩa là sếp bảo làm là làm không bàn cãi không hỏi làm để làm gì bởi tất cả là vì Công ty, đơn giản thế thôi,

chắc chị Thu Hà (Ban TCCB) và Thanh Huyền (F9) hiểu rất sâu sắc câu này. Sau này thì cái khái niệm đó cũng nhiều thay đổi.

Là lính mới nên tôi cũng chưa được phân công việc cụ thể, các sếp sau khi nhận tôi thì đi công tác nước ngoài, ở Việt Nam quyền giám đốc là anh Phan Ngô Tổng Hưng. Cụ Vinh nói với tôi các ông ấy bảo cháu làm vàng thì cháu cứ làm vàng. Tôi hỏi thế thì làm ở đâu? Mỏ nào? Thăm dò hay khai thác? Sẽ làm việc gì? Dưới quyền ai? Cụ Vinh nói thế thì cứ đi tìm tài liệu mà đọc. Thôi thì nhắm mắt đưa chân hay chính xác hơn là chó sục bụi rậm. Cái gì các sếp bảo là tôi cũng làm tuốt. Vừa tìm đọc tài liệu tại các thư viện, tôi vừa kiêm nhiệm chân chạy lăng quăng như: trông coi máy tính khi công ty tham gia triển lãm hay, đi tìm catalogue, thuê thợ ảnh, người mẫu, bao bì cho công ty xuất khẩu hàng may mặc ra nước ngoài.

Một thời gian sau, khi FPT hợp tác với một hợp tác xã (HTX) may dưới hình thức mua lại CP của họ. Anh Trương Gia Bình, anh Lê Quang Tiến thường xuyên đi công tác nước ngoài, nên anh Hưng PNT phải kiêm luôn làm Tổng giám đốc HTX may có lẽ đây là chức danh duy nhất có tại Việt Nam lúc bấy giờ. Do bận rộn, anh Hưng hiếm khi có mặt tại đây. Tôi và Thăng còi (nay đã lập công ty bên ngoài) được phân công xuống “ăn nằm

ở dễ" tại hợp tác xã suốt 6 tháng.

Thắng là kế toán trưởng do FPT cử song song với một bà kế toán trưởng của HTX, tôi nhận nhiệm vụ trợ lý cho chú Nghỉ (GĐ Kỹ thuật do FPT thuê) chạy lo nguyên vật liệu, phụ liệu cho việc may mặc hàng xuất khẩu. Đây cũng là thời gian tôi học được khá nhiều kiến thức về kiểm tra và giám sát kỹ thuật của quy trình may công nghiệp, ngoài ra thì mọi việc chỉ mới lấy nguyên phụ liệu ... chú Nghỉ chỉ truyền cho tôi.

Do FPT làm xuất khẩu quần áo nên bọn tôi nắm được một số kỹ thuật trong xuất nhập khẩu (XNK). Mặt khác, lúc đó rất ít công ty được làm XNK trực tiếp nên chúng tôi (tôi và Hải Kozic) đã có ý tưởng thành lập bộ phận vận tải FPT với mục đích làm dịch vụ XNK ủy thác và thuê tàu, máy bay để hưởng hoa hồng.

Anh Bình lúc đầu không khoái lắm vì cho rằng, làm vận tải chẳng có tí gì giống với công nghệ và liên quan đến FPT. Nhưng anh Phạm Minh Hải (Hải Kozic) với đầu óc kinh doanh nhạy cảm, kiên quyết lập luận: "Đã là kinh doanh, cái gì ra tiền là làm". Thấy không thể cản được khí huyết sôi sục của Hải Kozic, anh Bình đồng ý với điều kiện văn phòng của các chú phải tách riêng và không tiếp khách ở trụ sở FPT để tránh ồn ào.

Anh Hải và tôi lọ mọ đi thuê một văn phòng nhỏ để thực hiện sứ mệnh mới. Chúng tôi tự kinh doanh, tự hoạch toán, tự trả lương. Công việc khá thuận lợi. Chúng tôi tự làm việc với tàu biển, hàng không và làm đầu mối nhận hàng, chuyển hàng (thu phí xuất khẩu ủy thác) với giá mềm hơn hẳn so với các đối thủ khác. Nhiều công ty lớn có nhu cầu xuất khẩu cũng gõ cửa tìm tôi. Tiền tươi về hàng ngày.

Tôi còn nhớ, lúc mới vào FPT, lương của tôi là 140.000VND, sau được nâng lên 200.000VND. Tôi thường xuyên lâm vào tình trạng, chưa hết nửa tháng là lương đã hết vèo. Khi chuẩn bị sang tổ vận tải, chú Vinh còn nói nhỏ với tôi: "Lương cháu giờ có 200.000VND, nhưng chuyển sang làm giao nhận nếu làm tốt thì số lương đó đã là gì".

Quả thực, ngoài các chi phí văn phòng, điện nước, tiền ăn nhập (lúc đó chúng tôi suốt ngày phải bia bọt với khách hàng và đối tác), tiền nộp về FPT hàng tháng thì chúng tôi có mức thu nhập phải gọi là khá khấm, gấp mấy lần mức lương cũ. Tôi nói với anh Hải, "anh Hải Kozic là sếp nên nhận lương khoảng 1,5 triệu VND/tháng, còn em 1 triệu là OK". Hàng tháng Hải Kozic nộp báo cáo tài chính của bộ phận về công ty đầy đủ.

Sau một thời gian, thấy chúng tôi làm ăn ổn thỏa,

ngày 08/9/1993, FPT chấp nhận nhận chúng tôi về lại FPT để làm cho nó bài bản. Công ty cấp cho chúng tôi một văn phòng, một bộ salon tiếp khách, máy fax để tiện làm việc. Lúc này chúng tôi mới chính thức là Trung tâm dịch vụ vận chuyển, trở thành một bộ phận chính thức của Công ty. Chúng tôi thực hiện việc giao nhận, xuất nhập khẩu hàng hóa của Công ty FPT và làm dịch vụ cho các doanh nghiệp và tư nhân có nhu cầu. Một dạng của Forwarder ngoài ra còn mở thêm cả phòng vé bán máy bay làm đại lý cho Pacific Air Lines sau đó là Vietnam Air Lines và một số hãng hàng không nước ngoài khác.

Vài năm đầu những kinh doanh này khá ổn, chúng tôi làm ăn khấm khá, luôn luôn là đại lý hàng đầu của cách mạng, thường xuyên được hãng tuyên dương và công ty khen thưởng.

Đến năm 1997 - 1998, công việc của tôi chẳng còn ngon gì nữa, kinh doanh khó khăn hơn nhiều. Anh Hải Kozic đã chuyển sang làm Giám đốc TT điện tử lâu. Tình hình ngày càng khó khăn dẫn tới Trung tâm dịch vụ vận tải giải tán. Nó cũng hoàn thành sứ mệnh trong một giai đoạn lịch sử. Các đồng nghiệp của tôi một số ít ở lại FPT số còn lại ra ngoài mở doanh nghiệp riêng, vẫn làm về vận tải và du lịch, ở góc độ nào đó họ cũng đều thành đạt.

Sau 7 năm làm kinh doanh, bỗng dưng tôi được "chiếu nghỉ". Tôi về HO và tham gia công tác đoàn thanh niên. Một ngày đẹp trời năm 1998, anh Bình gọi tôi vào phòng và bảo: "Em nhận công tác phát triển tinh thần anh em nhé!". Tôi bản chất là đứa thích ăn chơi, tụ tập, nên vui vẻ nhận lời. Chỉ nói nếu các anh không ủng hộ thì em cũng chịu đấy.

Thật ra thời gian đó, anh Nam già, vốn được coi là thủ lĩnh tinh thần của FPT thì đang đi học, STico thiếu người cầm đầu. Đoàn thanh niên FPT được anh Bình lựa chọn và giao cho trọng trách gìn giữ và phát triển tinh thần và văn hóa FPT.

Do hay lang thang, tụ tập, tôi gần như chơi với tất cả mọi người trong công ty, bất kể từ các sếp cho đến lính mới nên công việc của Đoàn thanh niên FPT cũng gặp nhiều thuận lợi.

Để phong trào Đoàn phát triển nhưng mang đặc thù FPT phục vụ mục tiêu của FPT, đặc biệt hơn so với các cơ sở Đoàn khác, tôi kiến nghị với ban lãnh đạo FPT và lãnh đạo các bộ phận nên tham gia vào BCH Đoàn cho oách. Ban đầu, BCH có hầu hết các lãnh đạo cao nhất các BP như anh Nam, anh Thắng, Tô Tuấn, Khắc

Thành, Lại Hương Huyền, Trần Thu Hà, Diệp Tùng, Hoà rầu... Tôi được bầu làm "Tổng bí thư" đoàn. Anh Bình nói vui em phải là TBT Đoàn FPT chứ, tôi nghe cũng khoái.

Tôi bắt đầu lao vào công cuộc phát triển "tinh thần" anh em. Tổ chức ngày 13/9, tổ chức đi nghỉ mát cho anh em, tổ chức hội thảo, cuộc họp tại công ty. Sau bao nhiêu công cuộc tổ chức các sự kiện cho công ty, tôi chợt nảy ý định: "Mình đã có thể làm tốt việc tổ chức sự kiện ở FPT. Nếu chuyển sang làm cho các ông khác và thu tiền thì hoàn toàn có thể là một hướng kinh doanh sẽ kiếm được".

Lúc đó, ở Việt Nam mới chỉ có một công ty nước ngoài làm dịch vụ này. Tôi đã tư tưởng rất nhiều và nghĩ ra các dịch vụ, thậm chí, cả tổ chức đám cưới... hỏi ý kiến các anh như anh Hưng, anh Nam đều ủng hộ bảo "Tốt đấy, triển khai đi".

Nhưng rốt cuộc ý tưởng vẫn chỉ là ý tưởng vì tôi thiếu một người có thể giúp tôi chuyển ý tưởng thành đề án kinh doanh khả thi.

Vẫn nung nấu trong đầu sẽ tìm kiếm một hướng kinh doanh nào đó phù hợp, tôi vừa hoạt động Đoàn vừa suy nghĩ. Có một lần một anh ở Viện Công nghệ gợi ý cho tôi từ cổ xưa tới nay có hai nghề buồn rất lời là buôn vũ khí và buôn nô lệ. Tôi nghĩ, buôn vũ khí thì chả đến cái mặt mình, có lẽ "xuất khẩu lao động" gần giống môn thứ hai tất nhiên không tàn bạo giống thời trung cổ..

Cuối năm 1999-2000, FPT rộn lên đợt sóng xuất khẩu phần mềm nhưng cũng gặp khó khăn không ít vì chưa có ai ở FPT từng làm XKPM. Tôi nghĩ, dưới góc độ "xuất khẩu lao động" nếu đối tác nước ngoài cần tìm 5 ông lập trình viên, tôi sẽ tìm ở FPT và "xuất khẩu" sang họ thế cũng là XKPM.

Dự án XKLD được anh Hải là bạn cũ của anh TiếnLQ hỗ trợ, anh này làm ở Bộ LĐTB-XH và có rất nhiều kinh nghiệm trong lĩnh vực XKLD, anh dẫn tôi gặp gỡ và tham khảo một số công ty của Đài Loan, Hàn Quốc chuyên môi giới và nhận lao động xuất khẩu. Lúc này, hướng xuất khẩu nhân công làm giám hộ công (gọi tắt là ô sin) là ngon nhất và ít tốn kém nhất. Rục rịch chuẩn bị mở hướng kinh doanh này thì đúng một cái báo chí thời điểm đó lại liên tục có những bài viết kiểu: "Lao động tại Hàn Quốc bị đánh đập dã man" hay "hai bố con một gia đình ở ĐL hiếp một cô giúp việc". Anh Hưng lại gọi tôi lên truyền đạt ý chỉ của anh Sáu: "FPT mình giờ to rồi, là công ty công nghệ hàng đầu tiếng tăm lẫy lừng, ấy mà lại bị dính vào mấy cái trò lao động như thế thì

chết". Dù giấy phép đã xin được nhưng... lại bị xếp xó.

Một lần nữa, ý tưởng kinh doanh của tôi lại không thành hiện thực.

Sự ham thích kinh doanh trong tôi vẫn chưa bao giờ chịu ngủ yên. Công tác Đoàn thì cũng vui nhưng phải nói thật là ít tiền vì đơn giản làm sao số hóa được hiệu quả để mà tính thưởng. Vả lại làm mãi một công việc cũng đến lúc không còn sáng tạo được nữa.

Đầu năm 2003, FPT ký HĐ phân phối với Nokia chắc chắn sẽ cần người, tôi lập tức gặp anh Sáu để xin sang làm Nokia anh nói: "Anh thì OK nhưng mảng này Công ty giao cho Tiến béo em sang đặt vấn đề với Tiến béo" và anh cũng nói em phải tìm người thay được em ở công tác cũ".

"Câu" anh Trương Quý Hải

Trên thực tế, tôi đã có kế hoạch tìm kiếm người làm chuyên trách đoàn thể từ những năm trước với mục đích để các hoạt động phong trào ở FPT bài bản hơn. Tôi đã từng mời Thảo Vân là CB Đoàn (lúc đó đang rất nổi với vai trò MC trong Gặp nhau cuối tuần). Thảo Vân cũng đã đồng ý cộng tác với FPT nhưng vì Vân là cán bộ của ĐHQG nên không thể chuyển sang FPT mà chỉ có thể làm việc part time với FPT. Cũng tìm và tuyển dụng nhiều nhưng thật khó tìm được người như ý mà lại có thể tâm huyết với FPT.

Làm công tác Đoàn, tôi chơi khá thân với các anh bên Trung ương Đoàn, nhạc sỹ Trương Quý Hải là bạn học cùng trường ĐH với tôi. Tôi chợt nảy ra định "câu" anh Hải về làm cho FPT thì chắc anh Bình sẽ đồng ý. Anh Cảnh, là sếp của anh Hải lúc đó, và là Bí thư TW Đoàn khi nghe tôi trình bày có nói với tôi: "Hơi khó đấy, anh nghĩ Hải không về FPT đâu". Tôi vẫn tự tin hành động theo cách của tôi.

Nhiều lần tôi gọi điện mời anh Hải đi uống bia. Trò chuyện cà kê đủ thể loại, tôi mới tí te mời anh về làm ở FPT. Lúc đầu, anh Hải cười bảo: "để anh suy nghĩ đã". Tôi vẫn kiên nhẫn thuyết phục anh Hải bằng những sự phân tích: "Về FPT, anh thoải sức sáng tác; lương FPT lại cao hơn bên hành chính sự nghiệp. Những thành công của anh cũng là thành công của FPT...". Rõ ràng hai tháng, cuối cùng, đến tháng 4/2003, anh Hải gật đầu theo tôi về... FPT.

Anh Hải thoải thuận trước: "Anh về làm trợ lý cho chú thôi đấy nhé". Tôi nói luôn: "Anh chỉ làm trợ lý cho em trong 6 tháng thôi, sau đó là anh phụ trách thay em".

Tôi tìm mọi cách nhanh chóng chuyển giao công việc cho anh. Thú thật, có lúc tôi cũng to tiếng với anh vì tính cách nghệ sĩ của anh, làm việc cứ “lơ mơ”, cái gì cũng ừ... thoát cái không thấy bố cháu đâu, gọi điện thoại mới biết anh dự trại sáng tác cho tỉnh ở Điện Biên theo lời mời của Bí thư tỉnh ủy... Nhưng thời hạn tôi đặt cho riêng mình chỉ có 6 tháng nên tôi vẫn quyết tâm cứ giao việc khắc phải làm. Tôi lên kế hoạch bàn giao và báo cáo với anh Bình, trừ việc vẫn giấu nhem không nói cho anh Hải kế hoạch này.

13/9/2003, kỷ niệm 15 năm thành lập FPT, chương trình chẵn năm làm lớn, như mọi năm vẫn phải làm Trưởng ban tổ chức thể thao và văn nghệ. Tôi đề nghị Tiến béo để tôi hoàn thành nốt chương trình này rồi sẽ vào TP.HCM để làm quen và cùng anh em xây dựng hệ thống phân phối Nokia.

Đúng ngày 01/10, trước khi vào TP.HCM, tôi gọi điện cho anh Hải báo: “Mai em đi công tác trong Nam, anh thay em giải quyết công việc theo kế hoạch anh em mình đã nhất trí nhé”. Anh Hải hỏi: “Bao giờ em về”. Tôi tỉnh bơ: “Em đi vài ba tháng”.

Tôi cảm nhận thấy rõ giọng nói anh Hải có phần hoảng hốt: “Em đi lâu thế, ai giải quyết công việc?”. Tôi vẫn cương quyết: “Anh cứ chủ động công việc thôi, em đi đây”.

Và thế là tôi lặn luôn một hơi trong TP.HCM. Công việc chuyển giao của tôi đã hoàn thành. Đến giờ, tôi vẫn nghĩ rằng, kéo được anh Hải về FPT phụ trách Đoàn thể vẫn là một thành công đáng nhớ.

Tôi đã quay trở lại với công việc kinh doanh bằng niềm tin “cứ máu có lẽ là xong”. Tôi gắn bó với FPT Distribution và Nokia từ đây.

TRONG CỒI BÁN HÀNG

TÔ MINH TUẤN

Phó Tổng Giám đốc FDC

Tôi vào FPT từ năm 1991 do anh Việt tròn giới thiệu. Khoảng những năm 1988-1990, anh Việt tròn làm quen với tôi, khi tôi đang làm trong nhóm lập trình, thuộc Trung tâm Máy tính Bộ Nông nghiệp. Anh Việt tròn hồi đó hình như là cán bộ của Viện Dầu khí và có biết chút ít về tin học.

Anh Việt tròn đề nghị: “Cho anh mua một chương trình phần mềm vẽ bản đồ trên máy tính”. Tôi bảo: “Anh mà thì gặp thẳng giám đốc của em, em chỉ là lập trình, các anh ở trên quyết định thì em sẽ chuyển giao chứ em không bán được”. Anh Việt tròn nhận lời từ chối của tôi một cách vui vẻ và hứa hẹn sẽ có dịp làm việc lại.

Bẵng đi hơn một năm, tôi không còn nhớ đến anh Việt tròn và những câu chuyện liên quan đến anh nữa.

Thời gian ấy, tôi ngày càng cảm thấy chán làm ở Bộ Nông nghiệp, mặc dù công việc ở đó rất hay nhưng thu nhập lại không tương xứng với công sức bỏ ra. Tôi nói thẳng với chú Phương, Giám đốc Trung tâm rằng: “Cháu phải cầm tay chỉ việc cho một số cô ở đây, tận tụy với công việc, thế nhưng lương của họ lại gấp ba lần cháu dù họ cống hiến ít hơn. Cháu không thích thế này, cháu sẽ ra đi”.

Tôi tin với khả năng của mình, tôi sẽ tồn tại được. Tôi bắt đầu đi tìm việc. Thời đó, Công ty Máy tính 3C rất nổi, thậm chí còn có tiếng hơn cả FPT về khoản lương cao, thu hút nhân tài. Tôi về 3C.

Một tháng sau, tôi bỗng nhận được điện thoại của anh Việt tròn. Anh Việt tròn mời tôi đi ăn trưa, uống bia lạnh đang hoàng, hoành tráng lắm. Chén chú, chén anh xong, anh Việt tròn mới thủ thỉ: “Anh mới ra nhập một tổ chức, được lắm, nhất là cần những người có tài như em”. Xoay một hồi, anh bảo tôi về FPT làm việc cùng anh. Nghe hấp dẫn, tôi liền theo anh Việt tròn về Giảng Võ, gặp anh Bình TG và các anh để “demo” công việc.

Gặp các sếp của FPT, tôi bắt đầu lưỡng lự, không biết đầu quân vào 3C hay FPT. Thực ra, 3C trả lương cao hơn nhưng trong công việc có khoảng cách, gặp sếp cứ phải khép nép. Ưa tự do, tôi quyết định “chui” vào FPT.

Hồi đó, anh Võ Chí Công vẽ ra viễn cảnh rằng: “Tương lai của thế giới là Unix, mấy cái Microsoft chỉ lù lù, vớ vẩn”. Anh Bình nghe thấy chiến lược như thế rất sốt sắng, yêu cầu phải làm ngay, lập một đội gồm nhiều người ưu tú để làm. Tôi cũng được phân vào nhóm lập trình Unix đấy. Đội đó có tôi, Phan Minh Tâm (hiện không còn làm ở FPT) và một số người. Công việc hàng ngày là mang sách ra đọc, rồi hí hoáy triển khai thử do chẳng có cái hợp đồng nào liên quan đến phần mềm này cả.

Khi anh Võ Chí Công đi, anh Ngọc BQ lên thay, anh Ngọc thực tế hơn: “Chúng mày đang làm gì? Có hiệu quả không?”. Rồi thấy không hiệu quả, do phải trả lương nhân viên cao, máy tính lại xịn, lại phí, anh Ngọc yêu cầu dẹp.

Tôi lại rơi vào tình trạng chán nản. Tôi có định rời khỏi FPT khi Viện Điều khiển Máy công cụ mời tôi về làm. Tôi đem chuyện này nói với anh Bình: “Các anh trả lương em quá cao, trong khi em chẳng làm được cái gì cả”. Anh Bình ôn tồn: “Em cứ suy nghĩ kỹ đi, nếu tìm được cơ hội khác ở trong công ty, em nên tận dụng”.

Đúng thời gian đấy, anh Bình đi nước ngoài thấy các công ty lớn đều có showroom, thấy mô hình hay, anh liền yêu cầu phải mở một cái. FPT mở showroom ở Lý Thường Kiệt, có dành ra 40m mặt tiền làm nơi trưng bày. Phụ trách phần việc đó có Thắng béo, sau Thắng béo thấy chán liền nhảy sang Zodiac của anh Trung Hà. Thiếu người, anh Bình cử tôi về showroom. Tôi gật đầu đồng ý.

Năm 1993, FPT cũng chưa nhiều sản phẩm. Hồi đó, FPT chỉ làm đại lý cho hãng máy tính Olivetti, IBM và một số máy tính của mấy ông Việt kiều. Dù máy móc không nhiều nhưng showroom cũng có khách. Tuy nhiên, khi mở showroom lại gặp một số vấn đề. Theo quan điểm của anh Bình, showroom chỉ là trưng bày thôi không được bán. Khách tới mua hàng, tôi đều phải giới thiệu về Giảng Võ.

Khách kêu ca với tôi là mua được máy của FPT khó khăn quá. Thấy cảnh kinh doanh như thế, tôi buồn. Tôi mạnh dạn trao đổi với anh Bình về việc phải bán hàng

chứ không chỉ để trưng bày. Không ngờ đề nghị này được anh Bình chấp thuận, anh khích lệ: “Em bán đi”. Thế là mình tôi vừa bán hàng, giao hàng, kiêm lắp đặt, thậm chí làm luôn cả lễ tân.

Mọi việc tiến hành theo chiều hướng tốt. Do có một mình nên tôi phải ôm nhiều việc. Có hôm thấy anh Bình ở cơ quan, tôi bèn lén la hỏi chuyện: “Ồ, anh Bình không đi đâu à? Thế em mượn xe nhé”. Hồi đấy, tôi bán cho ông Tây một cái máy tính, thấy tôi đi xe anh Bình tới, cậu ta rất ngạc nhiên: “Ở Việt Nam chúng mày đều đi xe đẹp để giao hàng à? Tao chẳng bao giờ được nhìn thấy cái xe đẹp như thế này cả”. “Ừ, bọn tao toàn thế”, tôi tỉnh bơ. Cậu Tây phục lắm, vì thấy tôi đi xe đẹp, comple là lượt, vừa lắp máy vừa nói chuyện với cậu bằng tiếng Anh.

Hồi đó tôi chưa lập gia đình nên giờ giấc khá thoải mái, nhiều hôm còn ngủ lại công ty, không về nhà. Một hôm anh Bình đi đâu đó về muộn, thấy tôi vẫn lúi cuội ở công ty, anh thắc mắc: “Sao em về muộn thế?”. “Em có về đâu ạ”, tôi thật thà đáp. “Bán hàng có gì tốt không em”, anh Bình lại hỏi. “Cũng được anh ạ”. “Thế tháng vừa rồi được bao nhiêu?”, anh Bình tiếp tục. “Khoảng 40 ngàn”. Anh Bình gật gù, “thế cũng đáng kể đấy nhì. Có nhân lên được không, khoảng 100 ngàn?”. “Hết cỡ rồi anh ạ”, tôi thú nhận.

Thấy tình hình như vậy, anh Bình hứa với tôi sẽ cho tôi thêm người để đẩy doanh số lên. Thời gian sau tôi tuyển thêm một cô bán hàng - và một anh kỹ thuật. Hồng Mai, cô nhân viên của tôi học Tổng hợp Văn, chưa có nhiều kinh nghiệm bán hàng, nhưng bù lại Mai khá khéo léo, lại xinh. Nhưng sau này Hồng Mai đã phạm một lỗi liên quan đến khách hàng IBM. Trong thời điểm đó, anh Bình lại đang muốn kết thân với hãng, khi Mai vướng lỗi này đại diện của IBM đã phàn nàn với anh Bình.

Một chiều, anh Bình gọi tôi lên, đẩy tờ fax lên trước mặt: “Em có biết chuyện này không?”, anh Bình nghiêm khắc hỏi. Tôi lắc đầu không biết và hứa sẽ kiểm chứng lại từ phía Mai. Sau đó Mai phải thôi việc. Hiện giờ Mai đang giữ chức vụ lớn trong Hội doanh nghiệp trẻ Hà Nội, thường xuyên gặp gỡ anh Bình và FPT.

Tuy tôi mất người, nhưng công việc vẫn phải tiếp tục. Từ yêu cầu phải nhân doanh số lên của Bình, tôi đề xuất: “Anh đồng ý cho em lập một đội chuyên đi săn lùng khách hàng nhé”. “Công ty mình hiện giờ không hoành tráng lắm, mình cũng không thể trả lương cao cho họ”, anh Bình phân vân. Tôi giải thích với anh Bình

là mình sẽ áp dụng hình thức khoán. Chỉ chờ cái gậy đầu của anh Bình, ngay lập tức tôi thành lập một đội quân bán hàng - tiền thân của đội “Xa mẹ” sau này.

Dù thời điểm đó, tôi chưa biết nhiều về marketing, nhưng tôi chủ trương tuyển nữ. Tôi nghĩ cứ xinh là bán được máy, liền tuyển những người đẹp, hồi đó có hai cô tên Hằng và Ngọc là hoa hậu và á hậu Noel năm 1995. Về sau đội của tôi được bổ sung thêm đảm bảo cô là hoa hậu, á hậu nữa, ở cuộc thi nào thì không nhớ lắm. Lương của mỗi nhân viên đầu đó khoảng 200.000VND và cứ bán được máy lại thêm hoa hồng. Sau này chúng tôi tuyển thêm nhân viên nam và trong nhóm này đã có nhiều người sau này thành danh như KhánhBQ ở FPT Mobile, như Minh hiện là Giám đốc Công ty tin học ODC...

Chúng tôi phân công thị trường và chia nhau làm, tôi chịu trách nhiệm thống kê. Các cô nói với tôi: “Anh cho em 200.000VND/tháng thì chỉ đủ tiền xăng, anh phải cho em thêm tiền hao mòn sắc đẹp nữa chứ”. Tôi nghĩ cũng thương. Dần dà cơ chế của FPT được điều chỉnh tốt hơn. Tôi nhớ, nhờ bán hàng giỏi, lương của KhánhBQ có thời điểm lên đến 7 triệu VND, gấp 3 lần lương của anh Bình.

Thời điểm đấy chúng tôi bán hàng cũng được, nhưng doanh số không phải là điều lớn nhất, cái đạt được là mang lại danh tiếng cho FPT, sau này tạo nên trào lưu.

Giai đoạn đỉnh cao nhất là phát triển một số showroom ở Hà Nội, một ở 89 Láng Hạ, một ở Yết Kiêu, một ở Ngô Quyền, một ở Bờ Hồ và một ở Hàng Bài. Dù phát triển nhưng tôi nhìn nhận, FPT vẫn chưa tạo ra được sức mạnh cốt lõi để tung ra chuỗi.

Nhận thấy khiếm khuyết này, chúng tôi bắt đầu chú trọng phát triển mảng bán buôn và đến năm 2003 thành lập FPT Distribution và một số công ty khác như FPT IS, Công ty Giải pháp Phần mềm FPT. Chị Nguyễn Thu Hương, PTGD FPT Distribution (nay đã rời công ty) để xuất với anh Bình phương án là bán hàng cho các khách hàng dự án, do các đại lý mình bán hàng hơi kém và được anh Bình chấp thuận.

Một thời gian sau, FPT tiến hành mở trung tâm Nokia. Tiến bộ có khả năng hùng biện tốt được giao phát triển FPT Distribution. Đến ngày nay, FPT Distribution vẫn kinh doanh hiệu quả, có lãi và khẳng định được tên tuổi, vị thế của FPT trong lĩnh vực phân phối. Sau nhiều năm lộn lộn với nghề, chứng kiến thành quả này, tôi nghĩ đây là một thành công lớn mà trong 20 năm phát triển FPT đã đạt được.

15 NĂM CUỘC SỐNG VÀ NHỮNG CON SỐ TẠI FPT

NGUYỄN VĂN LỘC
Phó Tổng Giám đốc FDC

Tháng 07/2008, tình hình kinh doanh của FDC đầy biến động, doanh số giảm, nhân sự đang chuẩn bị có nhiều xáo trộn, trên đe dưới búa: các lãnh đạo Tập đoàn thì tấn xuống, các giám đốc Trung tâm kinh doanh FDC thì tấn lên ban TGD FDC... về đủ thứ hàng tồn, công nợ lâu khó đòi, tín dụng cấp nhiều, bảo lãnh tín dụng thì ít...

Lâu lắm rồi, tối về, tôi lại ngủ mê thấy các con số và một chiều thứ Bảy, ngày cuối tháng 7, tôi lại ngổi nhớ lại cuộc sống của bản thân sau 15 năm làm việc ở FPT đến tận bây giờ, ngắm thấy đều liên quan đến tiền nong và những con số.

Khoảng tháng 07/1993, tôi là lứa thứ hai gia nhập FPT theo con đường thi tuyển. Tôi vẫn còn nhớ đợt thi tuyển phải qua 3 vòng: Viết lần 1, viết lần 2 và phỏng vấn lần 3. Lúc đó, có đầu đó hơn 100 sinh viên tham gia thi và cuối cùng chọn được nhóm 7 người được vào đào tạo.

Qua 3 tháng đào tạo cật lực do anh Hùng râu (Lê Thế Hùng) phụ trách, tôi cũng tốt nghiệp và đạt tiêu chuẩn được nhận ký hợp đồng chính thức sau buổi bảo vệ case study cũng liên quan đến tiền nong và số má đó là: "Xây dựng chương trình Money quản lý bán vé máy bay".

Từ đây cuộc sống gắn với con số của tôi bắt đầu bằng vị trí kế toán Trung tâm XNK và Dịch vụ vận tải trong 3 năm.

Tôi nhớ mãi khoảng giữa năm 1995, anh Lê Quang Tiến gọi tôi lên và giao nhiệm vụ mới.

Ban đầu thấy anh TiếnLQ đưa ra cho hai lựa chọn, tôi đã tưởng chừng chắc là vận may tới mới có tận hai lựa chọn. Nhưng khi nghe anh Tiến nói, tôi mới té ngửa là chỉ có một lựa chọn duy nhất. Hoá ra, hai lựa chọn anh TiếnLQ đưa ra: Hoặc làm thủ quỹ của Công ty hoặc viết đơn xin nghỉ việc.

Đến nước này, thì đành ngậm ngùi nhận nhiệm vụ Thủ quỹ Công ty thôi, và cuộc sống của tôi lại gắn với đồng tiền trong vòng 8 năm nữa. Trong 8 năm làm thủ quỹ tôi đã chứng kiến và trải qua bao kỷ niệm vui buồn.

Hồi đó, anh Tiến béo (Hoàng Nam Tiến - Chủ tịch FDC hiện tại) thường nói với mọi người là ở FPT có một thằng "Sống trên tiền" và "coi tiền như giấy lộn" đó chính là LộcNV - Thủ quỹ. Lý giải đơn giản vì hồi đó FPT bán hàng 80% là thu bằng tiền mặt nên dù doanh thu ít hơn hiện tại nhiều nhưng lượng tiền mặt thu thì quá nhiều. Lần nào anh Tiến béo xuống phòng quĩ cũng thấy quanh tôi tiền là tiền, tôi có nói vui với anh Tiến béo là: "Em cầm hàng chục tỉ đồng nhưng chẳng có cảm giác gì về tiền cả vì tiền là tiền của công ty chứ không phải của cá nhân (nếu là tiền của cá nhân chắc hồi đó một hai trăm triệu đã xúc động lắm rồi)".

Có lần kiểm quỹ thấy thiếu tiền, tôi mất ăn mất ngủ mấy ngày liền, về nhà không dám nói với vợ (đợt đó đã

lấy vợ). Nhớ mãi vẫn không ra khoản tiền hụt đó, tôi đành bàn với vợ tôi phương án xấu nhất là bán cái nhà tập thể bé tí để lấy tiền đền.

Sau một hai hôm ở cơ quan đến 12h đêm kiểm tra sổ sách vẫn không tìm ra khoản hụt, tôi quyết định nói với anh TùngND - Kế toán trưởng và anh TiếnLQ - PTGD tài chính. May quá sau khi tìm hiểu, nghe giải trình thì cả anh TiếnLQ và TùngND đều thông cảm và hỗ trợ đền bù cho công ty cùng tôi. Cả năm đó và năm sau tôi không nhận được tiền thưởng vì đã phải đi vay trước đền vào quỹ rồi. Tôi vẫn cảm thấy hủ vía vì suýt tí nữa thì mất nhà.

Sau 8 năm làm thủ quỹ tôi quyết định xin anh TiếnLQ chuyển làm việc khác vào tháng 07/2003, anh Tiến đồng ý. Đầu tiên, tôi xin đi Mỹ học tiếng Anh trong vòng hai tháng.

Sau khi đi Mỹ về, tôi tự dựng thành người thất nghiệp vì chưa có vị trí công việc nào tại FPT. May mắn thay đúng lúc đó thì Trung tâm phân phối FPT (tiền thân của Công ty Phân phối FPT - FDC) ra đời trên cơ sở sát nhập 3 trung tâm kinh doanh riêng lẻ lại. Tôi được Ban lãnh đạo FPT tin tưởng bổ nhiệm làm Trưởng phòng kế toán Trung tâm (tôi nhớ hồi đó duy nhất TT FDC có chức danh Trưởng phòng kế toán) và cuộc sống của tôi lại bắt đầu bằng những con số.

Sau đó một thời gian ngắn, Công ty quyết định chuyển Trung tâm FDC thành Công ty con và tôi được bổ nhiệm làm Kế toán trưởng.

Thời gian đầu, tuy FDC là một đơn vị chung trên quyết định nhưng các đơn vị kinh doanh vẫn ngồi rải

rác vài nơi. Anh Tiến béo lúc đó đang chức kiêm chức Trưởng phòng Kế hoạch Kinh doanh ở 89 Láng Hạ, anh Tô Tuấn - GD FCD ở Yết Kiêu, anh Dũng nhà xác GD FCP ở 94 Trần Quốc Toản, chị Hương già - GD FPS ở mặt tiền 89 Láng Hạ. Riêng tôi không có chỗ nên đành ngồi nhờ ở phòng tài vụ FPT tầng 1, 89 Láng Hạ.

Thời gian này, tôi ví mình như là người Palestin, có tổ quốc nhưng không có đất và nhà ở phải đi tị nạn. Tuy không tập trung nhưng tôi vẫn cứ bắt tay vào chuẩn bị xây dựng kế hoạch cho công việc sắp tới. Hàng tuần - tháng vẫn tự tay tổng hợp báo cáo kinh doanh, lỗi lải từ các đơn vị riêng biệt thành báo chung của FDC để gửi cho anh Tiến béo và các anh/chị trong ban giám đốc FDC. Mãi đến đầu năm 2004, chúng tôi mới thuê và chuyển về quần tụ tại Khu Vạn Phúc. FDC bắt đầu tập trung và phát triển vượt bậc (năm sau gấp đôi năm trước về doanh thu). Có lẽ cho đến bây giờ sau 5 năm ra đời và phát triển của FDC, thời gần 6 tháng sống lưu vong vẫn là đáng nhớ nhất của tôi.

Hiện tại, mặc dù không làm Kế toán trưởng FDC, nhưng công việc của tôi quanh đi quẩn lại vẫn là số má công nợ, hàng tồn... Tôi mơ một lúc nào đó mình có thể dứt hẳn ra các con số. Tuy nhiên mơ là một chuyện, còn thực tế chắc là "Số" và "Nghịệp" của tôi đã gắn liền với con số và tiền nong rồi nên khó lòng thoát được. Hy vọng một ngày nào đó FDC trở thành tập đoàn phân phối hàng đầu Việt Nam và khu vực. Sự nghiệp này chắc phải nhờ cậy vào các bạn trẻ hơn ở FDC, FPT.

Hà nội, tháng 08 năm 2008

LẦN ĐẦU RA BẮC

BÙI NGỌC CHÂU - FPF HCM

Thuở ban đầu bao giờ cũng là kỷ niệm đẹp và để lại nhiều ấn tượng khó phai. Đối với tôi, buổi văn nghệ trong lần Bắc tiến vào những ngày đầu ở FPT là một trong những dấu ấn đó.

Dấu ấn này diễn ra vào mùa thu năm 1993, FPT HCM cử một đoàn đại biểu đi Hà Nội dự lễ kỷ niệm 5 năm thành lập FPT, chúng tôi gồm: anh Lưu Minh Văn, Sơn “con” (đại diện kỹ thuật), Quốc Hùng (đại diện phần mềm), Ân (kế toán), Thế Anh (đại diện cargo) và tôi (XNK), ngoại trừ Thế Anh (lớn lên ở HN), những anh em còn lại đều là lần đầu tiên ra Thủ đô.

Cuộc hành trình bằng tàu lửa ấy đã mang theo biết bao cảm giác háo hức và nôn nao khó tả của tất cả anh em chúng tôi. Hà Nội, mảnh đất thiêng liêng với biết bao lịch sử hào hùng, mà trước đó mỗi người chỉ được nhìn trong phim ảnh, hay sách vở thì việc được ngắm nhìn, chân chạm đất Hà Nội đúng là một nỗi ước mơ bấy lâu...

Có thể nói đây là lần gặp mặt chính thức của một số anh em chúng tôi với vị TGD đáng kính Trương Gia

Bình và các anh trong Ban giám đốc, được tay bắt mặt mừng, ôm hôn thân mật với những người thân yêu nơi đất Bắc mà trước đây chỉ nghe được giọng nói qua điện thoại... Và cũng là một áp lực cho chúng tôi khi gặp gỡ các NSND gạo cội ở làng FPT như: anh Thành Nam, anh Khắc Thành... trong lần trình diễn văn nghệ này.

Theo lịch trình, chúng tôi sẽ phải trải qua khoảng thời gian 3 ngày, 2 đêm để ra đến đất Thủ đô. Trong khoang tàu, cả đoàn chúng tôi nằm trên 6 chiếc giường cứng. Anh Lưu Minh Văn và anh Quốc Hùng vốn to con nên được sắp xếp nằm ở dưới để “an toàn” cho cả hội. Sơn “con” và tôi do nhỏ con và nhẹ cân nhất nhóm nên được “ưu tiên” nằm trên cùng.

Đêm đầu tiên trên tàu, hầu như cả đoàn không ngủ được. Cả hội chỉ biết ca hát lung tung và chưa sáng tác được ca khúc nào. Đến sáng ngày thứ hai, anh Lưu

Minh Văn trưởng đoàn (lão làng) vì sốt ruột nên buộc phải ra lệnh: “Mỗi chú phải sáng tác một bài, nếu không thì đi mua nước hoặc mua cháo đêm phục vụ cho cả nhóm”.

Nỗi nhớ háo hức đến Hà Nội, cùng với vài chai bia và máu sờ-ti-cô ngấm dần vào người, một số bài hát đã được hình thành nhưng chưa thực sự hoàn chỉnh. Cùng với tiếng đàn của Ân, các ca khúc vừa sáng tác được chúng tôi hát suốt dọc đường, mỗi người góp một từ, một câu, một lời cho trọn vẹn....

Đoàn tàu tiếp tục đi qua những miền quê thân yêu của đất nước. Những cánh đồng xanh mượt mà nặng trĩu lúa vàng, những dải bờ biển cát trắng, những ngọn đèo hùng vĩ mà nên thơ...

Sáng ngày thứ ba của cuộc hành trình, tàu dài lần bánh vào địa phận các tỉnh phía Bắc, mọi người trong đoàn ai cũng háo hức ngắm nhìn quang cảnh qua ô cửa sổ chật chội của toa tàu. Tàu đến ga Hà Nội, đoàn chúng tôi đã được FPT Hà Nội tiếp đón rất thân tình. Chúng tôi vui mừng khi được gặp lại Ban Giám Đốc FPT HCM đã ra trước đó như: anh Hoàng Minh Châu, chị Trương Thanh Thanh, anh Ngô Vi Đồng...

Thấm mệt vì chặng đường dài, về đến khách sạn thì

ăn uống lại chưa quen, Quốc Hùng to con nên cứ rên xiết: “không được ăn cơm chắc mình xiu quá”. May thay, chị Trương Thanh Thanh như “vị cứu tinh”, đưa cả đoàn đến nhà anh Trương Gia Bình, chén một bữa cơm no nê.

Đến lúc này thì thời gian để tập luyện của cả đoàn cũng chỉ còn lại một buổi tối. Gần 10h tối, anh Hoàng Minh Châu và chị Trương Thanh Thanh quyết định mọi người phải tập trung ở phòng để tổng dợt lần cuối sau khi về khách sạn.

Có lẽ cái đẹp huyền bí và mờ ảo tháng chín mùa thu Hà Nội đã mang đến cho anh em chúng tôi sự hưng phấn và may mắn cực kỳ. Tại khu biệt thự Nhà tròn Hồ Tây, buổi trình diễn của đoàn FPT Miền Nam gồm toàn bộ Ban Giám đốc và 6 anh em chúng tôi, đã thành công và để lại nhiều ấn tượng sâu sắc với phong cách biểu diễn mới lạ, bình dị mà nghệ thuật cao, mang đậm dấu ấn Nam Bộ.

Hành trình đầu tiên ra Bắc của đoàn FPT Miền Nam với lộ trình 3 ngày, 2 đêm ấy có lẽ sẽ không phai trong ký ức 6 anh em chúng tôi. Mỗi khi đến kỳ lễ hội 13/9, anh em trong chuyến đi năm ấy thường bồi hồi nhớ lại. Một thời FPT gian khó nhưng hào hùng...

ISC NGÀY ẤY

BÙI QUANG NGỌC

Phó Tổng Giám đốc FPT

Sáu sáng lập viên ISC "ngày ấy" bây giờ

Tối 29/8/2008 hơn 30 anh chị em đã từng làm việc tại ISC (Informatic Services Center) tụ hội nhau tại FSoft House. Họ cùng nhau ôn lại những hoạt động, phát triển một thời của ISC, đơn vị kinh doanh CNTT đầu tiên của FPT.

Được thành lập giữa năm 1990 và giải thể vào cuối năm 1994, ISC đã tồn tại và phát triển trong những tháng năm đầu tiên của FPT, đã tạo cơ sở để các hướng kinh doanh CNTT cho những năm tiếp theo. Đặc biệt, tham gia buổi họp mặt có anh Nguyễn Chí Công, Giám đốc đầu tiên của ISC, các anh chị không còn làm việc ở FPT nữa như Nguyễn Trung Hà (Chủ tịch HĐQT Togi), Võ Mai (Giám đốc HiPT), Phan Minh Tâm (Giám đốc 24h.com.vn), Nguyễn Tấn Vinh (BIDV), Nguyễn Tú Huyền (E&Y), Nguyễn Việt Thắng (là Kế toán trưởng ISC, hiện là Hiệu phó HSB), Phan Quốc Khánh (Giám đốc FAST)... Và sáu người đầu tiên của ISC đều có mặt: Nguyễn Chí Công, Bùi Quang Ngọc, Nguyễn Trung Hà, Đỗ Cao Bảo, Nguyễn Thành Nam, Võ Mai. Khi đó, chúng tôi có người khá nổi tiếng trong làng tin học, có người chưa biết gì đến lập trình, nhưng đều mong muốn gây dựng một cái gì đó về CNTT cho FPT.

Tham dự buổi họp mặt còn có nhiều anh chị em khác, như "tam lão" của Trung tâm Bảo hành FPT: Đức béo (từng được cử sang Liên Xô chữa máy Olivetti khiến cho nhiều viện sỹ Liên Xô tròn xoe mắt và vì những chiêu chữa máy kiểu Vietnamese), Trung gù và Giám đốc FSC

hiện nay, anh Lê Mạnh Thắng. Hùng xoắn, hiện là lãnh đạo của FPT Telecom, từng chỉ huy triển khai của ISC. Lâm Phương, chuyên gia IT thứ thiết đầu tiên của ISC được đào tạo tại Liên Xô, nay là lãnh đạo của FSoft. Thực Quyền, từng là lập trình viên nữ đầu tiên của ISC, nay là manager của FSoft. Tiến béo cùng vợ chồng Thắng – Hương còm (tất nhiên Hương bây giờ không còm nữa), là khóa K33 ĐHBK HN, nay đều là những lãnh đạo của Tập đoàn FPT. Trịnh Thu Hồng, thư ký kiêm chánh văn phòng ISC, nay là Phó ban FHR. Tô Tuấn, một thời là chuyên gia đầu ngành về C và Unix của VN, nay là lãnh đạo FDC. Và nhiều bạn nữa mà tôi không kịp kể hết ở đây.

Các lúca vào ISC đều lên sân khấu giới thiệu khi xưa và kể chuyện hôm nay. Chúng tôi đã hát những bài ngày xưa hay hát, trong đó nổi bật là bài "Cùng đi marketing" (nhạc bài Cùng nhau đi hồng binh), và bài "Bên kia sông Tô" (nhạc bài Con kênh xanh xanh) về nữ lập trình viên xinh đẹp Nguyễn Tú Huyền.

Trụ sở của ISC được đặt ở trường phổ thông Giảng Võ, cùng với FPT khi đó, cả công ty thuê tầng 2 của một ngôi nhà của trường. Đây là trụ sở thứ hai của FPT, trụ sở thứ nhất là tầng 3 của Viện Cơ ở phố Đội Cấn. Khi đó, chúng tôi làm việc với các hoạt động của trường, chịu đựng sự ồn ào khi học sinh ra chơi, cùng chen nhau qua cổng trường mỗi khi đi làm. Thậm chí, chúng tôi phải làm quen với mấy chú chó của trường được thả ra vào buổi tối để trông coi khu trường khá rộng. Anh Khắc Thành đã có những kỷ niệm không mấy vui vẻ với các chú khuyến này. Một điều rất khó quên là khi đó cả FPT đều ăn trưa cùng nhau mà chị Hòa (cán bộ VP hiện nay) làm bếp trưởng. Anh Trương Gia Bình rất hay lên xuống bếp ăn trước, rồi sau đó lại vẫn anh cùng anh em ăn như bình thường. Cũng tại trụ sở này, FPT đã tiếp không biết bao nhiêu VIP, cả người Việt Nam lẫn người nước ngoài. Họ đều ngạc nhiên, trong điều kiện như thế, người FPT vẫn hăng say làm việc và có nhiều sản phẩm.

Thanh niên ISC tham gia một số hoạt động phong trào của trường Giảng Võ, mà kết quả là anh Hải béo (nay làm ở HiPT) đã cưới vợ là một cô giáo của nhà trường.

Cũng tại trụ sở này chúng tôi chứng kiến các hoạt

động phi tin của FPT. Có những lúc cả tầng 2 đầy quần áo để chuẩn bị xuất đi Ba Lan, Liên Xô. Hoặc mỗi cán bộ ISC được anh Hùng Râu dúi cho mấy hộp bột HV mà anh nghiền cứu và sản xuất. Tôi còn nhớ, chúng tôi bàn tán sôi nổi cùng Hùng Râu làm thế nào để lấy huân chương hội chợ Giảng Võ cho sản phẩm HV của anh (tức bày cho anh cách quan hệ với ban tổ chức hội chợ mà với chúng tôi đó là chuyện thường ngày vì bao giờ ISC cũng chiếm một khu vực to đẹp nhất mỗi khi hội chợ CNTT thời gian ấy). Anh cũng là người hàng xóm thân thiết của ISC cho đến khi cuối 1994, FPT không còn thuê trường nữa, mặc dù từ 1993, văn phòng FPT đã chuyển lên 25 Lý Thường Kiệt (trụ sở tiếp theo của FPT), khi đó trường Giảng Võ chỉ còn ISC và Hùng Râu.

Một kỷ niệm khó quên là 1993 chúng tôi mua được chiếc ô tô 7 chỗ màu nâu để phục vụ vận chuyển thiết bị đến khách hàng (chúng tôi gọi là xe con cóc). Thế là gần hết anh em ISC, trong đó có tôi và cả Hùng Râu, đều luyện tay lái từ chiếc xe này. Khó cho chiếc xe nhỏ bé nhưng phải nhận đến hàng chục vết xây xước do các tay lái nghiệp dư ISC mang lại, mà cú nặng nhất là Hùng Râu lao vào cột điện sân trường Giảng Võ, làm bẹp cả một góc xe.

Cuối 1993, ISC có hai trụ sở. Bộ phận kinh doanh chuyển ra 146 Nguyễn Thái Học, phần mềm vẫn ở lại trường Giảng Võ. Hồi ấy chúng tôi chạy khắp Hà Nội mới tìm được cái văn phòng này, thuê một phần của một gia đình. Chúng tôi nổi tiếng với nhận xét của bà chủ nhà "Khi thuê nhà thì nói là trí thức, là khoa học kỹ thuật, thực tế thì giám đốc (tôi) chửi bậy, thư ký (Nguyễn Mỹ Hương, chánh VP FIS bây giờ) ăn mặc hở hang, nhân viên (Sơn TT) thì hôn hít con gái (khi trực Tết 1994 Sơn có rủ bạn gái đến trực cùng)". Chẳng là do Mỹ Hương hay mặc váy ngắn xè tà, lại đi lên tầng 2 làm việc nên giờ đó ông chủ nhà hay lôi quần áo ra giặt ở sân đối diện với cầu thang lên tầng 2, nên bà chủ càng ghét chúng tôi.

Ngay cạnh 146 là mấy quán cơm, chúng tôi hay ăn chung, cứ trưa thứ 7 lại liên hoan, nên nhiều anh em ở trường Giảng Võ tìm cách ra 146, ví dụ như Lê Quốc Hữu nhất quyết chuyển sang kinh doanh chứ không chỉ thuần túy lập trình "Quản lý vật tư" (một sản phẩm nổi tiếng của Hữu phục vụ nhà máy phân đạm Hà Bắc).

Đến cuối 1994, bộ phận kinh doanh chuyển ra Nguyễn Bình Khiêm, còn bộ phận phần mềm chuyển ra xưởng phim Ngọc Khánh, kết thúc việc FPT thuê trường Giảng Võ. Đây cũng là lúc ISC giải thể để tách

thành các trung tâm: tích hợp (FIS), phần mềm (FSS), phân phối (FBP), bán lẻ (FCD) do các anh Đỗ Cao Bảo, Nguyễn Thành Nam, Hoàng Nam Tiến, Nguyễn Việt Giang phụ trách. Tôi được chuyển lên FPT làm phó cho anh Bình. Đây cũng là một trong các mốc quan trọng của FPT: CNTT đã vươn lên thành ngành kinh doanh chính của FPT với các hướng khác nhau.

Cùng với FPT HCM khi đó, ISC đã đưa FPT lên vị trí hàng đầu ở VN về CNTT. Cũng tại đây Đỗ Cao Bảo đã xây dựng các dự án tích hợp đầu tiên. Thành Nam, Khắc Thành, Lâm Phương đã lãnh đạo anh em xây dựng các phần mềm trở thành một phần lịch sử của FPT như Hệ thống đặt vé giữ chỗ cho Vietnam Airline và Pacific Airlines, SIBA (ngân hàng bán lẻ) cho ChinFon Bank, LAMIS (Quản lý tín dụng cho chương trình hồi hương của EC), Billing cho công ty nước sạch HN,... Tiến Béo, Hoài Râu đã tham gia bán buôn và bán lẻ với những máy tính Olivetti, Compaq, IBM. Đình Anh đã tôi luyện các chương trình truyền tin cho ICB, BIDV. Với tôi, ISC là đơn vị đầu tiên tôi phụ trách ở FPT.

Thời gian trôi qua, FPT ngày càng phát triển, nhưng chúng tôi không bao giờ quên được ISC, cái nôi mà chúng tôi cùng nhau lớn lên, cùng nhau xây dựng, cùng nhau chiến đấu. Hôm nay, mỗi chúng tôi ở những vị trí khác nhau, với những đơn vị, những quy mô hoành tráng hơn rất nhiều, không chỉ ở FPT mà còn ở ngoài FPT. Nhưng, chúng tôi cũng hiểu rằng, ISC đã là một phần trong cuộc sống chúng tôi, một tập thể đồng tâm nhất trí, cùng chung mục đích, cùng chia sẻ khó khăn và thành tích. Đó cũng là những kinh nghiệm mà chúng tôi muốn chia sẻ, gửi đến các bạn FPT hôm nay.

Chúng tôi chia tay, hẹn những lần gặp khác với chung một cảm xúc "ISC, cái thuở ban đầu lưu luyến ấy".

Tập thể ISC "ngày ấy" bây giờ

WE ARE SINGERS

HÀNGPNTB - FDC

Hội diễn Sao Chổi 2007

Những giọt mồ hôi lấm tấm trong cái nắng nóng miền Trung đổ lửa dường như không làm ảnh hưởng đến công việc của mọi người. Ngày ngày, vẫn những gương mặt ấy, những doanh số, những hóa đơn, những đợt xuất hàng, tất bật và nhộn nhịp. Giữa oi bức và tất bật, các nhà phân phối Đà Nẵng cũng không quên hòa mình vào món ăn tinh thần rất đặc biệt của người FPT-Sao chổi FPT 2007.

Vào FPT được hơn nửa năm, điều mà tôi thấy “khoái” và lạ nhất là FPTer đặc biệt rất thích lên sân khấu và các FDCer Đà Nẵng cũng không phải ngoại lệ. Chánh văn phòng “loa loa” và dàn dựng tiết mục hát múa với số lượng diễn viên tối đa. Choáng! Lúc đầu tôi nghĩ anh Chánh cứ thích làm những việc không thể. Nhưng tôi sai. Cứ tầm 6h30 chiều, lúc đã thừa thớt các đợt xuất hàng, lần lượt Sale, Kế toán, Văn phòng, Kho, gần 70 người, có người biết hát, có người không nhưng tất cả đều hòa chung trong không khí vui vẻ và nhất là... hát

hết mình. Sau gần nửa tháng - ngày phân phối đêm ca mùa, các tiết mục đã dần hoàn chỉnh và sẵn sàng để... giật giải. Nhìn mấy anh nhà mình hát hò một cách nghiêm túc, nhiều anh còn điệu dáng làm dáng, trông đáng yêu và dễ thương cực kì!

Đêm Sao chổi FPT 2007, chúng tôi giành giải nhất, giải Sen Hồng đồng thời cũng giật luôn giải Quân Nguyên cho tiết mục có số lượng diễn viên đông đảo nhất. Hoàn hảo!

Góp phần không nhỏ vào cái “hoành tráng” đó có chị em chúng tôi - tiết mục tốp ca nữ, vừa mới được đăng hình lên báo Đà Nẵng và còn được nhận danh hiệu Sao tháng 6 FĐN 2007. Tôi nhớ nhất là lúc vào Hội An biểu diễn một tiết mục văn nghệ cho FCC. Mấy chị em loay hoay trang điểm từ 2h trưa đến 6h chiều, vào đến Hội An, bụng người nào cũng đói meo nhưng nghĩ đến lúc được góp vui cho mọi người, chúng tôi lại quên đi cái mệt. Đến khi chuẩn bị ra hát kiểm tra đồ đạc lại thiếu mất một cái áo, vậy là chị nhường em, em nhường chị, có lúc suýt cãi nhau to nhưng cuối cùng tiết mục biểu diễn của FDC hôm đó vẫn nhận được rất nhiều tràng pháo tay, dù có một cái áo hơi lạc loài nhưng quan trọng nhất là có đầy đủ cả 7 chị em chúng tôi. Tôi nhớ lắm những ngày sau giờ làm việc, mấy chị em lại tranh thủ tập vài bài hát góp vui cho tổng kết 6 tháng đầu năm. Một nhưng trên gương mặt mọi người không lúc nào thiếu nụ cười. Bây giờ thì chúng tôi đã là một ban nhạc “hần hoi” và còn được ưu ái đặt cho cái tên “seven knives”. Có đơn vị nào muốn liên hệ thì cứ tìm đến FDC ĐN, chị em sẵn sàng phục vụ!

Trong chúng tôi không ai có giọng hát thật hay, không ai có tài múa thật đẹp, cũng không ai có thể làm ca sĩ nhưng chúng tôi có cái quan trọng hơn - đó là hết mình và đoàn kết. Chúng tôi cũng đủ cho chúng tôi trở thành ca sĩ rồi nhỉ? Ít nhất là trong lòng tôi, FDC ĐN có những ca sĩ đáng yêu nhất.

BỐN NGƯỜI FPT TRUYỀN LỬA OLYMPIC BẮC KINH

NGUYỄN HỮU PHÁT - FPT PROMO

Thật khó có công ty nào ở Việt Nam cùng lúc có 4 người FPT được Ủy Ban Olympic Bắc Kinh 2008 (BOCOG) chọn để truyền ngọn lửa “thiên” khi rước tại TP HCM tối ngày 29/4/2008. Ngọn lửa đã bùng cháy tại lễ khai mạc Thế Vận hội tại Bắc Kinh ngày 8/8/2008.

Họ đã đoạt xuất rước đuốc như thế nào?

Đọc tới đây, chắc bạn cũng đặt câu hỏi “họ là ai?”. Sao lại có đặc quyền để truyền ngọn lửa được lấy từ ánh sáng thần mặt trời Horus tại ngôi đền thờ thần Hare ở khu Olympia cổ đại, Hy Lạp.

Anh Trương Gia Bình và Hàn Quốc Ân - ÂnHQ (FDC- FPS) được hai suất mời từ đối tác FPT là Samsung và Lenovo hay nhà tài trợ cho cuộc rước đuốc toàn cầu. Anh Bình với tư cách đại diện giới doanh nhân thành đạt được chỉ định mời bởi nhà tài trợ Samsung. Anh ÂnHQ, một tín đồ môn tennis, là 1 trong 6 đại biểu tham gia rước đuốc của Lenovo đã được thể hiện rất trang trọng trong bức thư mời của hãng: “Các đại biểu rước đuốc Olympic thể hiện những phẩm chất ưu việt nhất trong

tất cả chúng ta, vượt trên những tài năng tốt đẹp khác, đó là nỗ lực không ngừng đạt đến những điều cao cả và niềm đam mê được giúp đỡ những người cần đến sự sẻ chia. Trong ý nghĩa này, anh chính là hình mẫu tiêu biểu cho các bạn đồng sự và cộng đồng, và vì vậy, anh đã trở thành người xứng đáng nhất để giương cao ngọn đuốc Olympic” (Trích Olympic Torch-bearer Letter của ông Bill Amelio – Lenovo CEO gửi anh ÂnHQ).

Với suất Nguyễn Chiến Thắng (FIM - HN) giành được từ nhà tài trợ Samsung, Nguyễn Hữu Phát – PhátNH (FPT Promo) từ Lenovo là một cuộc cạnh tranh với nhiều vòng tuyển chọn và được cộng đồng mạng bình chọn. Nguyễn Chiến Thắng có cả một câu chuyện dài với chủ đề “Vượt khó” của Samsung khi kể về cuộc chiến sống còn với những kỳ tích cho những ngày phần

đầu không biết mệt mỏi, vượt qua khó khăn và chính CNTT đã tạo nên niềm say mê nơi người thanh niên bị nhiễm chất độc dioxin này.

PhátNH đã đoạt một suất trong cuộc thi tuyển chọn Lenovo viết 100 từ với chủ đề “Con người tư duy mới” làm trọng tâm - đó là những con người biết tiếp cận vấn đề với những triết lý mang tính đổi mới, tìm ra được những giải pháp sáng tạo có thể đem đến những thay đổi mang tính toàn cầu. Chính anh đã hút cộng đồng từ tổng hội, bạn bè YIM... để votes online.

Ngọn lửa bùng cháy

Ngọn lửa Olympic tới TP HCM là một sự kiện lớn, lần đầu tại VN và trở thành một sự kiện thể thao mang tính quốc tế.

Đầu buổi chiều, 4 VĐV được tập trung vào chặng hai tại NVH Phú Nhuận. Đến lúc này cả nhà FPT mới “tay bắt mặt mừng” chụp hình với những VĐV nổi tiếng đang đợi tập kết. Do lộ trình thay đổi và được rút ngắn hơn với quãng đường hơn 8km nên mỗi VĐV chỉ có thể chạy 100 - 150m ở mỗi chặng từ Nhà hát thành phố HCM – Sân bay Tân Sơn Nhất – SVĐ Quận khu 7 thay vì 300m chặng khu Phú Mỹ Hưng.

17h, tất cả VĐV dồn trên xe để tập kết theo thứ tự được đánh dấu mỗi chặng. Lúc này, cả thành phố đã bắt đầu kẹt, ùn tắc xe dữ dội do ngày nghỉ lễ và do hàng trăm ngàn người dân tập trung hai bên đường suốt lộ trình 8km theo dõi ngọn đuốc với rừng cờ Việt Nam, Trung Quốc, Olympic, theo dõi những chính trị gia, VĐV, ca sĩ... như Nguyễn Danh Thái, Lý Đức, Nguyễn Tiến Minh, Mỹ Tâm...

Nguyễn Chiến Thắng với sự trợ giúp của người cha được thả xuống chặng giữa, tiếp đến là tôi, PhátNH, ÂnHQ và anh Bình chặng 56/60. Nhưng có lẽ, kịch tính nhất khi tôi chứng kiến BOCOG giờ chót loại VĐV Lê Minh Phiếu nên tôi phải chạy gấp đôi với hơn 300m. Đợi ở điểm chuyển đuốc mất 30 phút với một tay cầm ngọn đuốc đợi sẵn trong vòng vây của hơn 10 nhân viên an ninh bảo vệ và lực lượng đông đảo xe cảnh sát hù còi ở giữa đường, hàng ngàn người đang theo dõi những động thái để tôi truyền lửa.

Đến 18h30', thời điểm quan trọng nhất cũng đến,

ngọn lửa được truyền đến tôi. Dù được huấn luyện trước đó về cách thức truyền lửa nhưng tôi vẫn luống cuống chậm chạp sợ không bén lửa. Thật hạnh diện khi một tay cầm đuốc, tay còn lại vẫy chào dọc hai bên CĐV với rừng cờ như trong mơ, chắc cuộc đời tôi khó có sự kiện lặp lại lần thứ hai. Tôi chạy giữa tìm đường cùng hai “tinh hoa võ thuật” Trung Quốc bảo vệ để không cho sự phá hoại làm tắt ngọn lửa từ lực lượng hiếu kỳ hai bên đường, trước mặt tôi là chiếc xe chở hàng chục phóng viên ảnh, quay phim xếp tầng để truyền trực tiếp hình ảnh rước đuốc đi toàn cầu.

Do tôi là người duy nhất phải chạy “double 2” chặng tới 300m nên sau một lúc, tôi cảm thấy mọi tay cầm đuốc nên phải tăng tốc để kết thúc lộ trình truyền ngọn lửa cho VĐV kế tiếp. Sau khi truyền lửa, tôi được một đám CĐV người Trung Quốc nhào tới chụp hình chung cùng sự chào đón của những CĐV nhà đã đứng đợi tôi rất lâu để chụp những bức ảnh đẹp nhất.

Riêng VĐV Nguyễn Chiến Thắng, do khuyết tật nên bạn cũng đã cố gắng chạy hết quãng đường 100m và hình ảnh Thắng cầm đuốc Olympic chạy đã trở thành bức ảnh “hot” được đăng trên website chính thức Olympic 2008 và các hãng thông tấn như BBC, AFP...

ÂnHQ và anh Bình chạy ở đoạn gần đến đích nên khoảng cách chạy khá ngắn, chỉ 80m. Chạy chậm rãi vì sợ “lỡ ngọn đuốc tắt thì sao?”. Mỗi bước chân anh đều ngó ngọn lửa mà theo thiết kế sức gió đạt 80 dặm mới có khả năng làm tắt nó!

Lãng lãng sau khi truyền lửa

Mỗi thành viên sau khi hoàn thành sứ mệnh trở thành VĐV truyền lửa Olympic Bắc Kinh 2008 đều có cảm giác “lãng lãng” và nghĩ sẽ khó mà lặp lại sự kiện này lần thứ hai trong đời. Đó là hình ảnh mình trở thành “VIP” với sự chào đón nồng nhiệt của hàng ngàn người bên đường, sự hộ tống của cảnh sát, hình ảnh của mình được truyền đi khắp thế giới... Và hơn hết là thời điểm mình truyền ngọn lửa thiêng bất cứ ai cũng ao ước có được. Chắc hẳn mỗi lần nhìn ngọn đuốc Olympic là kỷ vật được BTC tặng sau khi truyền lửa sẽ mãi mãi còn nhắc đến thế hệ mai sau của mỗi VĐV.

Olympic chào mừng Sinh nhật
FPT 19 năm 13/9/2007

VINH QUANG THUỘC VỀ SỰ SÁNG TẠO

ANHNN - FSoft HN

Mỗi dịp 13/9 toàn thể nhân viên FPT đều đón chờ những đổi mới trong cả hội thao cũng như hội diễn. Sự kiện này một năm mới có một lần nên tất cả các đơn vị thuộc FPT đều tập trung nhân lực để có được những màn trình diễn hay nhất. Nó không đơn giản chỉ là thi đua giành giải mà đó thực sự là những cuộc trình diễn mang màu sắc và phong cách của con người cũng như đời sống FPT.

Tôi xin viết những dòng sau dành tặng cho tất cả các FSofters, những ai đã từng tham gia dù chỉ với vai trò cổ động viên trong ngày 13/9 cho cả Hội thao và Hội diễn.

13/9/2006: Ngày sáng tạo

Xin được gọi ngày 13/9 năm nay là Ngày sáng tạo. bởi chính chúng ta đã đem lại cho khán giả cũng như những ai tham gia vào ngày hội lớn nhất ở FPT một cảm giác bất ngờ và thú vị vì những ý tưởng cũng như những gì chúng ta thể hiện.

Ở Hội thao với một đội hình quê mùa, các chàng trai FSoft quần ống thấp ống cao cùng xuất hiện với 101 mặt nạ anh BìnhTG và với chủ đề "Thủ lĩnh trẻ tiếp bước anh Bình toàn cầu hoá" đã khiến cả sân vận động ngỡ ngàng. Chưa bao giờ FPT làm mặt nạ đồng loạt cho nhân viên tham gia diễu hành và cũng chưa bao giờ anh Bình "được nhân bản" thành 101 người với đúng chủ đề của Cuộc thi diễu hành 13/9 năm nay là "Thủ lĩnh trẻ và toàn cầu hóa". Tất cả những ai đã biết đến STCo, đã biết đến những câu nói nổi tiếng của anh Bình đều không khỏi bật cười vì bài STCo đặc biệt theo điệu nhạc của bản hành khúc Bandiera Rossa: "Thủ lĩnh trẻ-Toàn cầu hóa - WEGUC với Đồng đội...".

Chán chê với trời nắng của buổi sáng dân tình kéo nhau đi uống bia và hát hò ầm ĩ cả một khu tại quán cá Thùy Linh vào buổi trưa, nhưng đội biểu diễn buổi tối đã lặng lẽ "rút sớm" để chuẩn bị cho màn trình diễn được coi là "công phu hơn năm ngoài".

60 con người cho 8 phút trên sân khấu

Nhà thi đấu Trịnh Hoài Đức đồng nghệt người, diễn viên chen chúc nhau trong một khoảng ban công chật hẹp để trang điểm. Nếu tất cả những ai chứng kiến hội diễn tối hôm đó thì sẽ thấy toàn hài kịch là hài kịch, nhưng hài kịch đến nỗi mà không sao cười được bởi thứ STCo “mặn”. Còn những diễn viên cùng đội support nghiệp dư của FSoft đã cho dân tình được một phen ồ, à rồi vỗ tay rầm rầm vì những sáng tạo đầy ắp trong vở diễn. Trích đoạn “Đoàn viên” trong truyện Kiều đã được làm mới hoàn toàn bằng trò chơi điện tử Mario Kim Trọng. Chàng MarioKim lần lượt gặp các chương ngại vật cùng các nhân vật chủ chốt như Tú Bà, Mã Giám Sinh, Giác Duyên, Từ Hải... và các trích đoạn nổi tiếng của truyện Kiều đã được trình diễn liên tiếp theo nhịp của trò chơi Mario. Chưa kể đến một đồng đạo cụ hoành tráng đẹp như thật thì khán giả đã đi hết từ bất ngờ này đến bất ngờ khác. Cảnh Kiều tắm “y như thật” với bồn tắm thật, vòi hoa sen có nước chảy ào ào, PhươngPTB trong vai Kiều tự tin cầm bàn chải kì cọ. LinhHC bơm nước đều tay hì hụi... Cảnh này sau đã được giải Hiệu ứng sân khấu tốt nhất. Rồi 30 cô gái múa trong cảnh Lục hoa lầu tự tin bước ra sân khấu múa cùng gối - vật dụng chưa từng được kết hợp cho đội múa nào cả. Khán giả ở dưới lặng đi vì không hiểu “con gái FSoft giờ xinh thế này à?”. Và đặc biệt nhất là màn thả 300 con bướm bướm sống bay lập lờ ở cảnh cuối để giải thoát cho các cô gái trong lầu xanh... Màn thả bướm trên sân khấu chưa bao giờ xuất hiện ở sân khấu STCo và sân khấu Việt Nam. Tất cả được phen trầm trồ, còn diễn viên và hậu cần cực kì vui sướng.

Tôi tin chắc một điều rằng những sáng tạo trong hội diễn sẽ còn được ca ngợi mãi và đó chính là vinh quang dành cho FSoft. Chúng ta chỉ đạt giải nhì vì chúng ta toàn diễn viên “vô tu”, không kinh nghiệm, ít tập tành nhưng đó mới là FSoft. Chúng ta đã tạo nên một dấu ấn riêng và khiến những người chứng kiến khâm phục, tôi nghĩ đó là giá trị cao nhất dành cho mỗi vở diễn.

Chuyện bên lề 13/9 (Chuyện sau cánh gà)

1. Mặt nạ ới ời: 101 chiếc mặt nạ anh Bình được TuấnBA dựng công phu, chỉnh sửa đến mức chán chê, dựng bản thô, tô màu, thổi thì đủ thứ. Hộp đến ngày

nhận “hàng” thì eo ời: lỗ mắt của mặt nạ bé tẹo, đeo vào mặt thì đau không chịu nổi. BTC đành an ủi: Thôi tại mắt anh Bình bé nên mắt của mặt nạ sao khoét to được, đội diễn hành nam đeo vào cứ dò dẫm dặt tay nhau đi cho “tình cảm”, đỡ bị ngã, đáng đời TuấnBA chuẩn bị cưới vợ mà tối 12/9 còn hì hục ngồi dán từng miếng đệm vào 101 chiếc mặt nạ để anh em đeo vào đỡ bị đau. Đã thế chưa kể đến khoản mồm không khoét ra khiến anh em gắng sức hô to mà bên ngoài nghe khẩu hiệu “toàn cầu, toàn cầu...” lí nhí. Đúng là kinh nghiệm làm mặt nạ có thêm bao nhiêu.

2. Cái bồn tắm từ đâu?: Đầu tiên định lấy cái bồn tắm nặng 60kg của nhà HạnhHM tận Minh Khai, sau may quá có cái bồn nhựa nhà ThịnhN chưa biết vứt đi đâu, đành phải cho xe ôm 80K để chở đến vứt ở HITC. Còn vòi hoa sen có nước thực chất là cái bình phun thuốc trừ sâu do ThanhLT cải tạo lại và thể hiện bởi tay bơm LinhHC. Cảnh tắm theo đúng kịch bản phải tắt toàn bộ đèn rồi chiếu đèn ngược để chỉ thấy bóng nàng Kiều nhưng không ngờ cuối cùng đèn focus ngay em Kiều-PhươngPTB nhưng được cái em Phương tự tin diễn xuất ngon ơ.

3. Bướm không chịu bay: Mất công tập hợp được khoảng 300 con rồi nhốt vô lồng nhưng đến khi thả ra, chúng không bay nhanh được mà chỉ bay từ từ. Tạm kết luận: Phải có ánh sáng trắng gần ánh sáng ban ngày thì bướm mới bay tốt được. Thôi dù sao cũng là “lần đầu”: Bướm bay được là tốt rồi.

4. Khổ thân nhóm múa: Trang điểm xong thì các nàng nhóm múa không sao tìm được lối lên sân khấu. Cuối cùng thì cũng tìm ra đường lên nhưng các nàng đành vịn váy trèo cao qua khán đài sau sân khấu, một đồng đội diện nhằng nhịt chỉ muốn quấn vào chân. Váy ngắn mà mỏng, lúc đó chỉ cầu váy đừng rách. “Cánh vàng lá ngọc” mà leo trèo ghê phết, nhảy bàn cứ uỳnh uỵch. Rõ thương!

5. Đến phút cuối vẫn không rõ kịch bản: Kịch bản đến phút cuối thế nào một số supporters và diễn viên cũng không cần biết vì: “Có tập tành gì đâu”, AnhNN nói qua qua và dặn: “Cứ bình tĩnh nhá, khi nào đẩy xe và đẩy đạo cụ thì hô “đẩy” thế là leo tót lên sân khấu nhé!”.

MỘT LẦN SUÝT “CHẾT”

NGUYỄN XUÂN DŨNG - FMB

Lại một mùa hè đến, lại đến mùa bán hàng mà theo tôi và mọi người trong Trung tâm kinh doanh là chậm nhất trong năm. Cứ đến tầm này tháng 6, tháng 7 trong năm cái tháng mà nắng nhất lại hay có các giải bóng đá cùng đợt thi đại học của các sỹ tử và cũng là lúc mà các bạn sinh viên về quê nghỉ ngơi sau một năm học hành vất vả. Vào tháng này những người bán hàng như tôi thường rất cần doanh số vậy nên việc tìm thêm khách hàng mới thời điểm này là rất quan trọng.

Tháng 7 năm 2006, tôi vừa vào làm việc ở Công ty được khoảng hai tháng. Mọi công việc nói chung là cũng mới nên còn nhiều bỡ ngỡ. Lúc này đối với tôi nhiệm vụ chính là tìm khách hàng mới và bán hàng được cho họ là quan trọng nhất. Bởi vì muốn tồn tại và được ở lại Công ty, mặc dù không ai nói, nhưng tôi cũng tự hiểu nếu không tìm được khách hàng thì đồng nghĩa với việc sẽ bị out.

Sau hai tháng rong ruổi trên đường dưới cái nắng 38°C, tôi cũng dần tìm được một số khách hàng cho

riêng mình. Tôi bắt đầu bán hàng với một số máy nhỏ nhoi đầu tiên nhưng cũng làm cho tôi tự tin lên nhiều. Nếu cứ thế thì cũng không có gì đáng nói, tôi đã gặp một trường hợp mà có lẽ suốt thời gian làm điện thoại tôi không bao giờ quên được.

Vẫn như mọi ngày, hôm đó tôi đến công ty đang chuẩn bị vào chỗ ngồi thì một giọng nam cất lên: "Chú có muốn thêm một khách hàng mới không anh giới thiệu cho chú (anh Oanh híp)". Như bắt được vàng tôi quay lại hỏi ngay: "Thằng nào thế anh ơi, sao anh không bán mà lại giới thiệu cho em, chắc là doanh số nhỏ anh không thèm care nhường cho em ă?". Ông Oanh híp trả lời: "Không phải như thế, doanh số thằng này rất lớn, nó bán buôn tốt nhất nhì khu vực Cầu Giấy chỉ thua mỗi thằng Vương Anh thôi. Nhưng anh không hợp với phong cách của thằng này nên anh không bán được hàng cho nó. Anh sẽ giới thiệu cho chú hy vọng chú bán được cho nó". Buổi chiều hôm đó, tôi và anh Oanh đến 345 Cầu Giấy một cửa hàng điện thoại không to lắm,

lẫn lộn cả máy cũ và mới, mặt hàng Motorola cũng khá đầy đủ. Tôi vừa mừng vừa lo không biết có làm ăn được gì không.

- Anh Thắng có ở đây không anh? - anh Oanh hỏi.

- Có việc gì thế, anh Thắng đang ở trên gác - Nhân viên nói.

- Đại ca ơi xuống em gặp chút, làm gì mà thằng em đến không nhìn lấy một cái thế? - anh Oanh

- Có việc gì thế? - Ông trên gác nói vọng xuống (chưa nhìn thấy mặt đâu).

- Đạo này bán hàng tốt không anh? - anh Oanh

- Có buồn bán gì đâu, không bán Motorola - anh Thắng.

Vừa nói ông này vừa trèo xuống cái gác, nói đúng nó giống như một cái chuồng chim không có bậc trèo lên mà là trèo lên bàn thì mới leo lên được.

Lúc đó, tôi nhìn thấy mặt anh Thắng, nó khác quá xa với sự tưởng tượng của tôi: một bộ mặt đấng đấng sát khí, nhìn chẳng giống như một đại lý điện thoại bình thường mà giống như một thằng trộm, cướp thì đúng hơn (bộ mặt trắng dã của một người có mặt nằng, đôi mắt một mí dữ tợn... sau này biết ông này bị bệnh).

Qua vài lời giới thiệu qua loa, về tôi với anh Thắng, hai anh em tôi xin phép ra về. Lúc đó, tôi nghĩ sẽ không bao giờ bán hàng cho ông này cho dù doanh số có lớn đến đâu đi chăng nữa. Nhưng khi về công ty các anh nói cứ xuống chào hàng đại lý này và bán lấy tiền ngay, thì không sao mà lại có doanh số.

Sau hôm đó, ngày nào tôi cũng đến đó một lần để làm quen, để Name Card lại và chào hàng, lúc đầu thì anh Thắng nói là không bán Motorola nên không quan tâm. Sau đó khoảng một tuần, tôi nhận được điện thoại của anh hỏi giá V3i và C168, tôi nghĩ là ông này check giá và cũng đã để ý đến mình nên tôi phi thẳng xe xuống với hi vọng sẽ bán được hàng. Và đúng như dự kiến, anh Thắng lấy cho tôi bộ C168 và tôi phi thẳng về công ty xuất hàng và thu tiền luôn ngay sau khi giao hàng. Đối với tôi bước đầu như vậy là thành công, tiếp theo tôi bán cho anh khoảng ba lần nữa như vậy.

Đến lần thứ 4, anh gọi cho tôi và nói muốn lấy 50 bộ C168 yêu cầu giá tốt và cũng thanh toán ngay nhưng là sáng giao hàng chiều qua thu tiền. Tôi đã hỏi các

anh trong Công ty và quyết định bán. Tôi nói với anh BìnhTT là thanh toán ngay vì lúc đó cũng là 10h trưa. Tôi nghĩ chiều khoảng 3h mình thu tiền về chắc không vấn đề gì. Trưa hôm đó, tôi vừa mừng vừa lo, tôi mong sao cho đến lúc để đến thu tiền và nghĩ nếu đại lý không thanh toán thì phải làm sao?

Đúng 3h, tôi có mặt tại 354 Cầu Giấy, tôi đến anh Thắng đi vắng, nhân viên bảo anh đi đâu không biết, chỉ nói là 4h30 mới về và chỉ có anh mới thanh toán được. Tôi lo lắng nhưng vẫn vờ như không có chuyện gì xảy ra. Khoảng thời gian này có lẽ là lúc mà tôi lo lắng nhất không biết phải làm gì bây giờ. Gọi điện cho ông anh bên Nokia F9 cũng bán cho cửa hàng này ông nói: "Thằng này gia đình nó giống như băng nhóm xã hội đen, cầm đồ dọc phố Cầu Giấy, ông anh trai là đầu gấu nổi tiếng nhất khu Cầu Giấy vào tù ra tù như cơm bữa, buôn hàng ngoài lớn nhất nhì Hà Nội, nhưng khá sòng phẳng đối với công ty anh còn em thì anh không biết".

Lúc này, tôi chỉ nghĩ là chắc là mình bị lừa rồi, bán hàng không có hợp đồng gì, nó bùng thì chẳng làm gì được nó, mà lấy đâu ra mấy chục triệu để đến công ty nếu nó bùng? Tôi đi lòng vòng không dám về công ty, nghĩ ra đủ thứ chuyện, rồi thời gian cũng đến. Khoảng 4h20 tôi có mặt ở 354 Cầu Giấy, may quá anh Thắng đây rồi. Tôi vào chào anh và một số câu xã giao, chưa kịp nói đến tiền thì anh rút ra vắt lên bàn và nói: "Mày đếm cẩn thận đi, thiếu tao không chịu trách nhiệm". Tôi vừa mừng vừa run, lôi cuốn sổ ghi số tiền phải thu và đếm tiền. Cọc tiền đủ mặc dù sắp xếp không thứ tự nhưng không lệch một đồng. Tôi mừng quá không cảm ơn anh, không nói gì hết, cầm tiền mang thẳng về công ty đóng, không nói thêm câu gì, kể cả chào anh Thắng và nhân viên ở đó. Đó là một khoảng khắc giống như tôi nhận được giấy báo trúng tuyển đại học mừng không biết sao tả nổi.

Sau này tôi có dịp đến sinh nhật con gái anh Thắng thì đúng những lời kể của ông anh bên Nokia là hoàn toàn thật về gia đình anh.

Đây là một kỷ niệm mà chắc tôi không bao giờ quên trong công việc bán hàng của mình, nó đã giúp tôi rút ra nhiều kinh nghiệm trong công việc và hiểu thêm về một đại lý kinh doanh điện thoại.

HỒI ỨC LỄ THANKING CỦA NEXTG

THAONTN - FSoft HCM

Đó là ba ngày nắng đẹp ở TP HCM, đoàn khách VIP 14 thành viên đến từ hai gã khổng lồ của đất nước đạo Hồi Malaysia: Petronas và iPerintis đã thực sự hài lòng về Việt Nam, về FSoft và NextG Thanking Party.

Là dự án lớn nhất của Fsoft từ trước đến nay, NextG có sự góp mặt của hơn 400 con người FSoft, NextG liên quan đến hơn 22.000 staff của Petronas và cũng chính NextG là sự tập trung cao độ của iPerintis. Với quy mô và ý nghĩa tầm cỡ, NextG đã được nhắc đến nhiều suốt hơn hai năm qua và những người dù ít nhiều liên quan đến NextG cũng đều được nhắc tên cùng hai từ "Thank you" trang trọng. Chính vì vậy, hai chương trình "NextG Thanking Party – Mission Impossible" đã được tổ chức hoành tráng mang nhiều ý nghĩa bởi Ban lãnh đạo Fsoft và Fsoft Malaysia vào 27/12/2007 và 26/4/2008. Đầu tiên là gửi lời cảm ơn của Công ty đến tất cả thành viên FSoft đã tham gia NextG, sau đó là gửi lời cảm ơn của Công ty tới khách hàng và những người bạn đã giúp đỡ dự án.

Tôi, chị HuongNT (FWB HCM) và tất cả những người tham gia chuẩn bị cho NextG Thanking Party tổ chức tại HCM từ 25 - 27/4/2008 đã hết sức căng thẳng trong suốt 1,5 tháng chuẩn bị. Chúng tôi đều hiểu rằng, đây là một đoàn khách đặc biệt với sự tham gia của CEO, các manager quan trọng của Petronas và iPerintis, số lượng khách tương đối đông, đặc biệt đa số khách là người đạo Hồi với những phong tục hết sức khác thường so với văn hóa của người Việt. Một ngày họ cầu kinh đến 5 lần, vì vậy, lịch trình thế nào phải phù hợp với giờ cầu kinh của họ.

Họ ăn kiêng thịt lợn, trong khi đa số món ăn Việt Nam ta được chế biến từ thịt lợn. Họ có thể ăn thịt gà, thịt bò nhưng cách chế biến phải vô cùng đặc biệt. Ví dụ: Khi thịt gà, người đạo Hồi phải niệm thần chú gì đó, rồi cách làm thịt con gà cũng phải theo tục lệ của họ, cách chế biến tất cả các loại thức ăn cũng phải hết sức cẩn thận. Chị HuongNT và ThaoNTN (FWB HCM) đã phải kỳ công để đi chọn nhà hàng, chọn thực đơn các bữa ăn, vậy mà thú thực, bọn tôi vẫn bị mắc lỗi với món ăn tưởng như là tâm đắc nhất do đầu bếp trình diễn: Món tôm chiên trực tiếp trên bàn ăn nhưng lại có vấy chút rượu vào. Khách hàng đạo Hồi có những cái khó nhất

định, điều này các bạn đã từng đi onsite Kuala Lumpur đều biết rõ, tiếp khách đạo Hồi tại Việt Nam còn gặp nhiều khó khăn hơn, nhưng trên hết mỗi người có liên quan sẽ có những kỷ niệm và hiểu biết thú vị về nét văn hóa và tôn giáo đạo Hồi này.

Những người tổ chức chúng tôi cũng rất lo lắng về diễn biến của Party. Làm sao để những người khách đạo Hồi, những người vốn trầm tính, ít nói (do phong tục và thói quen của họ) có thể cởi mở và hòa cùng dòng nhiệt huyết, sôi nổi vốn rất nổi trội của người Fsoft? Chúng tôi âm thầm lo lắng cho đến buổi sáng 26/4 với lịch trình tham quan FSoft HCM. Bắt đầu từ đây, chúng tôi mới nhận ra sự hài lòng và sôi nổi của các vị khách hàng đặc biệt này sau những buổi gặp mặt, đón tiếp hết sức thân thiện, chân thành, cởi mở một cách tự nhiên, không gượng gạo của người FSoft. Chính các anh Nam già, KienKT, PhuongNL, TuanPM, HungHM, LamNT, QuynhND và nhiều DL, Vice DL, đại diện các thành viên đã tham gia NextG đã tạo nên một không gian và điều kiện thoải mái cho các vị khách "khó chiều" tham gia say sưa và nhiệt tình. Bất ngờ lớn nhất là số lượng những bài hát và thời gian mà 14 vị khách này trình bày trong buổi Party lớn hơn cả đoàn quân chủ nhà tự diễn và số lượng những bài hát mà tất cả những người tham gia buổi tiệc hôm đó cùng hát là không ít.

Cho đến giờ phút tiễn đoàn khách này lên máy bay, chúng tôi mới thở phào nhẹ nhõm sau suốt thời gian qua. Nụ cười, kiểu chào của những người phụ nữ Mã khi họ dạy tôi, những món quà nhỏ đầy ý nghĩa họ dành cho chúng tôi đã làm cho chúng tôi cảm thấy tự tin với kết quả công việc của mình và mối quan hệ tương lai của công ty với hai ông khách "xộp" này.

Sau gần một tháng, sự kiện kết thúc tôi mới có cơ hội viết bài này. Có thể bài viết mang tính PR hoặc một câu chuyện không mấy thú vị, nhưng có một điều tôi muốn chia sẻ với mọi người đó là với NextG, chúng ta không những có thêm khách hàng tiềm năng như Petronas, iPerintis trên mạng lưới khách hàng toàn cầu của FSoft, mà chúng ta còn có cơ hội khám phá nét văn hóa và nét tôn giáo rất lớn của nhân loại, đó chính là những con người đạo Hồi và cách làm việc của người đạo Hồi.

Điểm hẹn thư giãn cuối tuần: CÂU LẠC BỘ ĐIỆN ẢNH FSOFT HCM

TRUNGNT4 - FSoft HCM

Ở FSoft HCM, có một nơi đặc biệt. Không náo nhiệt như FUN với những chàng trai “quần đùi áo số” lúc nào cũng sẵn sàng ra sân để mang lại cảm giác sung sướng cho các fan của mình bằng những bàn thắng. Cũng không là lướt như Cheers Leading với những màn biểu diễn bốc lửa trong các cuộc vui, cũng không phải mướt mồ hôi chạy khắp sân với cái vợt trong tay như cầu lông hay bóng bàn. Nơi đó, mọi người ngồi quây quần bên nhau, miệng vừa nhai bắp rang, trái cây vừa bình luận. Lâu lâu, lại vang lên một tràng cười giòn tan hoặc một tiếng la nhỏ nhưng đủ thu hút sự chú ý từ những người tò mò. Đó chính là Movies Club.

Bắt đầu ra mắt và hoạt động từ năm 2006, Movies club thuộc quyền quản lý của chủ tịch PhátNH và nằm trong biên chế Tổng hội FSoft HCM. Sang năm 2007, sau sự ra đi của PhátNH (chuyển sang FPT Promotion), Phó Bí thư TrungNT4 kiêm nhiệm luôn chức chủ tịch của Movies. Không như những CLB khác trong FSoft HCM, Movies không có ban cán sự nhiều người. Ở đó, chủ tịch kiêm luôn vai trò của người quản lý thư viện phim, quản lý member, kế toán và cả người chiếu phim. Cứ mỗi trưa thứ Bảy, chủ tịch lại khệ nệ mang laptop, máy chiếu, loa và bắp rang ra để chuẩn bị sẵn sàng phục vụ cho các fan để rồi cuối buổi lại lo thu dọn “chiến trường” lại như cũ. Ban đầu, khi FSoft HCM chỉ mới có một khu vực làm việc tại tầng 7 của E-town, thì những buổi chiếu phim thường diễn ra tại khu vực BA, nơi mà PhátNH thường hay gọi là Cinebox cho... hoành tráng. Sau khi có thêm tầng 8, Movies club cũng mở rộng phạm vi chiếu phim lên “Cinebox” Fujisan cho đến ngày nay.

Rất nhiều lần, do có khách hàng quan trọng mà các

buổi chiếu phim bị dời qua địa điểm khác. Hoặc để ưu tiên nhường thứ Bảy cho các event khác cần nhiều cổ động viên, PhátNH đã phải chuyển buổi chiếu phim sang tối thứ Sáu. Nhưng không vì thế mà lượng fan hâm mộ nghệ thuật thứ Bảy giảm đi ở mỗi lần chiếu. Vốn là một web designer, PhátNH đã cất công làm thêm một sub-site trên intranet để giới thiệu cũng như quản lý CLB dễ dàng hơn. Tuy nhiên, do không có nhiều thời gian để update thông tin dẫn đến việc quản lý bằng website gặp nhiều khó khăn, PhátNH đã trở lại cách quản lý truyền thống, đó là có sổ tay ghi chép lại các member và tên phim mỗi khi có người đến mượn. Một số manager như anh TuấnPM, anh Sơn Cờ cũng là thành viên thường xuyên mượn phim của CLB. Kết thúc năm 2006, Movies đã có trong thư viện hơn 100 DVD và VCD phim ở tất cả các thể loại cùng với hơn 50 member là các FSoftyer yêu điện ảnh.

Sang năm 2007, Movies Club vẫn giữ nguyên tiêu chí hoạt động của mình, đó là “không ồn ào, không tốn sức mà vẫn thư giãn tối đa”. Đã có những nét mới trong hoạt động của CLB. Member được chia làm hai đối tượng: Member thường và member VIP. Member thường thì chỉ đóng 50K/năm lệ phí và mỗi lần được mượn hai phim trong vòng một tuần. Còn member VIP thì đóng 100K và có một số quyền lợi nhất định như: Được ưu tiên mượn những bộ phim “hot”, được mượn nhiều phim hơn, và được miễn phí 100% khi đi xem phim offline tại các rạp bên ngoài. Thư viện phim cũng được bổ sung thêm mục “phim VIP” bao gồm những bộ phim kinh điển, những bộ phim kiếm hiệp cho những fan của Kim Dung, Cổ Long và những bộ phim đặc biệt

chỉ dành cho đối tượng là các FSofter đã có gia đình. Với sự hỗ trợ của Tổng hội, từ đầu năm CLB đã trang bị một DVD-R để chép lại các bộ phim hay cho những thành viên muốn có một bộ sưu tập cho riêng mình. Từ quý II, các buổi offline được tổ chức nhiều hơn vì bắt đầu vào đợt ra mắt các bộ phim hay mùa hè.

Với những member của Movies, không có gì tuyệt vời hơn là ngồi trong rạp được trang bị âm thanh surround và màn hình cực lớn để thưởng thức những DIE HARD 4.0, Cướp biển Caribe, Robot đại chiến... Chưa bao giờ các FSofter đi xem phim nhiều như thế và có lẽ cũng chưa bao giờ rạp Hòa Bình lại nhận được những yêu cầu đặt vé lớn đến thế. Tính trung bình mỗi lần có hơn 50 người FSoft đến rạp bất kể mưa to gió lớn.

Vừa qua, Movies vừa trang bị thêm cho mình một HDD 500GB Sata II với mong muốn nâng hoạt động

của mình lên một tầm mới. Với ổ cứng dung lượng lớn này, các bộ phim DVD sẽ được rip lại để bảo quản lâu hơn. Các member cũng có thể mượn phim một cách dễ dàng hơn bằng cách download trực tiếp từ server cấu hình cao. Tất nhiên là chỉ có thể download và xem phim ngoài giờ làm việc để tránh quá tải cho server cũng như đảm bảo tiến độ dự án của mình. Hiện tại, TrungNT4 đang nhờ sự hỗ trợ tích cực từ IT để sớm đưa mô hình này vào hoạt động từ đầu tháng 12. Thêm một thông tin hấp dẫn nữa là, kể từ tháng 12 cho đến hết năm 2007, Movies sẽ không thu phí của bất kỳ FSofter nào khi họ đến đăng ký và mượn phim từ CLB.

Với một "gia tài" phim khá đồ sộ như hiện nay gồm hơn 150 DVD và 30 bộ phim VIP, Movies club tin rằng có thể đáp ứng và làm hài lòng bất cứ member khó tính nào của mình.

TỰ SỰ

TRẦN ĐỨC QUÝ - FMB

Vậy là đến ngày 22/06/2008 này sẽ tròn 4 năm 6 tháng chẵn kể từ ngày tôi bước chân gia nhập mái nhà FMB, một quãng thời gian không phải là dài nhưng cũng không hề ngắn để tôi kịp ghi lại trong mình bao nhiêu kỷ niệm.

FPT bắt đầu tạo ấn tượng trong tôi cái ngày mà tôi bắt gặp một đội quân người rừng nhào lộn nhảy loạn xạ trên sân khấu chương trình Gặp nhau cuối tuần với sự dẫn dắt của anh Sáu, anh TiếnLQ và anh Đình Anh (khi đó anh Đình Anh còn nổi tiếng hơn cả các anh còn lại, nhiều người khi ấy còn lầm tưởng anh Đình Anh là Giám đốc FPT chứ không phải anh Sáu). Từ đó trong tôi nảy sinh câu hỏi: "FPT là gì mà hay thế?" và không biết mình ngày nào đó được đứng trong hàng ngũ FP".

Báo Lao Động đăng "FPT cần tuyển nhân viên kế toán", tôi tự hỏi tại sao không, nộp đơn thử xem sao. Và thật bất ngờ, tôi qua vòng thi viết, được gọi vào vòng phỏng vấn, hồi hộp quá. Vào những ngày cuối tháng 12 của năm 2003, trời lạnh lắm, ngồi ngoài phòng đợi phỏng vấn mà thỉnh thoảng người cứ run bần, không hiểu do thời tiết hay do tôi quá lo lắng. Bước vào phòng, tôi bắt gặp 2 cặp kính cận còn rất trẻ làm tôi tự tin hơn hẳn. Một của anh ĐứcKP khi đó còn là kế toán trưởng FMB, hai là anh Hải béo kế toán trưởng FOX. Hoàn toàn bất ngờ trái với những dự đoán của tôi về những câu hỏi phỏng vấn nghiệp vụ hóc búa, anh ĐứcKP "Chú biết đá bóng không???", trời ơi may quá cái này tôi biết. Thế là tôi đã được chọn. Đúng là trời thương đã cho cơ hội vì biết tôi mong muốn được làm việc cho FPT như thế nào. Khi cả nước kỷ niệm ngày Quân đội nhân dân Việt Nam thì cũng là ngày làm việc đầu tiên của tôi tại Công ty Công nghệ Di động FPT (FMB)

Ngày đầu tiên đi làm, tôi đã được anh Đức dẫn đi gặp anh Khánh, chị Hiền, chị Thanh, chị HuyềnVT... Ngày

đó, các anh, các chị còn trẻ lắm, không già và nhiều tóc bạc như bây giờ. Tôi vẫn còn nhớ anh Khánh đã căn dặn tôi rằng: "Làm kế toán quan trọng là phải trung thực. Các chú đừng tính chuyện lừa anh vì trước đây trên HO anh cũng đã từng làm rồi".

Thấm thoát cũng đến tết âm lịch năm đó, tôi thấy thật lạ, không hiểu sao anh ĐứcKP lại gọi từng người của phòng kế toán lên phòng máy chủ để gặp riêng, có chuyện gì chẳng, tôi tự hỏi. Đầu tiên là chị Thanh, rồi chị Huyền, Linh béo, anh em giao nhận, rồi cuối cùng cả tôi nữa cũng bị gọi lên gặp. Anh trao cho tôi một cái phong bì và nói với tôi rằng "đây là quà Tết anh tặng em và gia đình, em mới vào nên chưa có thịt trâu như các anh các chị vào lâu rồi. Trời ơi, không thể tả hết niềm vui trong tôi lúc đó nhưng tôi chưa mở ra vội. Tối hôm đó về đến nhà, thận trọng mở mép phong bì, đếm từng tờ một, những 500 nghìn. Với tôi số tiền lúc đó thật lớn vì dù sao tính tới thời điểm đó tôi mới chỉ ra trường được mấy tháng, thế là Tết này là Tết đầu tiên tôi góp cho mẹ một chút tiền để sắm tết, tôi hạnh diện lắm.

Sẽ chẳng bao giờ tôi quên được những ngày cuối năm 2003 đầu 2004 đó. Hồi đó hàng bán nhiều lắm, hàng hóa mang cả ra sân để triển khai mà còn không kịp nhập vào kho. Công ty lại chưa in kịp hợp đồng (HĐ) riêng (FMB được chính thức thành công ty từ trung tâm của FPT cũng vào cuối năm đó), chúng tôi phải sử dụng HĐ của FPT. Đến đầu năm 2004, thì HĐ FMB cũng in xong, mấy chị em chúng tôi phải nhập liệu lại một núi HĐ chứng từ và xuất ra một núi HĐ chứng từ khác để bù lại những ngày mượn tạm HĐ của FPT. Lúc đó ai cũng lo lắng vì không biết nhập xong số tồn có khớp thực tế không và có lẽ người lo lắng nhất là anh Thắng què, thủ kho. Nhập xong, số liệu khít khin khít, mấy chị em mới thấy nhẹ nhõm biết bao nhiêu. Thật

mệt mà cũng thật vui.

FMB FC cũng là thứ mang lại cho tôi nhiều kỷ niệm. Tính từ thời điểm tôi vào công ty tới giờ, FMB FC của chúng tôi đã dành được khá nhiều giải, mà đỉnh cao là vô địch Cup 13/9 năm 2005, Á quân Cup 13/9 năm 2004, vô địch thu đông 2005, vô địch Cup C1 2007... Chúng tôi đã mừng vui khôn xiết khi giành giải nhưng cũng không ít nỗi buồn mỗi khi chiến thắng vượt mất trong tầm tay. Anh em đã từng có lúc gọi tôi là holigan bóng đá. Cũng chẳng oan lắm vì đã từng đuổi đánh cầu thủ bạn quanh sân vận động, gây chấn thương cho vài cầu thủ, tả xung hữu đột khi FMB gặp FSS và lại còn cầm trịch trận võ thuật FMB seri B với Fox FC nữa... Nhưng tôi yêu FMB FC lắm. Những năm sau này, khi đội bóng có nhiều cầu thủ hay, khi cơ thể ngày một phì nộn ra, dù dự bị, thậm chí là không thi đấu giây phút nào nhưng gần như chẳng bao giờ tôi không đi khởi động cùng, cổ vũ cho FMB FC mỗi khi chúng tôi thi đấu.

Những cuộc du lịch, những đêm mất ngủ trên sân

nhảy, những ngày "dạ nhà" sang nhà anh Đức gà ngủ cũng là những kỷ niệm khó quên. Chuyến xuyên Việt vào Nha Trang nghỉ hè 2005 bằng ô tô do anh Dũng hip khởi xướng cũng là một kỷ niệm thật đẹp. Tôi đã lưu giữ lại tất cả những bức ảnh có thể lưu giữ được trong máy tính cá nhân và thỉnh thoảng tôi vẫn mở ra để xem lại, hồi tưởng lại.

Còn nhiều, còn nhiều kỷ niệm mà tôi còn nhớ. Nếu viết ra có khi thành tiểu thuyết mất thôi nên tôi không viết nữa vì sợ nổi tiếng lắm.

Có thể bạn nào đọc bài này sẽ cảm thấy chán bởi văn phong, chữ nghĩa kém cỏi, nội dung thì là tự sự quá nhàm chán. Nhưng phần vì chỉ tiêu sử ký, phần vì muốn chia sẻ những suy nghĩ tình cảm của mình mà tôi mạnh dạn viết ra. Dù sau này FPT, FMB có gặp khó khăn gì đi chăng nữa thì, tôi vẫn muốn được là một phần của nơi này.

Cám ơn FMB, cám ơn những con người ở đây!

ẤN TƯỢNG ORT

HOALT - FSoft

Khi tôi viết bài báo này thì cũng là lúc lớp ORT khoá 24 khép lại được hơn 2 tuần. Nhưng ấn tượng về một khoá đào tạo đậm chất FPT vừa chuyên nghiệp, lại vừa amator đã “thôi thúc” tôi cầm bút. Mục đích chính là zoom lại vài hình ảnh của một khoá ORT đông nhất và đi học đầy đủ nhất (Theo ý kiến đánh giá của FHR). Mục đích phụ là “kích động” các khoá ORT kế sau học tập và ăn chơi “rùng rợn” hơn.

Từ... thầy trò

Đội ngũ giảng viên đa đa số: trẻ. “Thầy chủ nhiệm” - KiênVT: trẻ. Trò: hiển nhiên là trẻ. Chả đâu xa lạ, các teacher chính là những FSoftier. Học sinh là newcomer. KiênVT chính là training officer. Các thầy hăng hái dốc bầu nhiệt huyết, trò nịnh thế nào cũng quyết... không “nghĩa lộ” để thi. Ấn tượng nhất có lẽ là màn “buồn dưa lê, bán dưa hấu” và “trình diễn nhạc chế” của anh Nam. Anh cứ “hồn nhiên như cô tiên” kể lại quá trình “đi lên từ mái tranh nghèo” của FSoft làm chúng tôi học hỏi được ổi điều. Nào là “làm thế nào để có và giữ được khách hàng?” (đáp án: cứ nhè cái thất lung của khách hàng mà túm). Nào là “nhất quen nhì thân”, quen thì nhiều nhưng thân được bao nhiêu? (thể nên các bạn quen ai thì nên mạnh dạn “khai thác” nhiệt tình nhé).

Đến... thi cử

Đã học thì phải có thi, đã thi là dính đến “đề”, mà đã dính đến “đề” là có ngày ra đề ở. Thẩm nhuần triết lý này nên anh “trọc Phú” “giám thị” đã tích cực “quờ quạng” cho bằng sạch các phao chìm (đáp án bản mềm), phao nổi (đáp án bản cứng) của thí sinh. Vừa trông thi, anh vừa “hát”: “Cất hết tài liệu đề, chỉ được sử dụng xì-lai

(slide) thôi. Ai dùng tài liệu là cho thi lại hết. Ô hay, mấy cái người kia, thi cử mà chạy lăng xăng như thế à?”. Và kết quả của đợt thi ORT online lần một là ổi bác “đứt cước”, ra khỏi phòng thi còn hớt ha hớt hải: “Bác nào có tài liệu môn X, Y, Z... open source cho em đề!”.

Thi ORT online lần hai, tinh thần đồng đội là trên hết, tài liệu xinh đẹp đã sẵn sàng... dàn máy tính và dàn “chuột” chỉ đợi tay người click. Ấy thế mà server ở HITC tự dung lại lần dung ra dỗi dần gì. Mấy anh IT chạy đi chạy lại. Kết quả: cancel buổi thi, thay vì test online, chúng tôi sẽ làm bài trên giấy. Các sĩ tử “thờ ắt” ra: “Mất toi buổi nữa, nhưng không sao, được thêm một buổi giao lưu... tài liệu”.

Đến hôm thi Toefl, chả hiểu thầy chủ nhiệm KiênVT thế nào (chắc chàng Xêkô nhà ta lại đang ngăn người ra nhớ nàng Xuka hay sao ấy), phát đề thi một đẳng nhưng lại cho nghe băng một nẻo. Kết quả: dân tình phản đối nhưng chàng không hề bối rối, “lon ton” đi đổi ngay đề mới ngon lành, chắc có kinh nghiệm “chống móm” siêu đẳng?

Và nữa, ấn tượng về một lớp trưởng (đương kim trai á hậu FPT) cực kì gương mẫu: làm xong bài thật nhanh và đi ra... cũng thật nhanh. Vài kiểu nữ “trầm trở”: “Trông “ngon” vậy mà lại thích đánh cá lê!”. Sau này, khi giải trình về “tinh thần đồng đội”, hẳn bảo “là do các anh giám thị đuổi em ra”. Thế mới biết đội ngũ giám thị made in FSoft nhà mình “thà giết nhầm còn hơn bỏ sót”, quyết đảm bảo chất lượng cho mỗi quy trình.

Và... ăn chơi

Học – Thi – Chơi xả hơi, ầu cũng là cái life cycle muôn thưở. Cầm một “mê” tài trợ bởi FSoft (cứ thấy in ít thế

nào) cùng với sự đóng góp của các thành viên, chúng tôi đi “xả xì trét” tại nhà hàng Chiều Quê và karaoke Thuý Linh. Rõ ràng là đi luyện giọng mà dân tình “quá khích”, “tự sướng” biến phòng karaokethànhdiscotheque. Cũng tại đây, chúng tôi “khai quật” được nhiều nhân tài: Thuý Minh (P1) với màn múa bụng cực kì Alibaba làm các tướng cướp vô cùng ngưỡng mộ, HọcPD với giọng hát ngắt ngắt... chú gà tây, Thái (admin) hăng máu techno và còn rất nhiều demo của các tài năng chưa kịp “choé sáng”.

Cũng chính sau buổi “quá đà sa ngã” này mà chúng tôi phải hô hào đóng góp đợt hai. Email lại bay chiu chiu. Spam mail dính cả một số bạn ORT khoá 23 (cho bọn tớ xin lỗi nhé). Lại giao lưu, account của FSoft chưa nặng “đồ”, nhiều bạn còn trao gửi cả account yahoo và skype cho đủ độ nồng nàn. Nhiều “thảo dân nhất thời hưng phấn” đưa ngay proposal: “Khoá mình hợp mỗi tháng một lần đi”. Thái (admin) – chuyên gia thời trang chim cò – “hăm hố” hơn: “Hợp một tháng hai lần được không nhỉ?”.

Những lời “chốt hạ”

ORT course thật sự là một khoá học mang tính chuyên nghiệp. Tuy nhiên, nếu FHR sắp xếp để tất cả

các newcomer tham dự ngay từ khi “chân đất mắt toét” về công ty, thì sẽ đạt được hiệu quả đào tạo cao hơn. Tránh trường hợp vài “con ong” ít nhiều đã “tò đường đi lối về”, sau khi làm việc “chán chê” ở FSoft mới đi học định hướng. Đối với họ, ORT chỉ là một “thủ tục”, còn tính “đào tạo” thì rất ít.

Các rookie thân mến, hãy “tranh đấu đòi quyền lợi” để tham dự một khoá ORT ngay từ khi kí hợp đồng với FSoft. Ngoài việc update những thông tin cần thiết cho quá trình hội nhập tại công ty, bạn còn có cơ hội giao lưu với các thầy cô và nhất là các lính mới cùng “cảnh ngộ” để “học lỏm” kinh nghiệm.

Để việc “chốt hạ” dẫn đến “ù to”, tôi xin gửi tới các bạn lớp ORT khoá 24 những lời chúc thành công trong thời đại a công và hội tụ số... đồ. Cho dù các bạn có đi nơi đâu thì xin luôn hãy “o rờ tê” về nhau. Lợi lộc nhất trong vụ này có lẽ là Tập đoàn FPT vì ngay từ đám lính mới tò te như chúng tôi, nhiều bạn còn chả biết anh Bình cao to đẹp trai ra sao nhưng tất cả đều “thuộc lâu” khẩu hiệu WEGUC “Đoàn kết: chúng ta là tập đoàn toàn cầu”. Khẩu hiệu này đã đồng hành cùng chúng tôi trong thi cử, trong lúc ăn chơi và sẽ theo chúng tôi “chinh chiến” nhiều dự án sắp tới.

THỜI GIAN LÀ VÀNG BẠC

LINH TINH - FSoft

FSoft là môi trường làm việc năng động và căng thẳng. Thời gian với FSoft là cực kì quý giá, mỗi ngày có đến hơn chục dự án release. Dân FSoft phải ở lại làm over time ngày qua ngày. Nhưng dường như câu tục ngữ mà các cụ ngày xưa để lại: “Thời gian là vàng là bạc”, dân mình vẫn chưa muốn nghe lắm...

Truyền thống...

Giờ làm việc buổi sáng là 8h30, nhưng có lẽ chẳng bao giờ công ty mình có nổi một nửa nhân viên đến đúng giờ. Thậm chí có nhóm còn phải ra thêm kỉ luật về việc đi muộn, thế nhưng cũng chẳng đầu vào đầu. Với ý nghĩ “đi muộn về muộn” đã ăn sâu vào tâm trí, bà con mình cứ thỏa sức đi làm tùy tiện giờ giấc. Nếu như có khách hàng Nhật nào đó mà đến thăm quan công ty ta vào lúc 8h30 thì không biết họ sẽ nghĩ gì.

Thiết nghĩ, vấn đề không phải là đi muộn về muộn, mà vấn đề là ý thức trách nhiệm của chúng ta về công việc và về bộ mặt công ty. Nếu bạn làm với IBM Nhật, bạn join vào mạng chung của khách hàng, bạn sẽ thấy khách hàng đi sớm về muộn như thế nào. 9h, 10h vẫn online là chuyện thường, nhưng hôm sau họ vẫn đi làm đúng giờ. Thậm chí, nếu vài người trong dự án không online, họ sẽ hỏi ngay “bên mày hôm nay có mấy người đi làm”. Để công ty phát triển hơn nữa, chắc bà con mình còn phải học hỏi thêm nhiều về tính tiết kiệm (thời gian và tiền bạc) và cả tính kỉ luật nữa.

Ngoài việc đi làm muộn, chuyện giờ cao su trong tất cả các mặt khác như “chuyện thường ở bản” vậy. Hợp dự án 2h, 2h15 bắt đầu được là một điều kì lạ, tuy sắp đã nhắc, nhưng người thì đi có tí việc, người thì để em chat nốt với bạn em tí tẹo, người thì đi... vệ sinh. Rồi các buổi seminar, các buổi lễ, bao giờ cũng bắt đầu muộn đến nửa tiếng so với dự kiến. Ngay cả việc đi du lịch một vài người vẫn để cả xe, có khi tới vài xe chờ đợi. Bất cứ việc gì dân mình vẫn cao su được. Với đa số người dân FSoft “không cao su không phải là FSoft”. Có lẽ nào tính cách không biết quý trọng thời gian rất xấu đó lại sắp thành

“văn hóa” được ưa chuộng nhất ở công ty?

Hậu quả

Hậu quả thì không cần phải nói ra ai cũng biết. Giá như chúng ta đến đúng giờ, giá như trong giờ làm việc chúng ta tập trung hết sức thì chắc hiệu suất công việc đã khác, mọi người đã đỡ phải ở lại muộn, giá như chúng ta có tác phong công nghiệp hơn, đúng hẹn hơn thì nhiều người đã không phải đến rồi ngồi chơi nửa tiếng chờ đợi người khác. Nếu bạn là người không đúng giờ, hãy thử một lần để người khác “bỏ bom” xem cảm giác thế nào nhé. Các cụ nhà ta cũng có câu “người đi không bực bằng người chực nổi cơn”, chẳng ai khổ bằng người phải chờ đợi các bạn, nhiều khi lỡ việc vì các bạn. Hãy biết tiết kiệm thời gian cho chính mình và cho người khác nữa. Không biết đến bao giờ chúng ta mới xây dựng được tác phong như người Nhật. Nếu ai cũng được thế, thì chắc Việt Nam đã phát triển hơn nhiều. Hi vọng chúng ta sớm xây dựng được “văn hóa đẹp” đó.

Lan man...

Chẳng thể thay đổi được tập thể nếu mỗi cá nhân không tự thay đổi. Mỗi chúng ta phải tự biết tôn trọng mình và tôn trọng tập thể, làm việc có giờ giấc và đúng hẹn. Ngoài ra tập thể cũng phải nghiêm khắc hơn với mọi người để mọi người đúng giờ hơn. Không thể để tình trạng câu giờ, cao su giờ hơn nữa. Thời gian là vàng là bạc, không để cá nhân làm ảnh hưởng đến tập thể hơn nữa. Thế hệ trẻ năng động phải xây dựng cho mình một phong cách mới, một văn hóa mới, có thể chúng ta mới “toàn cầu hóa” một cách nhanh chóng được.

FIT ĐÀ NẴNG THỜI BẢO GIÁ

THONGHB - FDC ĐN

Tháng 6, tháng cuối quý II, tháng cuối của tổng kết 6 tháng đầu năm, cũng là thời gian băng băng về đích của các trung tâm phân phối trong FDC. Các thành viên FDC đều rất hy vọng vào tháng này, những trung tâm đã thực hiện đủ chỉ tiêu theo kế hoạch thì cố gắng bán thật nhiều để dự phòng cho 6 tháng cuối bị thiếu hụt. Các trung tâm chưa đủ số 6 tháng đầu năm thì gấp rút tận dụng hết mọi khả năng ra hàng của mình với sự hỗ trợ đặc lực của các anh chị em BO để đạt được kết quả kinh doanh khả quan cho trung tâm, cho chi nhánh.

Thình lình, cơn bão tỷ giá đột ngột kéo đến, mang theo những biến động khó lường của thị trường, mà những người kinh doanh sành sỏi nhất cũng phải lắc đầu chán nản.

Trong thời kỳ lạm phát cao như hiện nay, các loại hàng hóa tiêu dùng thiết yếu đều đồng loạt tăng giá, trong khi lương thì chưa tăng, làm cho những người có thu nhập khá cũng phải kêu trời, huống hồ những người dân có thu nhập thấp. Các chỉ tiêu bình thường cũng bị xem xét chi ly, để sao cho tiết kiệm nhất. Ngay trong FDC, hết các chương trình tiết kiệm C10 rồi nay đã có C20, chắc có lẽ không lâu, sẽ là C50 mất.

Bình thường, về phương diện phân phối, nhà phân phối sẽ ít chịu ảnh hưởng bởi những biến động tỷ giá trên thị trường, vì xét cho cùng, mọi biến động của thị trường, người tiêu dùng chính là người chịu ảnh hưởng nhiều nhất. Nhưng do tỷ giá biến động quá đột ngột, làm cho nhà phân phối cũng trở tay không kịp. Hàng loạt hợp đồng nhập hàng từ nước ngoài bị thua lỗ. Phải tính sao vừa đảm bảo doanh số kế hoạch đã đăng ký với công ty, vừa đảm bảo chỉ tiêu lợi nhuận, và quan trọng nhất, giữ được hệ thống khách hàng đã gây dựng được bao lâu nay. Các cuộc

hợp triển khai liên tục giữa các bộ phận để tìm ra giải pháp tốt nhất ứng phó với tình hình.

Sau rất nhiều cuộc họp, tỷ giá FDC đưa ra khiến cho rất nhiều khách hàng phải ca thán. Xét cho cùng, đại lý và FDC cũng chỉ là trung gian đưa hàng hóa đến cho người tiêu dùng, nếu người tiêu dùng chấp thuận tỷ giá này thì mọi việc ổn thỏa. Nhưng rất khó để thuyết phục người tiêu dùng khi họ phải bỏ ra một số tiền lớn hơn đến 15% số tiền bình thường để mua một món hàng hóa. Hệ quả tất yếu, thị trường bị trì trệ. Không chỉ các dự án bị hủy, bị kéo dài tiến độ thực hiện, mà các hàng hóa tiêu dùng hàng ngày cũng rất khó bán. Rảo một vòng quanh các đại lý, bình thường, những cửa hàng máy tính đông đúc khách ra vào là thế, mà nay vắng tanh, chỉ có các nhân viên cửa hàng rảnh rang đứng tán chuyện gẫu. Đại lý không bán hàng được, các nhà phân phối cũng chỉ biết khuyến khích đại lý và động viên chính mình đứng vững qua giai đoạn khó khăn này, ai cũng mong cho cơn bão này qua nhanh, để mọi việc trở lại đúng quỹ đạo của nó.

Từ tuần thứ 2 của tháng 6, tốc độ ra hàng của FIT đã giảm mạnh, có trung tâm chỉ đạt 5% kế hoạch tuần. Điều mà trước đây, những người mơ mộng nhất cũng không thể tưởng tượng ra. Ba tuần cuối tháng 6 là ba tuần ảm đạm bởi những biến động không ngờ của tỷ giá. Những trung tâm đã hoàn thành kế hoạch doanh số từ trước như FHP, FPS, FPC thì không bị áp lực lắm, sức ép dồn về F1 và FCN là 2 trung tâm chưa hoàn thành kế hoạch doanh số 6 tháng. Saleman chúng tôi, ai cũng lo

lắng không yên. Không lẽ thành quả cố gắng 6 tháng của chúng tôi thành công cốc sao. Như lời anh Vinh NQ, Giám đốc F1 nói: “Chú cứ xem, hàng gì sau khi trừ tất cả chi phí, còn lãi, dù ít hay nhiều, cứ mức cho anh”. Đúng thật, chúng tôi cố gắng chịu từng đơn hàng nhỏ lẻ, thậm chí đếm ngược từng trăm USD còn lại của doanh số kế hoạch.

Đúng ngày 25 tháng 6, chỉ còn 5 ngày hết tháng 6, F1 chúng tôi hoàn thành doanh số 6 tháng, đạt 100,18% kế hoạch. Lúc ấy mới thấy nụ cười nở lại trên môi chúng tôi, ai cũng chúc mừng cho chúng tôi, cho những thành quả mà thật khó khăn chúng tôi mới đạt được. Thành công trong lúc bình thường không thấy quý, nhưng thành công trong lúc khó khăn này, quý giá biết bao!

Cho đến nay, cơn bão tỷ giá đang dần đi qua, chỉ còn lại những ảnh hưởng nhỏ, nhưng đã để lại cho chúng tôi, những người trực tiếp kinh doanh, những bài học quý giá. Chúng tôi thường đùa với nhau, sau những giai đoạn khó khăn này, ai cũng thành chuyên gia phân tích tài chính hết.

Tuần đầu tháng 7 này, doanh số tuần đã trở lại như quỹ đạo cũ cho tất cả các trung tâm trong FIT, báo hiệu một quý kinh doanh mới hiệu quả. Chúc cho tất cả FIT chúng ta có một mùa kinh doanh bội thu, với doanh số đạt vượt kế hoạch và thậm chí, vượt số thách thức, góp phần quan trọng vào thành tích chung của FDC năm này, như truyền thống thành công của FDC bao năm qua.

Đà Nẵng, 10/07/2008

“ĐỘI QUÂN MỞ MANG BỜ CỎI TRI THỨC”

HƯNGĐH - Đại học FPT

Lễ đón nhận quyết định thành lập trường Đại học FPT - 27/9/2006

Đại học FPT đã được hai tuổi, với ba khóa học và 1.000 sinh viên và là một trong những cơ sở đào tạo CNTT uy tín nhất Việt Nam hiện nay. May mắn cho tôi khi được tham dự việc xây dựng chương trình đào tạo cho trường từ những ngày đầu tiên. Nói là chương trình đào tạo cho hoành tráng, chứ thực ra nhiệm vụ của tôi chỉ thiết kế chương trình học quân sự cho các em sinh viên FU khóa I. Nhưng khóa học đó cũng chứa đựng một thông điệp ý nghĩa, thông điệp “khát vọng đổi thay”.

Cũng như các trường đại học khác, việc học quân sự cũng là một phần không thể thiếu trong chương trình đào tạo của Đại học FPT. Thế nhưng, với một người vừa trải qua khóa huấn luyện gần một tháng về quân sự tại Xuân Hòa, thì đó quả là chương trình không mấy thú vị. Và chắc chắn không chỉ có chúng tôi, mà đa số các em sinh viên từ các trường đại học cũng có chung một cảm giác buồn tẻ về nội dung đào tạo và nghèo nàn trong các hoạt động tập thể trong chương trình này.

Vậy nhưng, với FU thì mọi chuyện phải khác hẳn. Đối với ban lãnh đạo của trường, khóa học quân sự là một cơ hội tuyệt vời để các em sinh viên có được một bản lĩnh vững chắc, một thói quen kỷ luật, kỹ năng sống và làm việc đồng đội tuyệt vời. Các anh muốn mang tới cho các em bí mật của sức mạnh Việt Nam và để truyền tải những thông điệp đó tới các em sinh viên năm thứ nhất. Đây quả là một bài tập thú vị, một nhiệm vụ thể hiện khát vọng thay đổi của FU.

Buổi sáng hôm đó, chúng tôi lên đường tới Trung tâm Giáo dục Quốc phòng, thuộc Đại học Sư phạm Hà Nội II, có trụ sở tại Xuân Hòa, Vĩnh Phúc. Cùng xuất phát là chuyến xe đón hai vị “tướng lĩnh” của trường là anh BìnhTG và anh TùngLT có điểm đích là Trung tâm Đào tạo. 9h00, cả đoàn có mặt tại Trung tâm, đón tiếp chúng tôi là Đại tá Mê Văn Nghệ (xin phép được đọc theo cách nói của anh DũngĐT, thực ra tên chính xác là Lê Văn Nghệ) cùng các quân nhân trong đơn vị.

Buổi làm việc bắt đầu ngay với cách đặt vấn đề hấp dẫn của anh BìnhTG. Sau 30 phút thuyết trình về mục tiêu và phương pháp đào tạo, hội nghị phải thảo luận và kết luận như sau:

- Mục tiêu của khóa học là các em sinh viên phải nắm được nội dung đào tạo của Trung tâm, áp dụng vào thực tiễn và được đánh giá thường xuyên.

- Với lý luận rằng, một người thành công cần hội tụ đủ nhân cách (giá trị, nguyên tắc hành xử, năng lực cảm xúc) và năng lực (kiến thức, kỹ năng, kinh nghiệm), anh khẳng định, cần phải sử dụng các nội dung của quân sự, chiến tranh vào việc rèn luyện nhân cách và nâng cao năng lực cho các em sinh viên.

Nói thì đơn giản như vậy, nhưng nhiệm vụ tiếp theo của nhóm công tác chẳng đơn giản. Chúng tôi sẽ phải thành lập Bộ Tư lệnh “Liên quân”, xây dựng chương trình chi tiết (có tính tới năng lực của các em sinh viên) và vận dụng các phương pháp hiệu quả, sáng tạo, mới lạ. Buổi làm việc kết thúc tại quán đặc sản thịt trâu gần Trung tâm đào tạo. Một buổi ăn trưa vui vẻ với những gia vị mới lạ từ kho tàng STCo. Cũng thật vui, vì chính từ hôm đó, giai điệu và ca từ của ca khúc “Dòng sông lời thề” qua sự thể hiện của nhạc sĩ Trương Quý Hải đã đi sâu và thấm đẫm trong lòng những người ngoài FPT có mặt ở đây.

Trở về Hà Nội từ lần đó, chúng tôi còn tiếp tục 3- 4 chuyến công tác nữa, để Đại học FPT và Trung tâm Giáo dục Quốc phòng đi tới thống nhất kịch bản cuối cùng của khóa học, đảm bảo đầy đủ các tiêu chí hiệu quả, sáng tạo và mới lạ mà anh BìnhTG đã đặt ra.

Thế nhưng, thực tế diễn biến thế nào, tâm lý sinh viên phản ứng ra sao, có những tình huống phát sinh gì... thì cũng chưa ai dám chắc là sẽ thành công như dự tính.

Sau hơn một tháng chuẩn bị, sau lễ khai giảng hoành tráng với sự tham dự của các quan khách từ khắp nơi trên thế giới, các em sinh viên bước ngay vào khóa huấn luyện. Đúng giờ đã định, 300 chiến sĩ bộ đội cụ Hồ lên đường vào thao trường. Trước khi xe ô tô đưa đoàn lên Xuân Hòa, cả đoàn kịp ghé qua thăm Lăng Bác và lời tuyên thệ trước Lăng hào hùng và khí thế được cất lên.

Xe tới nơi, cũng là lúc các giáo viên, quân nhân của Trung tâm đã sẵn sàng ở cửa đón tiếp binh đoàn FU tới tập luyện.

Đúng như kịch bản chuẩn bị, đây là dịp để “cho các em vào khuôn khổ”. Ngay khi mới xuống xe các em sinh viên đã phải nhanh chóng bước ngay vào công việc, đầu tiên đó là chuẩn bị đồ đạc. Sau đó là lao động tập

thể. Sau buổi ăn trưa là chương trình tập luyện và thi đấu thể thao với các môn kinh điển của Olympic FPT như bóng sọt, bóng chuyển chân, bóng đá... Buổi tối là chương trình tập hát những bài hát truyền thống của quân đội và FPT. Đây chính là 2 trong những nội dung quan trọng, chuẩn bị cho Hội thao Quốc phòng toàn quân đoàn và Hội diễn Văn nghệ có sự giao lưu với các trường bạn trong khu vực. Để tăng tính ganh đua trong các em sinh viên, các nội dung này sẽ được tổ chức tập luyện và thi đấu theo từng lớp (trung đội) để tìm ra đội vô địch.

Nhằm nâng cao nhận thức của các em sinh viên về nghệ thuật chiến tranh và rèn luyện kỹ năng nghiên cứu, viết lách mỗi tuần các em sẽ còn phải đọc và hoàn thành một bản báo cáo cho một cuốn hồi ký của các tướng lĩnh.

Cuối tuần, trung tâm tổ chức cho các em đi hành quân rèn luyện. Sinh viên FU sẽ phải mang trên vai quân trang, quân dụng, di chuyển qua núi đồi của vùng trung du và tới điểm đích để sinh hoạt văn hóa, thể thao tập thể. Trong quân đội thì đây là một trong những nội dung “kinh hãi” nhất, nhưng đã được modify để áp dụng vào thiết thực và linh hoạt cho các em sinh viên. Để chọn được địa điểm tập kết, ban chủ huy đã phải đi chọn rất nhiều điểm, bên cạnh hồ Đại Lải, cạnh núi... để tìm ra nơi hợp lý nhất về khoảng cách và không gian cho các em sinh hoạt. Trong những dịp này, các anh chị quản lý sinh viên thường mời các ngôi sao âm nhạc vườn FPT lên biểu diễn góp vui cùng các em. Còn tôi, góp vui bằng bức ảnh rất đáng nhớ mà vô tình chụp được, bức ảnh được anh BìnhTG đặt tên là “Đội quân mở mang bờ cõi tri thức Việt Nam”.

Một trong những “món ăn” khác lạ cho các em là các buổi nói chuyện do chính các tướng lĩnh, các nhà chính trị, doanh nhân trình bày. Qua những buổi trao đổi mở này, các em sinh viên có cơ hội tiếp cận với những nhân chứng lịch sử, những nhà cải cách, nhà làm luật hấp dẫn nhất Việt Nam và thế giới. Và trong lần đầu tiên đó, ấn tượng nhất chính là sự có mặt của ngài Nick Donofrio – Phó Chủ tịch Tập đoàn IBM, phụ trách về innovation – tới trao đổi với các em sinh viên về “đổi mới trong kỷ nguyên mới” (Innovation in the new era). Ngài Donofrio đã nhận được một lễ tiếp đón mang đúng phong cách quân sự dành cho các nguyên thủ quốc gia do Đội Danh dự FU thể hiện. Điểm khác biệt của đội danh dự này chính là trang phục: Dưới là quần quân đội, trên là áo FPT. Buổi giao lưu mở màn bằng Công ty

ca IBM do đoàn văn công FU thể hiện hết sức bất ngờ cho vị khách đáng kính. Trong không khí giao lưu cởi mở và trí tuệ, các em có dịp gặp một doanh nhân, nhà sáng kiến hàng đầu thế giới bằng xương bằng thịt, được trao đổi và chia sẻ về những vấn đề rất mới và thiết thực. Kết thúc là phần trao tặng món quà hết sức ý nghĩa mà FU dày công sắp đặt. Đó chính là hai chiếc mũ của FU, ngài Nick đội lên mà có lẽ chưa biết ý nghĩa của quà tặng - “trí tuệ toàn cầu, dù lớn hay bé, đều nằm trong chiếc mũ này”.

Như vậy, bên cạnh việc tập luyện vất vả, hạn chế về ăn uống, khó khăn về sinh hoạt, nhưng bù lại, bằng hàng loạt những nội dung học tập, rèn luyện hấp dẫn, một sự “đổi thay” cho sinh viên Đại học FPT. Các em vừa mới được bước qua ngưỡng cửa phổ thông đã được rèn luyện, được dạy cách sống tự lập, cách làm việc đồng đội và kỷ luật, những điều chắc chắn sẽ mang tới cho các em thành công sau này.

Bên trong cuộc sống này, có những điều nhỏ thôi nhưng không thể nào quên với sinh viên rèn luyện quân sự Xuân Hòa. Đó là người thầy, người đại đội trưởng đáng mến, con người với giọng nói lẽ nhè, luôn trong tình trạng nửa đùa nửa thật, nhưng lại vô cùng trách nhiệm với các em sinh viên. Đó là những hình phạt khi các em không thể giữ được kỷ luật trong rèn luyện, sẽ phải lao động, chạy giữa sân tập trong đêm khuya, hay khủng khiếp nhất là phải đi dọn nhà vệ sinh cho đại đội. Thêm vào đó là những phút lãng mạn, suy tư của tuổi 20 trong những đêm trực trung tâm... và sẽ còn nhiều điều nữa mà chỉ các em sinh viên mới biết.

Việc tập luyện, học tập cứ luân phiên như vậy trong 3 tuần, cho tới tuần cuối cùng của chương trình. Đó là thời gian kết thúc khóa học với những nội dung như một cuộc chiến đấu. Các em sinh viên sẽ tham gia hội thao quốc phòng, giao lưu văn nghệ, hành quân chiếm lĩnh trận địa và tổng kết khóa học. Với chúng tôi, những người tổ chức, việc đầu đầu nhất chính là nội dung hành

quân chiếm lĩnh trận địa. Với mục tiêu tạo ra một trận địa như trong chiến đấu, để các em sinh viên phải vận dụng tinh hoa chiến thuật trong chiến tranh nhân dân, anh BìnhTG, anh HảiTQ và tôi đã phải nhiều đêm làm việc muộn để đưa ra một luật chơi đơn giản nhưng đòi hỏi trí tuệ và tinh thần tập thể của các em.

Và sau 4 tuần rèn luyện, buổi bắn đạn thật trong hội thao quốc phòng cũng đã tới. Phải hành quân từ sáng sớm tới điểm tập kết cách doanh trại khoảng 10km (rất may bằng ô tô). Đây là lúc các em trả lời những công lao huấn luyện của các thầy. Tiếng súng vang rền, tiếng lên quy lát rộn rã. Những điểm 10 đầu tiên được xướng lên trong tiếng vỗ tay thán phục của khán giả (những người đã hoặc chưa bắn). Các em sinh viên sau khi bắn, tiếp tục di chuyển để tới điểm ném lựu đạn (thật hết sức). Và cuối cùng là tới hành quân để chiếm lĩnh các cao điểm trong trận địa.

Buổi hội thao kết thúc, cũng là lúc chuẩn bị cho đêm giao lưu văn nghệ. Đêm giao lưu với sự tham gia của các trường bạn, sự xuất hiện của Đông Đô Band, Facing Ban, Nhạc sĩ Trương Quý Hải... đã làm không gian nhỏ bé của trung tâm trở nên vô cùng náo nhiệt. Mặc dù đã quá 10h, giờ giới nghiêm của đơn vị tới hơn 1h30, nhưng lòng nhiệt tình của khán giả và người nghệ sĩ vẫn chẳng thể ngừng. Chỉ khi có lệnh của Giám đốc Trung tâm, chương trình mới kết thúc.

Sáng hôm sau là lễ tổng kết và đưa các em sinh viên trở về Hà Nội. Trong không khí hân hoan của lễ trao thưởng cho các em sinh viên xuất sắc, thầy cô giáo xuất sắc (sáng kiến của anh BìnhTG), khóa học quân sự tại trung tâm cũng kết thúc. Một khóa học thành công với những nội dung như kịch bản.

Khóa học tiếp tục được duy trì với nội dung như vậy tới nay đã ba khóa sinh viên. Tôi tin rằng, mỗi khi sinh viên FU trở về, lại mang theo cả sức mạnh và khí thế của một đoàn binh chiến thắng, chuẩn bị tốt nhất cho hành trình vào tương lai.

SINH NHẬT “VỌNG”

VÂNNTB - FSoft

Nghe đồn, mọi năm cứ đến ngày sinh nhật là anh Thành Nam bỗng “im thin thít và lặn mất tăm”, không ai hiểu anh đi đâu. Người bảo anh trốn, người bảo anh toàn bận đi công tác đúng dịp. Hụt mấy mất năm, rình rình tới đầu tháng 8, mấy anh em Trung tâm FTD chúng tôi quyết tâm “bắt” bằng được anh để tổ chức sinh nhật.

Việc “đi mây về gió” của anh Nam vốn đã nổi tiếng trong FPT, nên khó có ai biết được anh đang ở đâu. Tuy nhiên, anh em FTD đã chớp được một cơ hội quý: sáng thứ 6, ngày 10/8/2007, Dự án BioTech có một cuộc họp quan trọng, và anh Nam phải tham gia buổi họp này. Nhân cơ hội đó, mọi người quyết định tổ chức sinh nhật “vọng”: Tận dụng ngay buổi sáng hôm ấy để mừng sinh nhật anh sớm hơn hẳn một tuần. “Ban chuyên án” được lập ra gồm anh TuấnTM3, chị HằngNM2, tôi, chị YênTLL và mấy thành viên hăng hái ở các dự án. “Phải làm một quả sinh nhật cho bác nhớ suốt đời!” – anh Tuấn hùng hồn.

Sáng hôm ấy, 9h vẫn không thấy động tĩnh gì. Mọi người tiu nghỉu đi vào họp, đoán chắc kế hoạch thế là hỏng bét (dù chị Yên đã chuẩn bị sẵn nguyên vật liệu giấu ở tầng 1). Chả là anh Nam đang đi công tác, không ai biết chính xác khi nào anh về. Trong mấy ngày trước đó, mặc dù tất cả liên tiếp dội bom mail, tin nhắn nhắc nhở anh về dự họp, đều ở mức High Important, nhưng đúng style của anh Nam, chẳng có động tĩnh phản hồi.

Anh em bốn chồn lo lắng, sợ kế hoạch bị delay.

Rất may, 9h30, cũng rất đúng style, anh Nam thình lình xuất hiện ở Trung tâm. Tuy nhiên, lại... không vào họp. Không rõ anh có nghi ngờ gì và cảm nhận thấy làn sóng ngầm đang chạy khắp công ty hay không, nhưng bất chấp những lời nhắc khéo của tôi và chị Hằng NM2 về buổi họp, anh kiên quyết bám trụ trong phòng, miệt mài làm việc với laptop. Anh mà không đi thì buổi sinh nhật không thành công. Bí quá, anh em phải nhờ tới nhà thương thuyết mềm mỏng là chị Thành LK - PGĐ Trung tâm.

Sau khi “đuổi” được anh Nam ra khỏi phòng, mấy cô gái khóa kín cửa phòng, nội bắt xuất, ngoại bắt nhập. Bên trong diễn ra những hoạt động hết sức bí mật. Ai muốn vào phòng phải gõ cửa hai tiếng làm hiệu, sau đó trả lời được mật khẩu. Nếu anh Nam quay lại, có một người canh gác (anh Tuấn TM3) bên ngoài sẽ chặn lại để... tán chuyện. (May mà trong suốt buổi họp anh không quay lại phòng lần nào).

11h30, tất cả đã chuẩn bị xong xuôi. Áng chừng họp cũng sắp xong, tất cả mọi người trong Trung tâm kéo nhau xuống ngồi kín phòng. Mỗi người được phát cho một cây nến. Không khí trong phòng xôn xao, hồi hộp. Tất cả chờ tín hiệu từ cánh cửa bên kia.

Tuy nhiên, người tính không bằng trời tính. Cuộc họp cứ tưởng xong, một lát sau lại thấy sôi nổi trở lại.

Đã hơn hai tiếng rưỡi mà vẫn không thấy ai bước ra. Tất cả ngồi vêu mặt chờ, vừa đói vừa nóng. Chiếc điều hòa công suất 1200 BTU không trụ nổi với hơn ba chục nhân mạng đang ngồi bên trong, lại còn thêm bốn cây nến cháy leo lét tỏa ra không biết bao nhiêu CO₂, chuẩn bị làm mỗi lửa trong phòng.

Điều phiến toái nhất, chính nằm ở mấy cây nến. Sinh nhật tất phải có nến, nhưng nến thì có hạn, không thể cứ thế đốt mà chờ đến lúc anh Nam ra được. 12h kém 10, “nội gián” trong phòng họp - chị ThànhLK nhắn tin ra ngoài: “Họp xong rồi!”. Anh em xôn xao mừng rỡ. Những tưởng như vậy là có thể bắt đầu chương trình, nhưng phần họp chính kết thúc, lại thêm phần ngoại giao, nên cánh cửa phòng họp vẫn cứ im im. Vậy là, trong 15 phút, mọi người mấy lần phải nghe báo động giả. Một chiếc, chiến binh marathon đưa tin Tuấn TM3 thò đầu vào cấp báo: “Đốt nến! Đốt nến!”. Anh em như bị điện giật, chắc hẳn anh Nam sắp sang đến nơi, vội vã châm lửa, nến lung linh khắp phòng, chuẩn bị mặt cười toe toét. Nửa phút sau, chưa kịp hí hửng lại nghe hiệu lệnh “Tắt nến! Tắt nến!”, mọi người lại ồ lên, thổi nến để... dành.

Cứ đốt đốt tắt tắt như vậy khoảng 3 lần, thì tất cả bắt đầu sốt ruột không sao chịu nổi. Đã 12h10 rồi mà phòng họp vẫn chưa ra. Vừa đói, vừa nóng, anh Tuấn TM3 quyết định “làm liều”: Đi tìm cầu dao điện. Sau mấy phút dò dẫm tìm hiểu, cuối cùng anh cũng đã tìm ra cầu dao phòng họp. Vậy là, trong lúc anh Nam vẫn đang say sưa trò chuyện với khách thì... “Phụp!” – điện vụt tắt, cả phòng họp tối om. Ngỡ là Công ty Điện lực lại đang thi hành chính sách tiết kiệm điện, cuộc giao lưu bên lễ đành tạm dừng.

Sau khi tiễn khách, anh Nam quay lại phòng (chắc cũng hơi thắc mắc không hiểu hôm nay toàn bộ nhân viên biến sạch đầu hết mà tầng 1, tầng 2 không một bóng người). Vừa bước vào phòng, trước mắt anh Nam là một khung cảnh huyền bí: Hơn 30 người với 30 cây nến lung linh, và trên bàn làm việc, bánh kem, 17 cây nến và một bó hồng e ấp. Từ chiếc loa máy tính, bài hát “Happy birthday” cây nhà lá vườn – do mỗi thành viên thể hiện một câu đang... rề rề phát ra. Sau màn tra tấn “accabella” dài hai phút, anh Nam bước vào thử thách mới: “Bạn phải thổi tắt 17 ngọn nến cầm sát nhau, mỗi lần chỉ được thổi tắt một cây.” Cũng may mà chỉ có 17

cây, chứ nếu theo kế hoạch ban đầu, chằm đúng cây nến cho bằng số tuổi của anh thì không biết thử thách đó bao giờ mới hoàn thành (nhất là vào lúc 12h trưa).

Sau màn thổi nến, điện được bật sáng. Đến lúc này, lộ ra trong ánh sáng là một khung cảnh cực kỳ kinh dị: Bàn làm việc của anh Nam được trang trí lờ lợc hết mức có thể, với những ông sao, trái tim, hoa hoét bằng decan đủ màu, lại thêm các đăng ten kim tuyến lấp lánh treo đầy ghế, trông không khác vòng lọng thời xưa là mấy. Trên tường là tấm thiệp khổ A0 do các thành viên tự làm. Tấm thiệp có hình ảnh một anh nông dân quần áo tả tơi, đội mũ nón rách nát đang cầm một thúng thóc vẩy raxung quanh. Đằng sau anh nông dân là hai cây con đã bắt đầu đơm trái – những xấp đồ-la đầy cộp. Những lời chúc mừng được ghi kín tấm thiệp, đủ thứ tiếng Anh, Pháp, Nga, Việt... nhìn chóng cả mặt, đa phần đều là những lời nồng nàn “Em yêu anh!”, “Cháu yêu bác!”, “Chúc anh sớm thêm được nhiều ti cô!”. Do bức tranh quá trừu tượng, mọi người đành phải giải thích: Hình tượng anh nông dân ước thóc cũng giống như anh Thành Nam đang ước mầm cho các dự án, hiện hai cây tiền FRK và FTM bắt đầu có trái.

Đỉnh cao của buổi sinh nhật là khi tất cả quyết định hát tặng anh bài thơ “Xuân” của Bác Hồ (dù lúc đó đang là mùa thu?) và bài hát thiếu nhi “Bố là tất cả”. Có lẽ do truyền thống “không biết lời, không thuộc nhạc vẫn hát” – đã từng giúp FTD đạt giải “Quái chiêu” trong cuộc thi Sao chổi 2006 lại được áp dụng trong trường hợp này, nên sau khi nghe xong cả bài, anh Nam cứ tưởng đây là... bài hát mới được anh em sáng tác! Tuy nhiên, những câu hát “Bố, bố là bờ đê cho em nằm ngủ/Bố, bố là phi thuyền, cho em bay vào không gian/Bố là tất cả, bố ơi bố ơi/Nhưng lúc bố mệt, bố là bố thôi” đã khiến anh Nam vô cùng xúc động.

Thơ ca hò vè đã nhiều, đến 12h30, bụng ai nấy đều sôi sục vì đói. Tất cả tung tăng kéo nhau ra nhà hàng Cầu Trục gần Công ty. Ra đến nơi, ngồi kín bàn, đồ ăn cũng gọi rồi, lúc này mọi người mới tá hỏa phát hiện ra nhân vật quan trọng nhất bữa tiệc đã... biến mất. Thì ra, do bị đánh úp, anh Nam không được chuẩn bị trước nên đã có lịch tiếp khách vào bữa trưa. Ai nấy hết sức ngậm ngùi, nhưng tinh thần “sinh nhật vọng” đã được quán triệt tuyệt đối: Anh em cùng nâng ly, chúc mừng sinh nhật anh dù không có mặt anh bên bàn tiệc.

ẤN TƯỢNG PHÒNG KẾ TOÁN

ĐỨCNT - FIS HN

Trước khi tốt nghiệp đi làm, tôi hay tưởng tượng về công việc sau này của mình, nơi mình làm việc, những đồng nghiệp và những mối quan hệ. Tôi nghe những người đi trước nói là sẽ nhiều áp lực lắm, cạnh tranh, bon chen, và nhiều nhiều nữa làm cho một con bé sinh viên mới ra trường lúc đó như tôi thấy sợ!

Rồi ngày ấy cũng đến. Ngày đầu tiên đi nhận việc tôi thấy hơi căng thẳng. Gặp anh trưởng phòng, anh nói sơ qua về công việc của tôi rồi dẫn tôi vào phòng giới thiệu với mọi người. Bất ngờ là cảm giác đầu tiên bởi tôi cứ nghĩ sẽ phải nhiều chị cơ, nhưng ngược lại, toàn thấy các anh. Cả phòng lúc đó có 11 người thì đến 9 người là nam, còn lại một chị và một bạn bằng tuổi tôi. Mọi người trên tôi vài câu rồi lại cặm cụi quay lại với công việc. Nhìn ai cũng bận bịu... Và ấn tượng tiếp theo của tôi là sự choáng ngợp bởi bốn phía tường cao ngất những tài liệu, chứng từ.

Mọi người cứ nghĩ do tính chất của nghề kế toán là sổ sách và những con số nên thường sẽ khô khan. Nhưng không, tôi lại thấy hoàn toàn ngược lại. Những con người vui tính, hóm hỉnh, hay nói và hay đùa. Khi làm việc thì rất tập trung nhưng khi có chuyện gì đó thì gần như cả phòng sẽ cùng trêu đùa nhau làm cho ai cũng cười sảng khoái. Làm việc trong một môi trường như thế nên tôi không cảm thấy bị áp lực và căng thẳng như đã từng tưởng tượng.

Phòng kế toán của tôi thì nhiều chuyện hay ho lắm. Các anh đông là thế nhưng chỉ có 4 anh là đã có gia đình, còn lại vẫn độc thân. Ấy vậy mà rất lạ, dường như với các anh chỉ có công việc thôi. Hôm nào cũng đi làm về rất muộn. Thứ 7 hay chủ nhật cũng vẫn đi làm. Có anh ngồi làm đến tận 2 - 3h sáng hôm sau rồi về ngủ

được mấy tiếng. Tài thật. Không biết các anh còn thời gian nào cho chuyện riêng tư?!

Tôi nhớ vào Tết dương lịch, trong khi các phòng ban khác được nghỉ hết thì gần như chỉ còn phòng kế toán vẫn cần mẫn đi làm. Chỉ còn vài tiếng là chuyển giao năm cũ và năm mới nhưng vẫn ngồi ở công ty quần với đồng chứng từ. Vậy mà cũng không ai kêu ca vì nó đã trở thành thông lệ của Ban tài chính. Mấy gói mì tôm, vài cái bánh ngọt cũng đủ làm cái bụng bớt reo và lại hằng say với sổ sách, báo cáo.

Về cái khoản ăn chơi thì cũng cực nhiều cái để nhớ. Nói là ăn chơi thôi chứ thực ra mấy anh em trong phòng kéo nhau ra quán vỉa hè ngồi ăn ốc, gặm chân gà nướng hay ăn những món ăn mà hồi sinh viên tôi vẫn hay đi cùng lũ bạn. Những món ăn bình dân thế thôi nhưng ai cũng thấy ngon và rất hào hứng đi mỗi khi "trưởng ban ăn chơi" của phòng phát động. Rồi những buổi đi chơi xa hơn một chút như Bát Tràng, Bắc Ninh hay xa nhất là Nha Trang càng làm cho mọi người trong phòng thêm đoàn kết, gắn bó.

Thế là tôi đã đi làm được một năm rồi, một năm tôi gắn bó với tập thể Phòng kế toán FPT. Một năm để tôi nhận ra nhiều điều bổ ích, nhiều bài học cuộc sống, kinh nghiệm nghề nghiệp và gặp gỡ được nhiều con người khó để quên.

BẠN ĐÃ BAO GIỜ CHƠI VUI NHƯ CHÚNG TÔI?

ANHTEC - FSoft

- Quà để hết đây nhé?
- Ok, nhớ để tách riêng quà trò chơi...
- Ê, kê bàn vào chỗ này này!
- Nhanh tay lên nào!
- Để tao hát bài này cho. Giọng mày không hợp đâu!
- Cho tớ nếm thử cái bánh xem có độc không nào....
- .....
- Khách đến! Khách đến!
- 10h rồi! Bắt đầu đi các em ơi!
- ...
- Lây đi en Den tờ lơ mừm!
- Welcome to Noel party of Training center!
- ...
- Đội Pool cử người đi. Đội Intern sốt ruột lắm rồi!
- Các bạn đặt cược cho ai ạ? Ai cổ vũ cho Pool đứng sang một bên nào.
- Bis! Bis!
- 1!..2!..3! Vật tay bắt đầu!
- Êeeeeee! Pool cố lên!
- Còn lâu, Intern thắng rồi!
- Mày đứng tránh ra cho tao nhìn với nào...
- Ha haaaaaaa... Pool đã thắng!
- Thưa các bạn, mặc dù Intern trẻ hơn nhưng vẫn chưa đủ trình để độ sức với Pool. Một tràng pháo tay và một món quà dành cho người thắng cuộc!
- Xin chúc mừng...

Đấy! Quý vị có cảm nhận được không khí Noel tung bừng ở Training center của chúng tôi không? Chúng tôi trẻ, chúng tôi sáng tạo và chúng tôi vui! Đối với tôi, đây là party ấn tượng nhất. Đầu tiên là vì tôi tự cảm thấy ấn tượng với khả năng dẫn chương trình cũng “khó khăn” của tôi và anh Sơn (lần đầu tiên tôi dẫn chương trình

đấy!). Lớp Pool khai mạc party bằng một dàn đồng ca với “Phần mềm ca”. Thế là bọn Intern chúng tôi đáp lại bằng cũng... một dàn đồng ca với “Người đẹp mũi to”. Đồng ca vẫn chưa đủ cho sự hiếu thắng của bọn trẻ Intern. Thế là có một chảo lửa vật tay. Nhưng...hic hic... đúng là Intern đấu với Pool chẳng khác nào lấy đầu phụ để ném gà cả. Chúng tôi đã gửi anh bạn đầu tay hôm đó sang đội C14 để điều tra xem có bán độ gì không. Bán độ là gửi về quê bú tí mẹ ngay. Một ấn tượng khác cũng không kém phần ấn tượng: Hình ảnh của các xác ướp Ai Cập. Anh NguyễnNQ đã giành chiến thắng với hình ảnh một xác ướp professional nhất, xác ướp đeo kính. Không khí cứ thế được hâm nóng lên.

Và chúng tôi hát! Chất giọng thì vô cùng phong phú: sâu lắng có, du dương có, vui nhộn có và đang đói cũng có. Tôi thích giọng hát, tiếng sáo và tiếng đàn ghi ta của các bạn. Tôi thích và cũng không thể nhịn cười với những nhạc chế của FSoft: Nhạc rừng, Sự tích sọ dừa... do các anh chị hát tặng.

Không khí cứ thế được hâm nóng lên.

Một cái gì đó rất FSoft có trong không khí party của những tân binh chúng tôi. Đó là điều mà tôi thích nhất. Nếu bạn tham gia bữa tiệc đó, hẳn bạn sẽ muốn gia nhập ngay với chúng tôi hay chí ít bạn cũng sẽ muốn đến thăm chúng tôi lần nữa. Còn nếu hôm đó bạn không có mặt, thì sau khi đọc bài báo này bạn sẽ cảm thấy như có mặt ở đó vậy. Còn với chúng tôi, bữa tiệc đó đã gắn kết mọi người: Những ai chưa quen nhau thì sẽ quen nhau, những ai chưa thân nhau thì sẽ thân nhau, còn những ai chưa “iêu” nhau thì... tôi không biết.

Noel sẽ chỉ là một sự ra mắt nho nhỏ của chúng tôi đến toàn FSoft.

BỘ SƯU TẬP 18 BÌNH RƯỢU QUÝ

PHẠM QUANG THANH – FMB

Vừa thấy Hưng xách túi tới, cả nhóm nhồm lên: “Rượu gì, rượu gì?”. Chậm rãi ngồi xuống, lôi bình rượu nhỏ từ trong túi ra, Hưng hất hàm “pín hỏ đấy!”. “Điều, của độc ấy lấy đâu ra!”. “Đã là Hưng thì trừ rượu Tây ra, còn rượu gì cũng có! Xịn 100% đấy”. Đây là bình rượu đặc sản thứ 18 mà Hưng đã sưu tập được sau một thời gian nhận phụ trách mảng thị trường khu vực miền núi phía Bắc, gồm 9 tỉnh như Hoà Bình, Việt Trì, Thái Nguyên, Lào Cai, Yên Bái, Sơn La, Lai Châu, Điện Biên. Các đại lý của Hưng toàn là những “ông trùm” của các tỉnh, vừa giàu có, vừa sành sỏi. Mỗi lần đến với họ, Hưng đều được thưởng thức đủ loại đặc sản núi rừng, đặc biệt là các loại thịt thú và rượu ngâm “của quý” những loài thú quý hiếm. Vì thế, Hưng luôn sưu tập được những loại rượu “có một không hai” như ngọc dương, tắc kè đá, kỳ đà, tê tê... Và việc sưu tập những loại rượu mới đã trở thành đam mê của Hưng. Chuyển đi nào Hưng cũng cố lòng bằng được một đặc sản núi rừng nào đó để mang về cho anh em cùng thưởng thức.

“Dân miền núi quý người lắm mày ạ, cứ gặp nhau là nhậu, có bình rượu quý nào là lôi ra hết, ở đâu có món ngon nào là mời tới chiêu đãi bằng được. Hồi mới vào FPT, tao đâu có biết uống rượu. Đi tiếp khách với bọn mày, uống được hai chén đã phải bắt một thằng đèo về.

Chỉ hơn một năm “tập sự”, giờ tao chấp ba thằng mày. Người ta quý thế, mình làm sao mà từ chối được. Có lần, đi Bắc Kạn, được già làng mời ăn thịt trâu mồi gác bếp, ăn xong họ mới bảo là thịt Trâu chết vì tiếc quá nên thịt phơi khói ăn dần. Sợ vãi, nhưng vẫn phải khen là thịt trâu ngon tuyệt, vừa cầu trời khấn Phật tối nay không gặp hoàng tử William Cường...”

Phụ trách tất cả 15 đại lý ở rải rác tại gần 10 tỉnh, công việc của Hưng gần như là “trên tầng cây số”, mỗi ngày một tỉnh. Đầu tuần, chia tay gia đình, Hưng vác balô ra bến, leo lên xe ngủ. Đến tỉnh nào thì “ăn nhờ ở đậu” ở nhà đại lý của tỉnh đó. Gặp đại lý quý quá thì lôi rượu ra uống thâu đêm, sáng mai lại bắt xe đi tỉnh khác. Nơi nào có nhiều đại lý, không biết ở nhà ai thì ra... nhà trọ. Công việc cứ như thế quay vòng, nhiều người mới nhìn vào lịch trình đã thấy chóng mặt. Còn với Hưng thì...

Tuy công việc vất vả vậy, nhưng Hưng vẫn phơi phới lắm: “Tao đi như vậy nhưng vui lắm, vì được đại lý quý, cứ lôi em gái, con cháu các kiểu ra giới thiệu. Nhiều cháu mới 13 tuổi... nhiều lúc cũng sợ!” Nụ cười thật cứ quện vào những vòng khói thuốc lẫn quất quanh Hưng.

NHẬT BẢN – NHỮNG ẮN TƯỢNG ĐẦU TIÊN

KHANHDM - FSoft

Cuối thu, se lạnh, một mình tôi xách vali ra Nội Bài, lên đường sang Nhật. Đó là lần đầu tiên tôi ra nước ngoài, lần đầu tiên biết thế nào là máy bay.

Tôi thất đại an toàn và mơ màng đến một đất nước xa lạ. Không hiểu mình có nói chuyện được với chúng nó không trong khi chẳng biết một chữ tiếng Nhật nào và cũng chẳng có em phiên dịch xinh đẹp nào bên cạnh.

Sân bay Hongkong rộng gấp khoảng 10 lần Nội Bài. Máy bay lên xuống như ruồi. Cafe 4 USD, nhật toẹt và chưa loét. Nhưng các em tiếp viên thì rất xinh đẹp, váy ngắn chân dài, tận tình chu đáo và nói tiếng Anh cực chuẩn.

Đổi từ máy bay của Vietnam Airline sang Cathay. Cái này to cao hoành tráng hơn và không xóc như chuồng gà nữa. Hình như nó bay cao hơn thì phải. Trên cao, không khí loãng và áp suất thấp làm cơ thể cảm thấy khó chịu. Tôi bỏ giấy ra ngồi thu lu trên ghế. Gọi bia nhắm với đậu phộng và xem phim miễn phí trên cái màn hình bé tí gắn sau lưng ghế trước. Đến lúc xuống thì ôi thôi, đôi giày của tôi trở nên chật cứng không thể xỏ chân vào được. Tôi ngấn ra một hồi và nghĩ ra tại nhiệt độ thấp nên da giày đã co lại.

Hello Japan. Sân bay Narita cũng to đẹp chả khác gì Hongkong. Sau một hồi bị khám xét xem có mang virus cúm gà từ Hongkong sang không cuối cùng tôi cũng được cho ra. Định mua vé xe bus, nhưng không có tiền Yên. Tìm mãi mới thấy quầy đổi tiền. Thủ tục giấy tờ

rất lằng nhằng chứ không như ở nhà, đổi tiền nhanh và dễ ợt.

Tìm đường về khách sạn, may mà có anh DungPT đã chỉ dẫn cho từ trước. Cuối cùng tôi cũng đến đích lúc 23h30, sau một hồi đánh vật với xe bus, tàu điện ngầm, taxi và cái thứ tiếng Anh củ đậu của Nhật. Trời tối và người oải nên chẳng nhìn ngắm được cái quái gì cả.

Khách sạn Tokyo Inn. Tôi kéo vali xông thẳng vào lễ tân, xổ ra một tràng tiếng Anh và chả có ai hiểu gì. Tôi nói tên "HitachiSoft" rồi "Ogura-san" nhưng cô bé lễ tân vẫn ngơ ngác. Biện pháp khác. Đưa hộ chiếu cho cô bé và ra hiệu hãy tìm đi. Cũng xong. Tôi mò lên tầng 14. Phòng bé tí kê được mỗi một cái giường và một cái bàn. Bước qua cửa là vào đến giường luôn. Chưa biết xếp vali vào đâu thì nhìn thấy một tờ giấy: "Bạn có thể để hành lý ở dưới gầm giường". Thao thức mãi mới ngủ được. Sáng hôm sau phải sẵn sàng lúc 7h.

Sáng, có hai chú người của HSK đến, nói tiếng Anh lơ lơ nhưng vẫn còn đỡ hơn lái xe với lễ tân. Bọn tôi đi bộ đến trụ sở của HSK chỉ mất 5 phút. Lúc đấy tôi mới có dịp ngắm nghía đường phố một tẹo. Rất sạch sẽ và trật tự. Hàng quán cũng san sát mặt đường nhưng không có vụ lấn chiếm vỉa hè. Vĩa hè là dành cho người đi bộ và xe đạp. Dưới đường toàn ô tô, chẳng có cái xe

máy nào cả. Dây điện vẫn có chỗ chạy trên trời nhưng không rối bòng beng như Hà Nội mình.

Trụ sở HSK là hai tòa nhà to vật vờ nằm trong một khu toàn cao ốc. Trước mặt là một cái quảng trường cũng to vật. Một cái đồng hồ kết toàn bằng hoa, đường kính khoảng 5m nằm ngay lối vào.

An ninh của họ rất chặt. Có bảo vệ chặn ở cửa. Người lạ ra vào phải có người của HSK đi cùng để đăng ký và lấy thẻ ra vào. Khi về phải trả lại thẻ. Sáng hôm sau lại thế. Sau màn giới thiệu, tôi được giao cho chỗ ngồi và một cái máy tính. Chỉ có mỗi Windows bản tiếng Nhật. Không được cài thêm cái gì, nhưng được vào internet, băng thông cực rộng luôn. Cuộc chiến bắt đầu.

Phòng server của HSK thì choáng luôn. Chiếm toàn bộ một tầng nhà. Muốn vào phải có chìa khóa và 2 cái access card. Camera tua tủa xung quanh. Và tôi cũng không ngờ rằng cái chương trình con con của team nhà mình làm lại được deploy trên một con server đen xì to đùng ở đây.

Sẽ là thiếu sót nếu không kể đến cái smoking corner. Một cái phòng chừng 15m², chỉ có ghế và gạt tàn, loại to như cái tủ cá nhân ở FSoft. Bọn Nhật cũng đốt thuốc như ống khói, cả phụ nữ.

Buổi trưa, Ogura-san và mấy chiến sĩ Nhật làm cùng kéo tôi đi ăn. Đây là lần đầu tiên tôi ăn đồ ăn Nhật thật sự, chứ không phải trong mấy nhà hàng Nhật ở Hà Nội. Rất đẹp và rất ngon. Phục vụ thì khỏi phải nói, không chê vào đâu được.

Mỗi tối, tôi lại nhàn rỗi đi lang thang. Tokyo về đêm vẫn sáng rực đèn và xe cộ vẫn tấp nập ngược xuôi. Thi thoảng có một chiếc xe máy, loại phân khối lớn, rú ga vọt đi trên đường cao tốc. Nhà cửa đều hoặc là nhỏ nhắn xinh xắn, hoặc là rất cao tầng. Vẫn có rất nhiều nhà mang dáng vẻ cổ kính, hình như có từ thời phong

kiến với tường rêu, mái ngói và cột đá xanh. Một vài ngôi chùa cổ kính với khuôn viên rộng hàng trăm mét vuông vẫn tồn tại trong lòng một thành phố có giá nhà đất cao nhất thế giới.

Có rất nhiều máy bán hàng tự động đặt dọc đường. Chủ yếu là bán nước giải khát, bia và thuốc lá. Đây là lần đầu tiên tôi dùng tiền xu, và cũng là lần đầu tiên sử dụng cái máy bán hàng tự động. Các cửa hàng mở cửa rất khuya, nhất là các hàng ăn uống. Rượu Nhật rất thơm ngon và độ cồn thấp, uống giống như rượu dành cho phụ nữ vậy.

Weekend, tôi đi tàu điện ngầm qua chỗ anh Dũng PT. Hồi ấy FSoft chưa mở văn phòng ở Nhật. Anh Dũng còn đang ở nhờ nhà một người bạn Nhật ở bên đó. Phải đi ba chuyến tàu mới đến nơi. Ga tàu cũng to và có đến mấy tầng ngầm dưới đất. Bảng giờ tàu thì dài hơn chục mét, chữ viết chi chít. Bán vé cũng bằng máy bán hàng tự động. Loay hoay mãi tôi mới biết cách dùng nó. Hai chuyến tàu đầu tiên êm xuôi, vì có bảng điện tử thông báo ga sắp tới bằng song ngữ Anh-Nhật. Chuyến cuối cùng không có. Chúng nó thông báo bằng loa. Nghe tên ga chả hiểu gì. Thế là đi quá mất một ga, lại phải quay lại. Hôm đấy anh Dũng chiêu đãi món cá sống chấm mù tạt. Lần đầu tiên tôi được ăn món này. Ngon kinh khủng. Buổi tối, đứng trên ban công nhìn sang Disneyland. Pháo hoa bắn tá lả. Anh Dũng bảo, tối nào chúng nó cũng bắn pháo hoa. Đốt tiền kinh.

Ngày cuối cùng ở Nhật, Ogura-san hẹn 7h tối đi nhậu. Có thêm một chiến sĩ nữa là Bando-san, trẻ và vui tính. Người Nhật trong giờ làm việc rất nghiêm túc và chăm chỉ, nhưng hết giờ làm, ra khỏi công ty lập tức khác hẳn. Vui vẻ cười nói đùa cợt rất thoải mái. Ba thằng uống say ngất ngây đến tận 2h sáng. 6h sáng tôi phải ra sân bay rồi. Hẹn gặp lại.

“CẢNH SÁT” – NGÀY ẤY VÀ BÂY GIỜ

PHƯƠNG NTU - FDC ĐN

Trước khi vào vai trò của một nhân viên hành chính rồi đến sales admin của các trung tâm IT, tôi đã có hai năm kinh nghiệm làm “cảnh sát”. Mặc dù hai năm không là quá dài cho một công việc nhưng tôi cũng đã học hỏi rất nhiều kinh nghiệm khi làm công việc này.

Ngắm đi ngắm lại các bạn “cảnh sát” bây giờ sướng hơn chị em chúng tôi lúc trước rất nhiều. Lúc bấy giờ ở FDC ĐN vẫn chưa có văn phòng ở Đà Nẵng, mà chỉ có ba chị em chúng tôi, gồm HuyềnHTT, UyênTVD, PhươngNTU, “sống tạm trú” trong căn nhà 178 Trần Phú, tự chúng tôi phải xoay sở lấy phần việc của mình, chị quản lý thì ở tít tận TP HCM, cần gì thì chị ấy chỉ alo qua điện thoại, làm việc gần một năm trời nhưng chúng tôi nào có biết được mặt mũi chị ấy thế nào, chỉ nghe giọng nói mà thôi. Nhiều lúc ngắm lại cũng thấy hơi tủi thân, nhưng rồi chị em chúng tôi cũng bảo nhau cố gắng làm tốt công việc của mình.

Thỉnh thoảng có các anh chị manager của các vùng miền vào thăm hỏi nhưng chúng tôi nào có được biết các anh chị đấy là ai, giữ chức vụ gì. Có lần, gặp anh BìnhTG – nhân dịp sinh nhật FPT 17 tuổi – tôi cúi đầu chào anh, nhưng cũng không biết đấy là vị chủ tịch đáng kính của chúng ta. Khi nào ở FPT ĐN có liên hoan, tiệc tùng, hay những ngày kỷ niệm của công ty chúng tôi cũng không được biết (vì có ai thông báo đâu mà biết và lúc đấy cũng chưa được cấp địa chỉ email để liên lạc), mà nếu có biết đi chẳng nữa thì chúng tôi cũng không muốn đi vì chúng tôi không quen ai trong số những nhân viên tại FPT ĐN nên rất ngại tiếp xúc, thế là ba chị em tôi lại cứ cặm cúi làm việc mà không cần biết những người FPT ĐN đang làm gì.

Cho đến lúc FDC ĐN có văn phòng tại ĐN thì công việc của ba chị em tôi mới được “sáng sửa” đôi chút. Tháng 8/2006, tôi được anh HưngNT3 điều về văn phòng phụ trách về hành chính (cùng làm chung với

PhiHP). Đến bây giờ tôi cũng không quên được cảm giác khi về làm một nhân viên văn phòng, có chút lảng lảng vì vui sướng, có chút hạnh diện vì được làm trong một môi trường chuyên nghiệp.

Sau đó, công ty đăng tuyển các em “chân dài” về làm phong phú thêm đội ngũ “cảnh sát”. Sau một tháng học tập, rèn luyện và qua một đợt kiểm tra gắt gao, đội ngũ 15 em giờ chỉ còn lại 6 em xuất sắc nhất. Các em được các anh chị tại TP HCM ra chỉ bảo, hỗ trợ tận tình và có người quản lý trực tiếp, đó là UyênTVD (lúc này UyênTVD đảm nhiệm chức danh đội phó đội “cảnh sát”). Các bạn ấy được hưởng những chế độ như những nhân viên khác, được giao lưu học hỏi giữa các bộ phận, được tham gia những cuộc ăn chơi nhảy múa của công ty và đặc biệt là được sự quan tâm của ban lãnh đạo FDC ĐN (việc mà trước đây chị em tôi có muốn cũng không có được).

Đội “cảnh sát” thời bây giờ được đào tạo bài bản, nên phong cách cũng chuyên nghiệp hơn chúng tôi thời đấy. Những khi có văn nghệ văn gừng gì, “cảnh sát” luôn là những ca sĩ, diễn viên nòng cốt. Các bạn không quản ngại mệt nhọc - vì cả ngày đã đứng bán hàng ở các đại lý - mà vẫn hăng say luyện tập để cống hiến và đem những giải thưởng về cho FDC ĐN.

Để kể về những khác biệt của của “cảnh sát – ngày ấy và bây giờ” chắc là còn dài lắm. Trên đây chỉ là những sơ lược để minh chứng rằng càng ngày sự quan tâm của các cấp lãnh đạo đến CBNV của mình càng tốt hơn để các chị em có niềm tin và cống hiến hết mình cho FDC ĐN nói riêng và FPT nói chung.

HỘI NGHỊ KHÁCH HÀNG

BÙI HỒNG HẢI – FMB

Nhắc đến hội nghị khách hàng là dân sale chúng tôi nửa mừng nửa lo. Mừng vì sắp có dịp ăn chơi nhây múa, còn lo vì không biết ngày mai đi làm thế nào. Những dịp hội nghị khách hàng luôn để lại trong chúng tôi rất nhiều kỷ niệm.

Hè năm 2007, vào dịp đầu tháng 6 nghe tin sắp tổ chức hội nghị khách hàng là anh em sale đã tấp nập lo chuẩn bị mọi việc. Phần tổ chức ăn ở được phòng Phát triển kinh doanh lo giúp, chủ yếu chúng tôi sẽ lo phần tiếp đón khách hàng và chịu trách nhiệm care khách hàng suốt thời gian diễn ra hội nghị.

Việc lên danh sách khách hàng tham dự hội nghị đã được chuẩn bị trước khoảng 2 - 3 tuần. Cuối cùng danh sách 54 khách hàng đại diện cho những đại lý ưu tú tại Hà Nội và 29 tỉnh thành khác đã được lập xong. Công việc tiếp theo là gửi giấy mời tham dự hội nghị, các khách hàng ở Hà Nội đã được đội sale Hà Nội trực tiếp mang giấy mời đến tận nơi, còn các khách hàng ở tỉnh được anh em sale tỉnh gửi giấy mời qua đường chuyển phát nhanh và gọi điện mời để chốt lại danh sách cuối cùng.

Mọi công việc đã được chuẩn bị hoàn tất, các khách hàng tham dự ở tỉnh lên đã được bố trí và xếp phòng trước tại khách sạn ASEAN. Lịch trình được đặt ra và bố trí phân công người care từng việc rất cụ thể.

Theo lịch, 9h30 sáng các khách hàng sẽ tập trung tại số 5 Đào Duy Anh, tổng hành dinh của FPT Mobile, sau đó sẽ có ô tô đưa khách ra khách sạn để cất hành lý rồi đưa khách ra nhà hàng Vạn Tuế để ăn trưa. Việc này tưởng chừng như đơn giản nhưng thực tế không đơn giản một chút nào. Các khách hàng ở tỉnh lên, mỗi bác một tỉnh mỗi bác một thói quen, giờ giấc thì cao su phải gọi bằng cụ. 9h30, giờ hẹn đã đến nhưng anh em sale tỉnh nhìn quanh vẫn chưa thấy thượng đế nào cả. Mọi người bắt đầu rút điện thoại thì nhau gọi cho khách hàng, gọi bác nào cũng bảo 5 phút nữa là anh, chị có mặt ở số 5 Đào Duy Anh rồi. 5 phút, 10 phút, 15 phút... rồi nửa tiếng, 1 tiếng... vẫn chỉ có lác đác một số khách hàng có mặt.

Sau gần 3 tiếng loay hoay giục giã bà con cuối cùng đến 11h cũng tập trung được đa số mọi người. Hai chuyển xe ô tô chở mọi người đã chờ sẵn từ 9h30 (các bác tài chắc điên phải biết) chở mọi người về khách sạn cất hành lý. Lại một dịp nữa anh em sale có cơ hội tiêu tiền điện thoại. Công việc này cũng mất khá nhiều thời

gian vì theo danh sách xếp phòng đã có sẵn các khách hàng lại thích chọn người ở cùng trong khi lễ tân khách sạn nhất định chỉ đồng ý xếp phòng đúng theo danh sách đã đăng ký. Lại một lần nữa anh em sale phải ra tay, anh em thì thầm với khách hàng cứ đồng ý theo danh sách đã đăng ký rồi khi nhận phòng xong đổi chác sau. Phương án này đã được các anh, chị khách hàng ủng hộ rất nhiệt tình, tránh được những cuộc dàn xếp phòng ở lộn xộn diễn ra ngay trong sảnh khách sạn.

Sau khi thu xếp xong phòng ở, mọi người đã xuống tập trung tại sảnh khách sạn, riêng có một số khách hàng do công đoạn make up cầu kỳ quá nên phải cử sale lên tận nơi đón mới xuống được trước 12h. Đói, mệt do phải di chuyển một chặng đường khá xa để mới lên được tới Thủ đô, nơi diễn ra sự kiện quan trọng này làm không khí trên xe có vẻ căng thẳng. Rất nhiều bộ mặt trầm tư, không hiểu đang nghĩ gì (hay là đang nghĩ sắp được ăn món gì đây).

12h30 đoàn đặt chân tới nhà hàng Vạn Tuế tại phố Thái Thịnh. Thật bất ngờ một không khí sôi nổi đang diễn ra tại đây (có lẽ một phần do thời tiết đang nóng kinh khủng). Các khách hàng tại Hà Nội và một số anh em sale, đại diện hãng đã có mặt trước và đang hăng say chiến đấu (bao gồm cả ăn, nói và giao lưu). Đoàn mới đến rất nhanh chóng tham gia vào cuộc vui, mọi người lần lượt được anh em sale mời vào vị trí chiến đấu. Các tràng dzo...dzo... không ngớt vang lên. Cuộc vui bây giờ mới thực sự bắt đầu. Mọi người đi giao lưu bắt tay chào hỏi nhau từ mâm này sang mâm khác, từ người này sang người kia. Có một điều thực sự rất vui ở làng mobile đó là gần như mọi người đều biết nhau cả nên khi gặp nhau câu chuyện rất rôm rả.

2h30 kết thúc bữa ăn trưa, mọi người lại lên xe về số 5 Đào Duy Anh để tham gia buổi nói chuyện giữa Ban Giám đốc FPT Mobile và khách hàng. Buổi nói chuyện có sự tham gia của Ban Giám đốc, Phòng kế toán và toàn bộ nhân viên sale. Thay mặt công ty FPT Mobile, Ban Giám đốc đã gửi lời cảm ơn tới các khách hàng đã sát cánh cùng công ty suốt một thời gian dài. Sau đó các khách hàng đã phát biểu tâm tư nguyện vọng của mình. Rất nhiều vấn đề đã được rút ra qua buổi nói chuyện này và các khách hàng cũng đã thỏa mãn với những câu trả lời từ phía Công ty. Buổi nói chuyện này được khách hàng đánh giá rất cao vì đây là lần đầu tiên Ban lãnh đạo FPT Mobile trực tiếp nói chuyện với khách hàng, trao

đổi cụ thể để hiểu tâm tư nguyện vọng của khách hàng.

5h00 hai chuyến xe lại đưa các khách hàng tới khách sạn Sheraton nơi diễn ra buổi hội nghị. Sau chương trình ca nhạc, hăng phát biểu các khách vừa thưởng thức các món ăn vừa được nghe giới thiệu về các sản phẩm mới sắp ra mắt. Kết thúc hội nghị, chương trình bốc thăm trúng thưởng, đây là phần được sự hưởng ứng của đông đảo khách hàng tham gia. Người trúng thưởng thì hân hoan, người không trúng thì xuýt xoa tiếc rẻ.

8h45 hội nghị kết thúc, Công ty FPT Mobile đã chuẩn bị sẵn chương trình hai cho khách hàng. Các nhân viên sale đi từng bàn dặn dò khách hàng đi sân. Lời mời này đã nhận được sự ủng hộ nhiệt tình của mọi người.

Cuộc hành trình tiếp tục đưa mọi người tới sân D&D tại Ngọc Khánh. Trong tiếng nhạc ầm ầm át cả tiếng nói chuyện mọi người đều thả mình trong tiếng nhạc, một vài người đã đứng dậy nhảy. Một vài chị phụ nữ chưa quen với tiếng nhạc đang ngồi nhún nhó vì tiếng nhạc to quá không thể nói chuyện được. Tuy nhiên chỉ sau vài ly chúc mừng, không khí đã được hâm nóng lên. Tất cả mọi người đều đứng dậy nhún nhảy theo tiếng nhạc. Các nhóm khách hàng đã bắt đầu ngồi bàn bạc với nhau xem đi chơi đâu, ăn gì sau đó.

12h mọi người ra về theo từng nhóm, tất cả đều mệt nhoài nhưng vẫn rất vui vì lâu lắm mới có dịp gặp nhau vui như vậy. Từng sale dẫn theo nhóm khách hàng của mình đi đến các điểm khác nhau. Để chiều lòng chị em khách hàng nhóm tôi đã quyết định đi ăn đêm tại Phùng Hưng. Tại đây còn có sự tham gia của các sale của các nhà phân phối khác. Đây là lúc mọi người ngồi tâm sự với nhau về đủ mọi chuyện, chuyện gia đình, chuyện công việc...

1h30 kết thúc buổi vui bằng việc đưa các khách hàng về khách sạn nghỉ. Một ngày hội nghị khách hàng kết thúc bằng một câu kết luận đầy ý nghĩa của một chị khách hàng: Đại lý sướng thật, đi dự hội nghị khách hàng chỉ việc nghĩ đến ăn và chơi.

Kết thúc một ngày làm việc tuy rất mệt nhưng vui, lại bắt đầu một nỗi lo cho ngày mai. Ngày mai phải dậy sớm đi làm, có khách hàng nào nhập hàng hay không, chủ các đại lý đi vắng ở nhà liệu có bán được hàng không... tất cả đã chìm vào trong giấc ngủ.

Reng... reng... reng, tiếng chuông báo thức vang lên, lại một ngày làm việc mới bắt đầu.

CẢM XÚC FAF

TRƯƠNG TÚ OANH - FAF

Thời gian trôi qua thật nhanh, mới đó đã 4 tháng kể từ ngày đầu tiên tôi đến FPT. Cảm giác của một sinh viên mới ra trường, hồi hộp, lo lắng khi đi phỏng vấn, rồi đi làm.

Trước kia, khi còn ngồi trên ghế giảng đường đại học, ai cũng bảo đi làm rồi chắc hẳn có thời gian đi chơi, mối quan hệ ở nơi công sở cũng phức tạp lắm, tôi đã thực sự lo lắng không biết sau khi tốt nghiệp mình sẽ thích nghi thế nào? Cảm giác ban đầu về FAF là gì nhỉ? Khi tôi đặt chân lần đầu tiên đến đây, thật lạ lẫm vì phòng làm việc rộng quá, đồng nghiệp thế này thì không biết mình sẽ làm việc thế nào, có được mọi người yêu quý không? Rất may là có hai bạn gà trống Hiệp và gà mái Mạnh cùng tuổi, lại cùng trường với tôi nên cũng thấy đỡ lo lắng.

Càng làm việc tôi lại càng cảm thấy yêu quý và gần bó với tất cả mọi người trong phòng. Kế toán cũng đâu có "ghê gớm" như mọi người vẫn thường nói, mọi người thật dễ tính và thoải mái. Không khí trong phòng lúc nào cũng vui vẻ, ngay cả những khi làm việc căng thẳng, những câu nói đùa của anh Hải bánh hay anh Lưu cũng đủ giúp xóa tan tất cả sự căng thẳng ấy. Vốn là đứa nhút nhát và ít nói nhưng khi làm việc ở đây, tôi dường như đã nói nhiều hơn, cười nhiều hơn và vui vẻ hơn. Thấy hâm mộ anh Hải bánh, chị Chi và mọi người lắm vì cách mà các anh chị nói chuyện sao mà cuốn hút và dễ thương thế, lúc nào cũng khiến cho tôi được cười thật thoải mái.

Hội ăn chơi của chúng tôi được hình thành và định kì hàng tuần vào thứ 4 sẽ tụ tập (thường là thứ 4 bao giờ các quán cũng vắng nhất, đây là lí do Hải bánh bảo).

Cũng mất nhiều nơnon để nghĩ ra một cái tên thật kêu và hoành tráng nhưng xem đi tính lại thì chẳng có cái tên nào có thể toát lên hết ý nghĩa "cao cả" của hội, nên cuối cùng thì mọi người cũng gọi đơn giản là Hội ăn chơi (HAC). Có những lần đập phá hoành tráng, vừa ăn uống sang trọng vừa hát karaoke mỗi môm, có khi lại tìm về giai điệu quan họ Bắc Ninh ấm áp (mà chỉ có các anh là thích nhất thôi). Nhưng cũng có những lần do quỹ ăn chơi eo hẹp nên địa điểm mà chúng tôi lựa chọn chỉ là quán ốc ở Nghĩa Tân. Tuy nhiên, dù ăn ở đâu đi nữa, điều quan trọng là chúng tôi luôn cảm thấy thực sự vui vẻ và thoải mái, chẳng có sự cách biệt nào cả, ngay cả khi có anh Phương hay anh Chiến. Mỗi người có một tính cách riêng nhưng tôi yêu quý tất cả các anh chị trong phòng. Có lẽ, do bé tuổi nhất nên cũng được cưng chiều một chút, làm gì sai sót cũng không đến mức bị mắng (em cảm ơn chị Hương lắm!). Những kỉ niệm đi ăn uống vào mỗi tối thứ 4 hay những lần đi Bát Tràng, về quê anh Chiến, giúp mọi người gần bó và yêu quý nhau hơn. Giữa chúng tôi bây giờ không chỉ là tình đồng nghiệp mà còn là tình anh em, chị em.

Làm việc ở FAF, tôi cũng học được rất nhiều điều, không chỉ trong công việc. Bằng chứng là từ khi làm việc ở đây, đầu óc em đã bớt trong sáng đi để có thể trở thành người lớn được rồi ạ (chắc là phải cảm ơn chị Chi nhiều nhất đấy!).

Còn một lí do mà tôi rất thích làm việc ở FAF đó là phong cảnh ở đây. Làm việc trên tầng cao nhìn toàn cảnh thành phố thật đẹp, cảm thấy mình có thể phóng tầm mắt ra thật xa, thật xa mà không có giới hạn vậy. Đi làm tôi lại thấy yêu những cơn mưa mùa hạ, những cơn

mưa giông ập đến bất ngờ, xóa đi không khí oi ả của mùa hè. Mưa đến rất nhanh và qua cũng rất nhanh, để rồi sau cơn mưa, tôi có thể ngắm nhìn cầu vồng từ nơi đây để lại mơ mộng về một điều gì đó. Và điều thích nhất là có thể có lí do về muộn, có lí do ngắm thành phố lúc lên đèn, và cùng “tiến lên” với HAC (đây cũng là cách gây quỹ nhanh nhất).

Khoảng thời gian làm việc ở FAF tuy chưa dài nhưng

đó là những thời gian thực sự khó quên. Em xin cảm ơn tất cả mọi người trong phòng đã luôn giúp đỡ em trong công việc và cho em những khoảng thời gian vui vẻ như vậy.

Bài thơ này em xin gửi tặng tất cả mọi người của FAF. Chúc mọi người luôn làm việc thật tốt và luôn yêu quý và gắn bó với nhau!

ẤM ÁP TÌNH ĐỒNG NGHIỆP

Tôi muốn viết lên dòng cảm xúc
Của ngày đầu chập chững bước vào đời
Bao mừng vui ngỡ ngàng đến trong tôi
Bao nghĩ suy về con đường trước mặt
Những niềm vui đến trong từng ánh mắt
Từng nụ cười, từng lời nói dịu êm
Của các chị, các anh - những đồng nghiệp thân thương,
Tiếp sức cho tôi bao niềm hi vọng
Tôi thấy mình tự tin trong cuộc sống
Năng động trong việc làm và ắp ụ một tình yêu
Tôi thấy yêu công việc rất nhiều
Gắn bó say mê qua bao ngày tháng
Tôi yêu những con người, yêu mùa thu tháng Tám
Yêu những con đường với ước mơ xanh
Những người quanh tôi sống giản dị, chân thành
Làm việc hết mình và tràn ngập tiếng cười vui
Nhớ lắm ai ơi những ngày hè nóng bỏng
Những ngày mưa giông ập đến bất ngờ
Những phút giây ngắn ngủi đợi chờ
Tôi đâu có bơ vơ một mình trong biển lớn
Chiếc nôi đời cho tôi sao quá rộng
Tình bạn, tình người một bể lắng lai
Tình thương yêu nâng bước chặng đường dài
Sưởi ấm lòng tôi qua mùa đông lạnh giá
Dù mai sau có phải đi trăm ngã
FAF buổi đầu thấp sáng mãi trong tôi.

CHUYỆN VỀ NHỮNG CHIẾC ĐỒNG HỒ

HOÀNG SƠN - FSoft HCM

Thân tặng em XuyênĐT

Đà Nẵng, 16/3/2008.

Tíc tắc tíc tắc...

Tiếng kim đồng hồ vẫn đều đều chậm rãi, đứng đĩnh. Vậy là sắp sửa tròn 4 năm kể từ ngày đó. 4 năm với bao kỷ niệm vui vẻ...

Và cũng đã hơn hai tuần kể từ khi rời FSoft HCM. Thời gian cứ trôi, không khoan, không đợi. Tiếng kim đồng hồ của buổi trưa Chủ Nhật yên tĩnh ở Đà Nẵng đưa tôi quay trở lại Sài Gòn, đưa tôi về một trong ba căn cứ đầu tiên của nhóm FSoft Hà Nội tại FSoft HCM đầu năm 2004. Đó là một nhà nghỉ bình thường nằm trên con hẻm thuộc khu Bàn Cờ nổi thông đường Nguyễn Thiệu Thuật với Điện Biên Phủ, Q3. Nơi chúng tôi gồm sếp TuấnPM, Sơn Cờ, LựcNQ, TuyểnNX, HưngNT, TrungPT, ViệtNH, DươngVĐ, tôi và một số chiến sỹ nữa hay ra vào giữa Sài Gòn và Hà Nội từng cư trú hơn một tháng. Chiều chiều, cả hội dắt nhau đi ăn chè hay nhậu ở quán Ngọc Sơn. Bà chủ nhà nghỉ rất thú vị, cứ ai nộp chứng minh nhân dân nát bướm là cụng lại đi ép plastic hộ. Kỷ niệm vui nhất là những khi Sơn Cờ và DươngVĐ nhậu say về quậy phá cả nhà, hay khi họp bàn tổ chức sự kiện 8/3 lần đầu tiên cho chị em FSoft HCM.

Tíc tắc tíc tắc, giờ thì ký ức của tôi đang ở căn nhà hai lầu giáp sân bay Tân Sơn Nhất ở tận cùng đường Nhất Chi Mai, quận Tân Bình. Chúng tôi đã ở đây đúng một năm. Căn nhà mà sếp Tuấn gọi là Trại lập trình này tiếp tục đón nhận thêm rất nhiều quân số mới. Đó là BìnhBT, ChiếnLV, TrangTTT, HằngHT, chị QuyênTT,

chị Ana, HàNT, NgaHH, HòaTĐ, HùngLPQ. Rồi tiếp đó là LêBN, GiangNT2, ĐứcLH, ThànhLV, TuấnTA, ĐiệpNM, HảiLV, BìnhBH, ToànPD, AnhNT... Có những lúc số người trong nhà lên đến 18 người tại một thời điểm. Đội quân lục tục rời nhà từ 8h sáng và trở về vào 9h tối, có những hôm thức đến sáng ở cơ quan luôn. Cả bọn ăn cùng nhau, ngủ cùng nhau. Bây giờ điểm danh lại, khá nhiều trong số đó đang giữ những chức vụ quan trọng của FSoft. Sếp TuấnPM giờ không chỉ là Giám đốc FSoft HCM mà còn là Phó Tổng giám đốc FSoft. Sơn Cờ là Giám đốc G3 - một trong những group hùng mạnh nhất HCM. ĐứcLH là Giám đốc G10, tương lai gần là Trưởng Đại diện của Văn phòng FSoft châu Âu. HòaTĐ là Giám đốc G11, lead nguyên đám FSoft HN từng ra vào Sài Gòn rất nhiều khi mới thành lập chi nhánh. Chưa kể ThànhLV leader của SU17 mới thành lập ở FSoft ĐN, GiangNT2, LựcNQ, DươngVĐ đều đang là các DL tiếng tăm của G3 và G33. Kỷ niệm ở đây là những ngày rằm, cả nhà rủ anh em HCM về nhậu trên sân thượng, quậy phá thâu đêm, thậm chí bị osin nhà bên cạnh la ó còn trên trức lại ầm ầm lúc 2h sáng. Những buổi tối "hành quân" từ cơ quan về nhà, cả đám gần chục đồng chí lại ghé vào quán xơi mỗi người dầm sáu "hột vịt lộn" cộng với một ly nước mía, ngồi tán hươu tán vượn với em bán mía con cô chủ quán. Cô bán hột vịt hôm nào cũng đợi cả nhóm, dù khuya đến 2h sáng cũng nán đến khi "tụi FPT" về hết mới chịu dọn hàng về.

Lại tiếng đồng hồ tíc tắc, gió lùa tung tằm rèm che nắng, đường Nguyễn Văn Linh ngay trung tâm Đà Nẵng

ầm ào xe cộ, nhưng vẫn không thể nhộn nhịp như khu ngoại ô của Sài Gòn. Bây giờ kỷ ức của tôi đang ở nhà 57 Lê Văn Huân, phường 13, nơi chúng tôi tá túc trong 3 năm liền. Chúng tôi bây giờ chỉ còn tôi và LêBN, LựcNQ, DươngVĐ, LộcNV, ĐiệpNM. Đồi lúc bổ sung thêm MyNT, HoànQM, HằngĐM, ThuDTM, HuyềnLL.

Nhiều lúc nghĩ lại, thấy mình gắn bó với FSoft HCM quá. Khi gia nhập FSoft HN, công ty đã thành lập được hơn một năm. Còn bây giờ FSoft ĐN đã 3 tuổi. Nhưng đến với FSoft HCM, đó là những ngày còn chưa kịp thành lập. Từ một Văn phòng Đại diện thành công ty chi nhánh với hai group đầu tiên là G3 và G9. Rồi bây giờ là G6, G12, SU15, G33. Được chứng kiến cả một thế hệ manager trưởng thành như Sơn Cờ, HươngHTV, Nhị Anh, PhượngTTK. hay thế hệ lãnh đạo mới như NhânNT, anh TuấnHD, anh VinhTD.

Vẫn tíc tắc tiếng đồng hồ, như khoan vào kỷ ức. Bây giờ tôi nhớ đến hai chiếc đồng hồ treo trên tường ở tầng 7, eTown. Tầng 7 là nơi FSoft HCM ở khi mới chuyển về eTown. Đã là nhân viên FSoft HCM, ai ai cũng ít nhất một lần phải ghé qua tầng 7. Còn những người đang

ngồi ở tầng 7 đều ít nhất một lần ngó lên nhìn cái đồng hồ mỗi giờ nghỉ trưa hay chiều về. Thật kỳ lạ, có lẽ rất ít người có thể mô tả cái đồng hồ đó như thế nào. Cho dù nó luôn là một phần trong giờ làm việc hằng ngày. Nó vẫn đều đều đập lặng lẽ. Không ai hay. Có lẽ chỉ còn vài người hiểu được nó gắn bó như thế nào với lịch sử FSoft HCM.

Trở ngược lại cái ngày 23/4/2004 ấy. Ngày tổ chức lễ khai trương chính thức FSoft HCM. Có một ban nhạc nổi tiếng FPT lúc bấy giờ bay vào HCM tham dự Opening Ceremony. Đó là LTV band của FSoft Hà Nội. Và quà tặng mà ban nhạc tặng HCM chính là hai chiếc đồng hồ này. Rồi, ngày qua ngày, năm qua năm, những chiếc đồng hồ ấy sẽ cũ kỹ đi. Có thể, một hôm nào đó chúng lặng lẽ chết, kết thúc cuộc đời làm việc không nghỉ phút nào của mình. Một nhân viên mới của FSoft HCM sẽ thay nó bằng chiếc đồng hồ khác, như thay một vật cũ kỹ không còn hiệu quả. Không ai biết nó chính là chứng nhân lịch sử của FSoft HCM...

Nhưng, giờ thì nó vẫn lặng lẽ đập, đều đều như những nhân viên FPT vẫn đang cần mẫn làm việc.

CHUYỆN VỀ MỘT DỰ ÁN PHẦN MỀM: GĂNG THỨC ĐẾN BÌNH MINH

NGHĨATD - Fsoft

Còn rất nhiều người, nhiều người mà tôi muốn đề cập đến đã cùng tôi tham gia dự án WRS này như HaDH, HoangTT, PhuongNTT, YenTTH, SonPT... Tất nhiên, mỗi người đều có những động lực riêng cho mình nhưng lúc nào tôi cũng có thể cảm nhận được sự hăng say và trách nhiệm trong công việc dự án và những thành quả mà họ góp phần khi tham gia (ít ra là tôi có thể cảm nhận như thế).

Cho đến lúc này, có thể nói dự án WRS đã hoàn thành với việc xuất những invoice cuối cùng gửi đến tay khách hàng. Chúng tôi đã đi được 1/4 quãng đường dài của dự án và vẫn còn rất nhiều chông gai ở phía trước và cả những gì bỏ lại phía sau cũng đang còn ngổn ngang những suy nghĩ, tính toán và chung sức giải quyết. Có dịp sang onsite giai đoạn cuối này, tôi mới thấy được hết sự phức tạp của tổ chức dự án lớn này. Vẫn biết là phức tạp nhưng không ngờ lại đến mức như vậy.

Như đã nói ở phần đầu, dự án có khá nhiều công ty tham gia thực hiện (10 công ty tất cả, bao gồm 1 khách hàng end-user, 1 nhà thầu chính Nhật, 1 công ty tư vấn, 3 công ty thầu phụ Nhật và 4 công ty dịch vụ phần mềm outsource ở Việt Nam). Tiếp xúc gần gũi với end-user, mới thấy họ tỏ ra cũng rất bị động như các công ty thầu phụ khác khi hầu hết các thông tin công việc bị nhà thầu chính thu tóm, chỉ phối và không cởi mở, chia sẻ được.

Càng lúc tôi càng thấm cái sự phụ thuộc lẫn nhau trong công việc và trong kinh doanh lớn đến mức nào. Khi xưa, lúc còn học rất nhiều lý thuyết kinh tế quốc tế, tôi vẫn thấy người ta đề cập đến vị thế lớn của kẻ đi làm thuê, của kẻ đi vay nhưng chưa lúc nào cảm nhận thấy nó gần gũi và thực tế như thời gian này.

Từ rất lâu, kẻ làm thuê, kẻ đi vay nợ bao giờ chẳng lệ thuộc và phụ thuộc vào ông chủ, chủ nợ. Ấy nhưng, đến một lúc nào đó mối quan hệ phụ thuộc ấy xuất hiện chiều ngược lại, tức là ông chủ lại phụ thuộc vào kẻ đi làm thuê, chủ nợ e dè con nợ. Càng tiếp xúc, càng trò chuyện, tôi càng cảm nhận được điều đó, sự trần trụi, loay hoay của end-user trong dự án, để có thể tham gia được vào dự án, giúp đỡ dự án tốt lên cũng đang ngày càng trở nên khó khăn thế nào.

Đã vài ba lần họ nói với tôi, đại ý là: "Này, tao cũng không biết làm thế nào cả, tao không hề thích cách làm việc của thằng PM Nhật hiện tại cũng như cách thức mà thằng cháu nó đang làm. Nhưng mà tao làm gì được đâu. Thôi, từ giờ trở đi tao cứ cử một người chuyên trách gọi là communication support để giúp chúng mày nói chuyện với nhau và cũng để tao thông qua đó nắm được thông tin và tác động thằng chủ thầu vậy...".

Rồi cả mấy đồng chí thầu phụ bên Nhật cũng cứ loay hoay vì không có thông tin gì, không biết lập kế hoạch

thế nào, cũng không biết phải nói thế nào. Còn nội bộ thầu chính thì nói thế nào nhỉ??? Thế này đi. Việc thì ở đây nhưng người ở thì không biết mà chỉ có người tí tấp trên mới biết. Thông tin dự án hoàn toàn chỉ nằm trong nội bộ thầu chính, các thầu con và khách hàng end-user thì cứ quay tròn, không biết lập kế hoạch công việc, chuẩn bị công việc như thế nào nữa.

Quay lại việc dự án WRS, khi có mặt tại onsite, tôi mới cảm nhận thấy các bên thầu trực tiếp thuê mình có nhu cầu chia sẻ thông tin, nhu cầu được lắng nghe và đáp ứng như thế nào. Họ muốn có một người lắng nghe họ, đưa ra các thông tin xử lý hợp lý, chia sẻ kế hoạch thực hiện công việc của mình cho họ, thậm chí xem xét và góp ý về kế hoạch bên họ để có thể hợp lý hóa nhất với những gì mình có thể làm được. Đơn giản hơn nữa là chỉ cần ngồi cùng, rà soát lại để ghép lịch trên từng mục công việc (ở đây là từng specs) cho kế hoạch của họ. Chỉ vài ba thông tin đơn giản, trao đổi như vậy thôi cũng đã khiến họ thấy vui mừng, nhẹ nhõm. Ví như vào cuối thời điểm tôi có mặt tại Nhật, sau khi các công việc với các công ty QV, SGR đã ổn, nổi cộm nhất lúc này là phần việc cho NSD. Maeda-san, người phụ trách phần việc này cứ hàng ngày cuối giờ là gặp mặt với tôi, trao đổi thông tin dự án, cùng tháo gỡ các vấn đề khó khăn về kế hoạch công việc và nguồn lực kiểm tra đầu vào của bên họ. Có vấn đề gì, tôi cũng chủ động gọi điện thoại trao đổi ngay.

Cũng có thể là do vậy mà công việc cũng trôi chảy hơn, quan hệ công ty cũng có vẻ tốt dần lên, thậm chí NSD từ chỗ đối đầu (sợ mình cạnh tranh công việc) đến mong muốn gặp mặt với FSJ trên Tokyo để tìm hiểu thông tin, tính chuyện hợp tác lâu dài giữa hai công ty.

Tôi đến, mấy ông khách hàng đón gặp và làm việc cùng liên miên, họ chia sẻ với mình về tiến độ công việc, những băn khoăn và cả những chuyện “dưa lè” về dự án mà họ biết. Với cái cơ từ xa offshore sang, tôi đi vận động hành lang cả 4 công ty hợp để đề xuất lên thầu chính những suy nghĩ, những vấn đề mà có thể chỉ những người bắt tay vào làm thực sự mới có thể hiểu và có “vị thế” để nói. Chắc chắn cá nhân những người lập kế hoạch của nhà thầu chính đã phải chú ý. Ít ra, chúng tôi đều hi vọng như vậy.

Có một chuyện buồn tôi không muốn nhắc tới nhưng tôi sợ những người liên quan quên đi, rồi cho là chuyện nhỏ mà bỏ qua, không tự kiểm điểm hay nhắc nhở bản thân mình. Đó là việc chúng tôi bị phạt do “bắt” khách hàng phải đi làm thêm hai ngày thứ Bảy và Chủ Nhật

không công, họ chỉ đến để chờ đợi. Có thể có nhiều ẩn ý sau đó nhưng họ nói đi nói lại về chuyện đã trao đổi với onsite, gửi email cho offshore và đều hiểu rằng mình đã hiểu đúng ý họ về việc phải bàn giao sản phẩm vào thứ Bảy và Chủ Nhật trước đó. Tuy nhiên, N-san rồi H-san là những người đều có 1 kyu tiếng Nhật đều không hiểu đúng và truyền đạt không rõ ràng hoặc sai yêu cầu đã dẫn đến bên họ bị lãng phí thời gian và effort. Biết tôi sang Kyoto, họ muốn tôi phải xuống chỗ họ cách đó hơn 1h đi Shinkansen để xin lỗi và lắng nghe họ nói. Tôi đồng ý ngay và cùng với hai bác trưởng văn phòng đi xuống. Đồng chí trưởng bộ phận phát triển bên họ cáu giận, quát ầm ĩ trong meeting vì chuyện mình không hiểu ý họ và cứ cho là họ nói sai. Thực sự cũng rất bất ngờ nhưng tôi vốn quen tình huống bị “chửi” với những việc như vậy, hơn nữa với trình nghe tiếng Nhật lôm bôm của mình thì chỉ hiểu ý chứ không hiểu từ ngữ “chửi” nó nặng nhẹ thế nào. Mặt lạnh tanh, tôi và Nga-san (G13 Comter leader) ngồi buồn chuyện, mua thời gian 1 chút cho họ hạ hỏa. Từ đó về sau, tôi cũng nhanh chóng chấm dứt câu chuyện sớm. Buổi họp có một kết thúc khá mở, bên mình chịu phạt 1 man-month Nhật và họ cũng sẽ chịu phạt từ phía mình. Trong lúc ăn, mình mới nhẹ nhàng tỏ thái độ là “không hiểu tại sao không thấy đói, hay là vì nghe nói to quá?” và còn bóng gió với bác trưởng phòng rằng chắc bác chưa đến Việt Nam, chưa làm với Việt mà chỉ với Hàn Quốc và Trung Quốc mà thôi nhỉ? Rồi thì con gái Việt Nam, nhất là chưa chồng thì sợ bị nói to lắm. Sau này sang Việt Nam thì chú ý nhé. Bác này lạng lạng suốt. Chắc cũng đã hiểu ý.

Ngay đêm hôm đó, một mình quay về Kyoto thì sáng hôm sau tôi đã nhận được thư xin lỗi của bác ở văn phòng Kyoto vì bác cũng bị bất ngờ về việc này và mong thông cảm và nguyên văn là “đừng ghét công ty họ” để hai bên còn tiếp tục làm việc. Tôi lên kế hoạch tránh không bao giờ nhắc tới chuyện đó, thậm chí kể cả việc phạt lại bên họ. Sau đó còn một vài meeting và email trao đổi nữa và chúng tôi đã khiến họ bất ngờ về quyết định của mình nhưng chuyện cũng không cần phải nhắc tới nữa. Tôi tin chắc rằng bác trưởng phòng trên cũng đã có được một kinh nghiệm cho công việc của mình.

Một lần nữa, tôi với những gì chứng kiến và trải qua ở dự án này, tôi có thể khẳng định việc communication, hiểu rõ nhau, chia sẻ thông tin đầy đủ cực kỳ quan trọng. Những người quản lý, những người phiên dịch cần phải ý thức rõ trách nhiệm và vai trò quan trọng của mình

trong dự án. Một chút lãng đãng, một chút thờ ơ không chuyên tâm có thể dẫn đến những hậu quả khó lường trước được.

Bây giờ, có lẽ mấy bác này đang vì vụ tại Việt Nam và đến thăm công ty FPT với vai trò đánh giá năng lực thực hiện của G13 cũng như FPT Software về dự án lớn này. Tôi không trực tiếp tham gia nhưng hy vọng họ sẽ cảm thấy yên tâm khi tận mắt thấy sự trẻ trung và sức làm việc của công ty hiện có thể tạm coi là số 1 tại Việt Nam

Ngoài những việc đó, tôi cũng cho rằng việc tập trung nguồn lực thực hiện cùng một dự án lớn vào để quản lý thì hoàn toàn chứng tỏ được sự hỗ trợ, sự đồng nhất về chất lượng sản phẩm chuyển giao (cùng xấu, cùng tốt) nhưng rõ ràng, mỗi khách hàng (dù là cùng một dự án) thì luôn có những nhu cầu khác nhau hoặc có giống nhau thì lại ở những thời điểm khác nhau. Và vì thế, nỗ lực cố gắng tập trung hóa việc giao tiếp cùng lúc với cả 3 công ty thầu phụ trên chưa phải là cách mang lại sự hài lòng cao nhất cho họ, trái lại, còn gây ra khá nhiều phiền toái cho các cả phía khách hàng và cả phía bản thân đội dự án. Và để đạt được việc tách bạch và đáp ứng nhu cầu

trong giao tiếp với khách hàng đó thì cách tốt nhất là tạo ra các đầu mối giao tiếp (point of contact) ở những con người hoàn toàn tách biệt nhưng trong cùng một team. Chỉ có vậy, thì mới có thể đáp ứng tốt các yêu cầu của từng bên được, ít ra là không có sự lẫn lộn, nhầm nhọt trong trao đổi thông tin thực hiện dự án.

Phase này đã đi dần vào kết thúc, công việc về cơ bản cũng đã hoàn tất, phase tiếp theo bắt đầu được định hình. Tuy nhiên, chúng tôi cũng còn phải cố gắng nhiều hơn nữa trong tổ chức, trong sự sáng tạo để có thể hoàn thành với ít tổn thất hơn, hiệu quả cao hơn. Nhưng trên hết, tôi hiểu chúng tôi đã cùng nhau trải qua được thử thách “tương đối khốc liệt”, rằng chúng tôi đã là một team, sẽ là một team và sẽ tiếp tục nhìn về phía trước với những thách thức còn to lớn hơn, những thách thức mà sự đồng lòng, sự đoàn kết và hoàn toàn tin tưởng vào mục tiêu chung sẽ là người bạn đồng hành cùng với đội dự án đi tiếp những chặng đường chinh phục xứ Phù Tang, mang lại giá trị lớn hơn cho khách hàng và cho chính bản thân mình. Nhìn vào những người bạn trẻ đầy hăng say và nhiệt huyết, chúng tôi lại muốn được cùng với họ lên đường.

NHẬT KÝ TOUR FSOFT HCM

BÍCH PHƯƠNG – SV HUFLIT

“Rất tiếc là anh phải đi công tác vào đúng sáng thứ Bảy nên chị Hồ Thị Việt Hương và anh Nguyễn Thành Trung sẽ dẫn các bạn đi tham quan FSoft.

Chúc các bạn đạt kết quả tốt!”

Đây là đoạn trích nguyên văn email anh Nam Dũng đã reply cho tôi sau khi nhận được một email mà tôi đã tiêu tốn 2 tiếng đồng hồ vất vả suy nghĩ ở tiệm net và lấy hết can đảm để gửi. Tour tham quan Fsoft HCM bắt đầu chỉ đơn giản như thế.

Thật sự tôi chưa bao giờ nghĩ rằng trưởng phòng FIST sẽ đích thân trả lời mail cho một nhóm sinh viên lạ hoắc như chúng tôi hoặc để tâm đến những yêu cầu nhỏ nhặt của chúng tôi. Vậy mà vượt xa khỏi những gì mà tôi tưởng tượng, anh Nam Dũng đã gửi cho tôi một bức mail ngắn gọn với lời lẽ rất thân thiện đồng ý với dự định đi tour mà tôi đã đề cập. Chính những dòng chữ thân thiện ấy đã giúp tôi cởi bỏ đi cái gánh nặng... mấy chục kg mà tôi đeo trên người trong thời gian hồi hộp chờ đợi hồi âm cho lá thư “không cánh” của mình.

Ngay sau khi check mail, tôi nhanh chân chạy ù vào lớp mượn cái micro từ cô giáo Writing mà quên bẵng đi cái phép lịch sự trong lúc cô đang giảng bài. Tôi bắt đầu cất giọng oang oang: “Sáng ngày mai, nhóm tham gia cuộc thi “Hidden Ability” của lớp mình sẽ có một tour tham quan công ty FPT Software. Bạn nào quan tâm thì tham gia nha!”. Lập tức đáp lại hai câu nói của tôi, cả lớp bắt đầu xì xào bàn tán và tôi bỗng dưng trở thành một tuyên truyền viên “bất đắc dĩ” cho FSoft. Hàng loạt câu hỏi đặt ra, tôi không thể trả lời trọn vẹn và cuối cùng moi thắc mắc phải đợi đến sáng thứ Bảy.

Mười bốn sinh viên nữ... đó là toàn bộ lực lượng

nhóm tôi tham gia tour Fsoft lần này. Nhiều FSofters thắc mắc tại sao toàn nữ chẳng thấy nam? Do trùng hợp là cũng đúng ngày sáng thứ Bảy các nam sinh viên lại có một tour du lịch đã sắp xếp từ trước nên không thể tham gia tour cùng chúng tôi. Tuy thiếu sức mạnh nam nhi nhưng chúng tôi vẫn tự hào là một nửa của thế giới và vẫn quyết định không thay đổi kế hoạch của mình. Tập trung ngay cổng Ấp Bắc – Etown, tôi nói sơ qua một chút về những gì mà tôi biết về FSoft và nhân tiện giới thiệu luôn một vài gương mặt FSoftier đang đứng đợi ở bãi giữ xe. Sinh NV mệt mỏi trên con Wave sau một đêm tung bừng mừng chiến thắng của đội bóng G6, Tùng NN gây chú ý với nụ cười xã giao duyên dáng, và một nhân vật đặc biệt được cả nhóm chờ đợi với câu giới thiệu “Người hào hoa nhất FSoft và chàng lãng tử của FSoft” – PGĐ Lâm NT xuất hiện trên chiếc cúp với dáng vẻ bình dị nhưng cũng không kém phần ấn tượng.

Lên đến trước cửa công ty, chị Phương THM mỉm cười thật tươi chào đón chúng tôi ở bàn reception. Sau khoảng 5 phút, chị Hương HTV bước ra với giọng nói nhẹ nhàng: “Các bạn là sinh viên HUFLIT, mời các bạn vào đây”. Thoáng nhìn chúng tôi đã đoán được đây sẽ là hướng dẫn viên cho tour tham quan nhưng sao tôi nhìn chị có vẻ như đang rất bận rộn. Ý nghĩ đó vụt qua rồi tan biến, chúng tôi lần lượt kéo vào phòng họp Hạ Long Bay theo chỉ dẫn của chị Hương. Vẫn là thủ tục đầu tiên: giới thiệu và nêu lý do. Chị trình bày “đáng lẽ anh Nam Dũng sẽ dẫn các bạn đi tham quan nhưng vì bận công tác đột xuất nên chị sẽ thay”. FSoftier nào làm hướng dẫn viên cũng không sao, được vào FSoft đi tour đã là một ưu đãi đối với chúng tôi và được chị Hương dẫn đường

cũng đã là một may mắn cho chúng tôi. Chúng tôi bắt đầu trò chuyện, câu hỏi đầu tiên có phần hơi ngượng ngập và dè dặt nhưng không khí càng về sau càng cởi mở hơn với những câu hỏi về các club và các hoạt động ở Fsoft. Chị còn nói vui: “Nếu các bạn join vào, các bạn sẽ biết không khí như thế nào”. Qua buổi trò chuyện ngắn ngủi, chúng tôi đã hiểu rõ hơn về FSoft và giải tỏa hết những thắc mắc liên quan đến FSoft. Có rất nhiều điều thú vị nhưng ấn tượng nhất là câu Spanish slogan mà các FSofter hay sử dụng trong các giải đấu thể thao “El publo el nedo”.

Tiếp tục tour, chị Hương dẫn chúng tôi đi xem toàn cảnh công ty, quan sát không khí làm việc và nhiệt tình trả lời những thắc mắc mới nảy sinh. FSoft rộng lớn hơn trong tưởng tượng của chúng tôi và được bày trí chuyên nghiệp, ấn tượng với ba tông màu chủ đạo theo màu của logo FPT. Đẹp quá! Bạn tôi thốt lên với ánh mắt đầy ngạc nhiên. Phải, rất đẹp và rất đặc biệt với bàn cờ Nhật

và góc Nhật ở tầng 8. Chúng tôi không thể diễn tả hết được sự tò mò và thích thú đến như thế nào khi được chụp ảnh ở góc Nhật cùng với chị HươngHTV. FSofter dễ thương quá! Rất hòa đồng và thân thiện. Đây là một nhận xét khác từ nhóm tôi. Còn rất nhiều rất nhiều ý kiến về FSoft nữa, khen có, chưa hài lòng cũng có nhưng nhìn chung khen vẫn áp đảo “chê” với tỉ số cách biệt khá xa.

Đang mãi mê lưu lại những hình ảnh về FSoft và FSofter, tôi chợt giật mình nhận ra rằng mình đã đi đến cửa. Vậy là tour tham quan FSoft đã khép lại trong sự tiếc nuối của nhóm sinh viên HUFLIT chúng tôi.

Cảm ơn anh Nam Dũng, cảm ơn chị HươngHTV, cảm ơn anh Trung NT4, cảm ơn FSofter đã tạo điều kiện để chúng tôi có một tour tham quan bổ ích và thú vị đến vậy. Tạm biệt FSoft và hẹn gặp lại trong một ngày không xa.

HỒI KÝ CỦA NTB

QUYÊN NTB - FDC

Ngày 01/11/2005

Tại Công ty Hanson, tôi nghe một cú điện thoại mà cú điện thoại đó khiến tôi mừng mấy ngày, vui mấy ngày, hí hửng mấy ngày, rồi gọi cho mấy đứa bạn thân, khoe sạch bách. Cú điện thoại từ Công ty FPT.

Sở dĩ tôi mừng đến như thế là do đây là công ty tôi thực sự mong muốn vào làm, từ cái hồi tháng 3 năm đó (tôi còn đang học năm 4), tôi ngồi châu đầu vào tivi, kênh VTV3, xem mấy anh múa bài hồ thiên nga, thấy rất ngộ, hơi kỳ nhưng tự nhiên tôi mơ đến những buổi tập luyện cùng nhau, phải là một bầu không khí vui vẻ hòa nhã thì mới có thể huy động được các anh ra múa bài này. Rồi mơ mộng mình được đứng trong hàng ngũ năng động và vui nhộn đó. Ờ, FPT thấy quen quen, lật mặt sau máy di động của mình, à đây, di động FPT (tự nhiên quên luôn cái thương hiệu Samsung). Mấy hôm sau nữa, tranh thủ lên mạng search ra một ít thông tin FPT xem thử. Cảm giác đầu tiên, FPT tràn lan thế này sao mình không biết nhỉ? Mình mù thông tin nặng thía? Không sao, sửa chữa vẫn còn kịp. Hi hi... Từ đó, có chữ FPT là để ý.

Sở dĩ tôi mừng đến như vậy là vì đây là công ty tôi đầu tư vào việc xin việc làm nhất. Buổi sáng tôi dậy hơi trễ, ba đọc báo xong, tôi mới duyệt lại, đọc kỹ tờ tuyển dụng, hehe.. Cũng do trước đó, tôi cứ bảo là tôi thích Công ty FPT nên ba cũng để ý giúp tôi. Đọc lướt qua, thấy tuyển một kế toán, phóng vào lấy xấp giấy A4, ngồi nắn nót viết đơn xin việc, à không, chép đơn xin việc

(soạn sẵn từ trước, để nộp đơn cho nhanh, hehe), nắn nót nhất trong tất cả các đơn xin việc mà tôi viết cho các công ty.

Tới đây, tôi cũng nhân tiện cảm ơn Công ty MTD đã đến tổ chức hội nghị ở trường tôi. Tôi thành công cũng là nhờ anh An Di, Trưởng phòng Nhân sự của MTD bày cho tôi và tất cả các bạn ở hội trường. Những cách thức để thành công trong việc dự tuyển vào công ty, tính cách, nhân tố quyết định tạo nên sự thành công đó.

Hôm ấy, từ trường về, tôi cứ lan man nghĩ về những điều anh nói và tôi quyết định viết một cái mail cảm ơn anh, xin những tài liệu về cách thức để dẫn đến thành công đó. Anh đã mail lại, gửi những tài liệu đó cho tôi, đồng thời gửi mail luôn đến những bạn có thể có nhu cầu như tôi (do bọn tôi có ghi lại địa chỉ mail nộp cho Công ty MTD). Chính anh là người đã bày tôi "sau mỗi lần được công ty mời đến tham dự một cuộc phỏng vấn, hay dự thi nếu bạn cảm thấy yêu mến công ty, bạn hãy viết một lá thư cảm ơn cho họ", tôi đã làm như vậy với công ty FPT. Sau này anh cũng có viết mail mời tôi dự phỏng vấn. Tôi cũng đã viết một cái mail cảm ơn Công ty MTD, cùng sự rất tiếc vì từ chối họ.

Rồi hồ sơ tôi được xét vào vòng thi tuyển, rồi tôi qua kỳ thi IQ, GMAT, English (sau này tôi mới biết, tôi không đạt điểm English, nhưng 2 môn kia tôi cao điểm nên vượt qua lại, hic). Rồi cũng đến phần phỏng vấn, lúc đó còn 7 người, chọn 1 (hồi đầu tới gần 50 hay sao ấy). Tôi nhìn quanh quất, những đứa bạn quen trong trường

có Phượng là bạn chung lớp với tôi. Phượng là nhân tài - thầy cô, bạn bè và ngay cả bản thân tôi cũng đánh giá như vậy. Hai đứa nhìn nhau cười nhưng đầy lo lắng. Thú thực lúc đó tôi chẳng có ý nghĩ tranh giành gì với nó. Tính nó tốt, chơi được. Tôi và nó, 2 đối thủ ngang cơ. Tự nhiên tôi và nó có cảm giác như là cạnh tranh lành mạnh, ai vào cũng được. FPT còn tuyển nhiều mà. Chỉ cần cố gắng hết sức mình là đủ. Cảm giác nhẹ nhõm hẳn. Nếu không được tuyển kỳ này, tôi chỉ thua mỗi mình nó. Nghĩ cũng hơi tự cao, nhưng thú thực, trong kỳ thi đó, tôi chỉ xem nó là đối thủ. Sau này, khi nó về trường dạy rồi, nó bảo tôi là đứa đáng gờm nhất cuộc thi hồi đó. Vào thi phỏng vấn, tôi và nó xếp gần nhau, nó trước tôi sau. Các anh chị phỏng vấn nó lâu ơ là lâu, xong rồi cũng đến tôi, cũng phỏng vấn lâu ơ là lâu, 2 đứa chiếm hết cả tiếng của các anh chị phỏng vấn. (Sau đó, tụi tôi có liên lạc với nhau, ý đứa phỏng vấn sau tôi bảo là chỉ có 2 đứa tôi và Phượng là được phỏng vấn lâu nhất, nó vào chỉ có 2 phút). Tôi nhớ phỏng vấn tôi hồi đó là chị ĐL phụ trách nhân sự, chị ĐH trưởng SR, anh TC kế toán trưởng, anh HT người về FDC đầu tiên. Cuộc phỏng vấn rất tốt đẹp, các anh chị gọi cho tôi bày tỏ rất nhiều trong buổi phỏng vấn, đặc biệt là anh TC, và chị ĐL. Nhân nói về chị ĐL, tôi rất ấn tượng và thích đôi mắt của chị. Rất đẹp và ánh lên vẻ thân thiện.

Đến đây thì tôi rất cảm ơn chị Giang, chị là chị dâu họ của tôi, chị phụ trách mảng nhân sự của Công ty FBS. Số là trước khi tôi tham dự phỏng vấn Công ty FPT, sau khi tham khảo hết những cái tôi thấy cần thiết, tôi lại phóng đến café Gitano để gặp chị, nhờ chị nói chút ít về kinh nghiệm phỏng vấn như thế nào. Một vài câu các anh chị phỏng vấn tôi, tôi đã được chị truyền cho kinh nghiệm. Và cả những phong thái khi phỏng vấn, những điều nhỏ nhất trong phỏng vấn mà trên web không có. Tôi nghĩ cuộc phỏng vấn thành công 30% là nhờ chị. Còn lại là nhờ kiến thức, may mắn, ông bà phù hộ và cả sự nỗ lực của tôi nữa.

Sau này khi gặp anh NT3, tôi mới biết được vòng xét duyệt hồ sơ là anh NT3 xét và vòng thi tuyển tôi được qua, tổng điểm tuy cao nhưng vẫn thua Phượng, chỉ có vòng phỏng vấn tôi mới hơn Phượng mà thôi, và điểm hơn đó nhờ vào phong thái lúc phỏng vấn của tôi, và

gần cả năm trời kinh nghiệm đi làm thêm khi còn đi học. Anh bảo các anh chị đánh giá tôi là người năng động và nhanh nhẹn, ngoài những nhân tố cần thiết cho kế toán, lạy trời.

Sở dĩ tôi mừng khi được FPT gọi đi làm đến như vậy vì tôi đã bắt đầu thất vọng, vì lâu quá không thấy gọi gì cả. Mấy "đứa" kia cũng không thấy gọi. Hồi đó 7 đứa chỉ có 1 bạn là bên Duy Tân, tôi không biết, nghe nói là loại giỏi. Bên Duy Tân mà loại giỏi thì chắc là giỏi thật. Tôi thất vọng vì những gì tôi mong ước đến thời gian đó vẫn chưa thành hiện thực, tôi thất vọng vì công ty tôi đổ công đầu tư vào nhất lại không được tuyển chọn. Hồi đó tôi có nghe lôm bôm, phong phanh là FPT không chọn người thi tuyển mà chọn người quen, tôi cảm thấy thất vọng cho cái mà tôi đã đưa lên hàng ngũ "tốt đẹp". Việc FPT gọi tôi đi làm không những thỏa được ước muốn của tôi mà còn hơn thế nữa, tôi đã không phải thất vọng với chính mình, tôi đã tìm lại được giá trị của bản thân, và FPT vẫn là công ty mà tôi tiếp tục kỳ vọng.

Ngày 07/11/2005

Tôi lần đầu đến Công ty FPT, nằm ở 178 Trần Phú. Lần đầu tiên tôi tiếp xúc với anh TC và anh đã nhắn mạnh với tôi ở đây áp lực công việc rất lớn, những con số hạch toán sẽ rất lớn, và đòi hỏi phải rất chi tiết trong từng bút toán. Thêm đó là cả những dận dò phải phát huy tính cẩn thận của người kế toán vì nghiệp vụ phát sinh phát nhiều và rất nhanh. Tôi ngồi nghe mà trong lòng háo hức vì được thử sức ở môi trường đầy cam go như thế. Tính tôi vốn khùng thế mà! Qua nói chuyện với bạn đồng nghiệp, tôi quen PP vào MT, hai em đều nhỏ hơn tôi một tuổi. Sau này hai em này đi học Hà Nội cùng với tôi.

Sau này tôi được biết thêm qua những đồng nghiệp khác nữa là việc chọn tôi vào vị trí ứng viên kế toán có sự ủng hộ nhiệt tình của anh TC và sự quyết định cuối cùng của chị ĐL. Rất cảm ơn các anh chị.

Ngày 15/11/2008

Ký hợp đồng thử việc với Công ty FPT. Tôi đã trở thành một trong ba người đầu tiên của công ty FDC.

HÀNH TRÌNH ĐI TÌM MIMOZA

PHUONGPN1 - FSoft HCM

Tặng HuyềnLL và các bạn nhà Lê Văn Huân

Có một loài hoa đã trở thành huyền thoại của một vùng đất... MIMOZA. Và chúng tôi, những nữ FSoft HCM ham vui, ham chơi... đã cất công đi tìm loài hoa đó.

Khởi hành

Chuyến đi tìm MIMOZA của ThuDTM, HuyềnLL, PhươngPN1 và HươngNT được quyết định chớp nhoáng tại gia trang 57 Lê Văn Huân. Dù đã thống nhất lịch trình dời nhà là 23h thứ 6 nhưng tới 21h hôm đó, ThuDTM mới la cà siêu thị để góp nhặt đồ ăn và đồ uống cho chuyến đi. 22h, PhươngPN1 dời văn phòng. Và tới tận 22h, HuyềnLL mới ló mặt về nhà sau ba, bốn cú điện thoại hứa hẹn kiểu đồ con nít: "Chị về ngay đây!". Đồ đạc cũng chẳng có gì nhiều, mỗi người mang một ba lô con cóc với hai, ba bộ quần áo. Chỉ có HươngNT (bạn của ThuDTM mới từ Hà Nội vào) là linh kinh với cái vali quần áo to sụ. Xe taxi tới vội vàng và lao vút về Phương Trang Tourist. Trong lúc chờ ThuDTM lấy vé thì các thành viên còn lại đã kịp tổng tất cả hành lý của cả nhóm vào khoang hành lý rồi ung dung đứng ngó lơ, hưởng một chút thư thái trước khi lên xe. "Mình đi xe 23h45', các chị ơi!", "Hú vía, tổng nhầm đồ lên chiếc xe bus chuyến 23h30'. Cả nhóm lật đật lấy đồ xuống và chờ đợi. Thành phố Sài Gòn về đêm chỉ còn đèn đường. Thỉnh thoảng có một hai chiếc xe máy hoặc ô tô phóng trên đường rồi vụt mất. Thành phố ngủ nhưng ở Phương Trang Tourist, cuộc sống vẫn sôi động. Trên hai hàng ghế dọc lối vào ngắn ngang hành lý, khách chờ, người ra, người vào tấp nập. Các chuyến xe bus tấp vào trước cửa trả khách, đón người rồi vụt đi.

23h45, chúng tôi lên xe. HươngNT và tôi đã kịp đẩy chiếc ghế tựa về phía sau, bung chiếc mền mỏng đã được chuẩn bị sẵn và chập chờn vào giấc ngủ. Chiếc xe bus lao nhanh khỏi thành phố. Điện trên xe chuyển dần sang ánh sáng vàng rồi tắt hẳn. Hành khách chìm dần vào giấc ngủ. Xe dừng lại hai ba lần gì đó nhưng chẳng ai trong nhóm quan tâm vì mọi người đều thắm mệt.

5h15 sáng thứ 7, xe bus dừng lại. Tiếng hành khách xôn xao: "Tới Đà Lạt rồi. Ai đi Đà Lạt thì xuống đi". Bốn tên mất ngủ mắt mở xướng xe. "Lạnh quá! Thời tiết lúc này không khác gì Hà Nội 8 độ C. Trước khi đi Đà Lạt, ai cũng dặn mang áo rét đi mà mình đâu có nghe" – HươngNT than thở. Tôi co ro mở vội ba lô lấy chiếc áo khoác mỏng. Trong khi đó, ThuDTM và HuyềnLL đã chạy xuống cuối con phố để tìm nhà nghỉ. Cuối cùng, cả nhóm cũng tới trước căn nhà 3 tầng, có cánh cửa xếp như nhà riêng - Khách sạn Kim Liên, số 1B/2 Bùi Thị Xuân, Đà Lạt. "Đã về tới nhà!". Cả nhóm thở phào nhẹ nhõm, vừa xuyết xoa vừa cười nắc nẻ. Đón chúng tôi là một lễ tân đặc biệt trong bộ đồ lông satin màu xanh biển. HươngNT nhanh nhẩu: "Chào chị! chắc chị đã quen với những khách hàng đến bất ngờ và ra đi đột ngột như thế này". Nhận phòng xong cũng đã 5h30' sáng. Đà Lạt bắt đầu bình minh còn chúng tôi thì chui vào chăn... Ngủ cái đã...

Du lịch theo cách của bạn

Phòng của 4 đứa nằm ở tầng 2, có cửa sổ rộng nhìn xuống đường Bùi Thị Xuân và có thể ngắm bình minh Đà Lạt. 10h sáng, tôi ló đầu ra khỏi chăn: "Dậy đi chơi!". Không hề có phản ứng. 10 phút sau, HươngNT lồm cồm bò dậy, rồi ThuDTM, HuyềnLL. "Sáng nay đi LangBiang nhé!". Sau khi liên lạc được với chị gái và anh rể của ThuDTM ở phòng bên cạnh, cả hội xuống trả phòng, mượn bản đồ Đà Lạt và thảo luận về hành trình thăm quan theo kiểu "tự thiết kế". Quyết định cuối cùng là thuê 3 cái xe máy cho 6 người thẳng tiến theo lịch trình sáng: Thiền viện Trúc Lâm - Hồ Tuyền Lâm; chiều: Hồ Xuân Hương - LangBiang - Thung lũng Tình yêu.

3 chiếc xe máy bon bon trên đường với hoa tiêu

ThuDTM và HươngNT. Phải nói rằng đây là những người dẫn đường tài ba. “Đi không cần hỏi, khỏi xem bản đồ cho nó pờ rờ” - HươngNT tuyên bố quan điểm. Và thế là đi mãi mà không thấy chỗ cần tới. Quả đúng là pờ rờ! Sau khi hỏi với được một người trên đường, chúng tôi quay lại ngã rẽ phía dưới và tới Thiền viện Trúc Lâm. Xung quanh Thiền viện được bao bọc bởi cây xanh và đủ các loài hoa. Các lối rẽ dẫn vào điện chính uy nghi với bức tượng Như Lai khổng lồ. Rồi Tháp Chuông, cổng vào với hai chú sư tử dũng mãnh. Ấn tượng nhất là bức tranh Tiểu Ngưu đang vác cần câu đi giữa một vùng sông nước núi non. Ai cũng xí cho mình một phở hình và cười thoải mái. Từ Thiền viện nhìn xuống bên phải là Hồ Tuyền Lâm với dòng sông uốn lượn quanh dãy núi được bao phủ bởi màn sương bạc và nắng nhẹ. Tháp thoảng là những hàng thông cao vút. Một vẻ đẹp tới nao lòng. Ba cái máy ảnh đem theo hoạt động hết công suất với đủ các khuôn hình. HuyềnLL được tặng danh hiệu người mẫu, lúc thì kéo răng sư tử, khi lại vắt vèo trên cây, lúc thì trầm tư bên Hòn non bộ. Bữa trưa chớp nhoáng với bánh mỳ, pate, xúc xích và vài trái ổi... Có lẽ vì đói nên ai cũng ăn một cách ngon lành. Tạm biệt Thiền viện Trúc Lâm, chúng tôi ngược đường về Hồ Xuân Hương. Dọc hai bên đường Hồ Tùng Mậu bạt ngàn hoa. Hoa đủ màu sắc được trồng dọc các bờ tường và trước cổng những ngôi biệt thự nhỏ được thiết kế theo kiến trúc châu Âu. Đường phố Đà Lạt không đông, không khí nhẹ nhàng tạo cảm giác bình dị và thật thư giãn. Hồ Xuân Hương nằm ngay trung tâm, đầy hoa, đầy nắng và gió. Cả nhóm cứ loanh quanh chẳng muốn dời.

Hành trình tiếp theo là Khu du lịch LangBiang. Lần đầu tiên được nhìn thấy một chú ngựa vằn và lại còn được cưỡi nên các cô gái có vẻ rất hứng thú. Mấy phở hình kiểu cao bồi cầm súng cưỡi ngựa được chụp chớp nhoáng. Mà leo lên mình ngựa cũng không phải chuyện đơn giản. Sau khi chụp ảnh với chú ngựa vằn, cả nhóm lên xe zip thẳng tiến đỉnh LangBiang. Thú thật là lên tới đỉnh chỉ được mỗi cái phóng tầm mắt xuống dưới và thưởng thức món đà điểu nướng. Còn lại chỉ thấy mệt!

Trời chiều Đà Lạt cũng là lúc cả nhóm quay trở lại Thung lũng Tình yêu. Ở đây có rất nhiều tượng và hình tượng trưng cho tình yêu đôi lứa từ chiếc đu tình yêu tới đôi thiên nga, tượng thần tình yêu... Hùng vĩ nhất là đập nước lớn với dòng nước cuộn cuộn. Thời gian như chậm lại và lắng đọng trong không gian tràn ngập tình yêu và hạnh phúc. Nắng chiều nhẹ trải dài trên vạt

cỏ ven lối đi đường như đưa tâm trí trở về với những tháng ngày thơ ấu, với những buổi picnic nằm dài trên cỏ dưới nắng chiều, lim dim và không nghĩ ngợi nhiều. Thời gian như trôi thật chậm! Chúng tôi trở về khách sạn khi trời đã nhá nhem tối, không khí ướt đẫm hơi sương và lạnh lạnh. Đà Lạt như một cô gái đồng đánh, nũng nịu khi đêm về. Cả nhóm ghé chợ Đà Lạt ăn tạm tô bún bò, uống sữa đậu nành, dạo quanh một vòng. Về tới khách sạn cũng đã 22h.

Tìm thấy em

Chúng tôi quyết định tận dụng nốt buổi sáng chủ nhật để đi Thung lũng Vàng, một địa điểm được quảng cáo là hot nhất ở Đà Lạt và mới được khám phá. Chiếc taxi Phương Trang chờ 6 thành viên lao nhanh trên những con đường ngoằn ngoèo. Chúng tôi bắt đầu bàn tán về Mimoza. Nhớ lại chiều hôm trước khi ở Thung lũng Tình yêu, chúng tôi vẫn bán tín bán nghi khi được đích sở mục thị loài hoa nổi tiếng của Đà Lạt - Mimoza. Ai cũng nghĩ Mimoza chắc là đẹp và kiêu sa lắm. Thế nhưng, khác xa với tưởng tượng của cả nhóm. Hoa Mimoza rất bình thường, có thể nói là không đẹp. Hoa mọc thành chùm nhỏ, sắc vàng nhạt. Cánh hoa li ti. Bông hoa giống bông tuyết vậy. Một điều đặc biệt theo như được anh lái xe vui tính giới thiệu thì Mimoza là loài chỉ sống ở Pháp và Đà Lạt. Mimoza mọc ở khắp nơi, xen cả những bụi cây dại ven đường. Vậy là... chúng tôi cũng đã hiểu “Mimoza vì sao em tới đất này?”. Trên đường đi chúng tôi cũng được nhìn và nghe kể về khu du lịch của người Nhật, các khu vườn trồng hoa đặc trưng của Đà Lạt, được nghe kể về Thung lũng Vàng. Thung lũng Vàng có từ thời Pháp thuộc, là nơi đãi vàng phục vụ công cuộc bóc lột thuộc địa của người Pháp. Ngoài giá trị lịch sử phải kể tới vẻ đẹp nguyên sơ của Thung lũng Vàng với đồi thông, sông nước, cầu dây. Thiên nhiên nơi đây dường như tạo cho con người cảm giác bất ngờ được khám phá và thử thách.

Tạm biệt Đà Lạt và chia tay anh chị của ThuDTM, HươngNT, nhóm còn lại 3 người trở về TP HCM. Hành trình 2 ngày một đêm đi tìm Mimoza của nhóm chúng tôi đã kết thúc. Những khoảnh khắc tràn ngập tiếng cười và niềm vui giờ đã trở thành kỷ niệm. Mỗi người lại trở về với công việc thường ngày và đôi lúc nhìn lại bức ảnh chụp chung lại thấy thêm gần gũi dưới ngôi nhà FSoft HCM này.

“ĐẠO THƠ” SONG NGỮ?

“KHÀ KHỊA” - FSoft

“Nè nói thật, chắc gì những bài thơ song ngữ khác là sáng tác. Mình dám chắc 99.99% là tác giả “đạo thơ”, xong nhận là create chữ mình không tin vào trình độ translate thơ tiếng Việt sang tiếng Anh của dân FSoft.”

Trên đây là nguyên văn những gì mà tôi nói với Ban biên tập Cucumber (CCB) sau khi tôi gửi bài thơ Song ngữ và bị từ chối là “Collect à? Ban biên tập không đăng”. Sự tình ra sao, xin trích nguyên văn bài thơ mà tôi sưu tầm:

Ước gì

Cũng có thể chỉ là nỗi nhớ
Chuyện vui buồn đời sống mà thôi
Nhưng những chuyện tưởng như vô lối
Làm sao lại day dứt không nguôi
Ước gì như trẻ thơ không mộng寐
Không nỗi đau do dự liên hồi
Ước gì hai vai nhẹ đặt gánh
Thương cho người xót hộ cho tôi.

fonly

Perhaps, it's only the memory,
Merely the joys and sorrows in life.
But those things I thought were so pointless
Why do they still plague me without rest?
If only, like a childhood without nightmares,
Without pain that draws out ceaselessly,

If only these two shoulders bore a lighter weight,
For I pity those who suffer as I do.

Sau khi đọc xong bài thơ, tôi thấy khá hay với câu từ giản dị trên một quyển tạp chí song ngữ. Vốn là dân mê ngoại ngữ, lại bỏ kết báo CCB, nên có cái gì hay hay là nghĩ ngay đến chia sẻ. Trước là tiếng thơ, sau là chút bạc để tiêu vật. Ấy vậy mà, vốn được Ban biên tập “sủng ái” là thế mỗi lần nộp bài, lần này bị chơi một vở “thất sủng”, tôi không chịu được và nghĩ ngay đến việc “Lý do đầu làm mình bị thất sủng”?

Sự chẳng là, gần đây trên mấy số báo CCB có một loạt các tác giả đăng thơ song ngữ, mà “sáng tác” hẳn hoi (kiếm tiếng Việt lẫn tiếng Anh). Thực sự thì nội dung thơ không phải xoàng, khá hay. Thế nên, tin là dân FSoft tự sáng tác, tôi Ok. Bởi FPT nói chung và FSoft nói riêng có khá nhiều gương mặt sáng tác thơ hay, như SủNQ-G2, NguyênBS-G21, hay gần đây là HằngĐM-FWB. Nhưng... để tôi tin là bà con FSoft ta dịch sang tiếng Anh được thì không đời nào. Tôi vốn là thằng từ tấm bé hay được cô giáo dạy ngoại ngữ khen viết luận bằng tiếng Anh tốt, một thời học sinh, sinh viên đi làm gia sư ngoại ngữ. Ấy thế mà nói đến dịch thơ từ Việt sang Anh hay ngược lại, tôi xin kiếu. Vì một lẽ để dịch được thơ (một lĩnh vực tinh tế) đòi hỏi người dịch phải có vốn văn chương và am hiểu thơ uyên bác ở cả hai ngôn ngữ. Nói nôm na, người dịch phải giỏi ngoại ngữ và là một nhà thơ thứ thiệt với ngôn ngữ mẹ đẻ. Nhưng FSofters lại có vốn tiếng Anh khiêm tốn, vậy mà lại show thơ

song ngữ bảo là “của tớ”. Trong khi tôi thấy tiếng Anh dịch quá ổn. Một số chỗ dịch thuộc hàng master.

Xin đơn cử một số trích đoạn đầy nghi vấn đó từ series các bài thơ:

Biết bao giờ mới đến được bên anh?
 Dầu chỉ là nhìn anh bên người khác
 Dầu giọt nước không làm vơi cơn khát
 Dầu cháy lòng, em làm kẻ thứ ba

Until when I could come by your side
 Even though you are with someone else
 Though a drop may not easy the thirst
 Though burning inside, I am a late comer.

- CCB số 60-

Trăng đêm qua sáng quá,
 Khẽ luồn qua khe cửa,
 Trăng tâm sự cùng em.
 Đêm qua trăng không ngủ.

The moon was so light last night.
 She passed through the chink in door,
 And she unburden herself to me,
 Last night, she could not sleep.]

-CCB số 61-

Cứ sợ rằng mùa xuân không đến nữa
 Cứ muốn tự mình được đón mùa xuân

Still afraid that the spring won't come back
 Longing for myself to welcome the spring

- CCB số 58-

Nếu bảo các bác theo chủ trương CCB là viết tiếng Anh, vậy sao không luyện mình ở lĩnh vực kém nhạy cảm, khô khan hơn như tin tức, văn trần thuật. Như thế sai hay thậm chí dịch có củ chuối, thì vẫn còn chấp nhận và được tin là của tác giả dịch. Đằng này, đang tâm “sáng tác” và “dịch” thơ. Các bạn độc giả có đồng ý rằng việc am hiểu câu từ của một ngôn ngữ không phải tiếng mẹ đẻ là rất khó, chẳng nói chi đến thơ. Thế nên, cái sự “đạo thơ” mà tôi đề cập (tức là trộm thơ cả tiếng Việt lẫn tiếng Anh) mới ra đời. Bởi khả năng dịch được thơ sang tiếng Anh của dân FSoft là zero. Suy ra, “hàng chôm chĩa” rồi. Dẫn đến, nếu chôm tiếng Anh, tất lẽ dĩ ngẫu chôm phần tiếng Việt. Hơn nữa, nếu là người tâm huyết sáng tác thơ, chắc cũng không muốn cho người khác dịch sang tiếng Anh, làm mất ý tứ câu cú mà mình gửi gắm.

Tựu chung lại, tôi đã không định “đâm bị thóc, chọc bị gạo” các tác giả XXX, hay YYY gì đó. Nhưng vì vô tình, tôi đã phát hiện trong số bài thơ song ngữ được CCB đăng, có bài đã có mặt ở các quyển tạp chí khác. Do đó, buộc lòng tôi phải “ho”.

Sáng tác thơ tiếng Việt thì cứ Sáng tác; Sưu tầm song ngữ thì cứ nói là Sưu tầm. Nhưng xin hãy tôn trọng Bản quyền.

FANXIPAN – MỘT CHUYẾN ĐI

ANDY TEN - FDC

Đã là con người thì nên trải qua mọi cảm giác, còn cái chết thì nên để sau cùng... Có lẽ cũng vì thế, mà những con người trẻ chúng tôi đã quyết định tìm cho mình một cảm giác khác hơn. Cuộc sống thường nhật cứ lằm lũi trôi qua nhưng những tơ vương còn lại thì chẳng có mấy điều hạnh phúc đáng để nhớ.

Nhân dịp nghỉ lễ 30/4 và mừng 01/5 lần này, các thành viên FPC và những người bạn (do anh SơnLQ2 là trưởng ban kêu gọi) đã nảy ra ý tưởng tổ chức một buổi leo núi dã ngoại. Sau khi nghiên cứu kỹ lưỡng địa hình lãnh thổ trên toàn thế giới, tất cả mọi người đều đồng ý địa điểm chinh phục lần này của đoàn là đỉnh Fanxipan - Nóc nhà Đông Dương ở độ cao 3.143m - trước khi thử sức mình ở những đỉnh cao mới hơn.

Vậy là cứ thế. Cả đoàn cứ lằm lũi chuẩn bị cho chuyến đi lần này. Mọi công tác vô cùng im ắng. Từ những vật dụng cá nhân, thuốc men, quần áo cho đến thể lực, người thì tập chạy, người thì tập leo cầu thang, mọi người cứ tự làm, chẳng ai rủ ai. Tính đến thời điểm trước giờ xuất phát thì cả đoàn cũng chỉ gặp mặt được có một lần để trao đổi kinh nghiệm và phân chia công tác hậu cần. Chẳng ai bảo ai cả, thế mà đến lúc ra sân ga, ai cũng đi phẩm phẩm, hăm hờ.

Sau những thay đổi vì lý do cá nhân, danh sách những cá nhân tham dự đã dừng lại con số 13 thành viên. 13 con bọ hung dũng cảm cuối cùng:

1. Anh NamTH2 – FPC
2. Anh Long – TTS
3. Chị Vân Anh – Navigos
4. Chị HườngNT – FCN
5. Chị HàNTT3 – FPC
6. Chị Giang bạn chị HàNTT3
7. Anh SơnLQ2 – FPC (Trưởng ban tổ chức)
8. Anh Kiên (ex-member FPC)
9. Chị TrangDDT2 – FPC
10. Anh HuyềnND – FPF
11. Anh ĐứcĐA – FPF
12. Anh NDDT – FPF
13. Anh HưngLV4 – FHR

Đó không hẳn là một chuyến đi...

Chúng tôi bắt đầu cuộc hành trình vào 20h30 phút tối ngày 26/04/2008 với tất cả sự may mắn cứ như vừa thoát chết trong gang tấc. Bởi vì, chỉ vừa một vài giây trước giờ lăn bánh, con số thành viên của đoàn leo núi có thể đã bị giảm từ 13 xuống còn dưới mười người vì sự cố anh HuyềnND và HungLV4 nhả nhọt ga Hàng Cỏ với Trần Quý Cáp, mãi đến phút cuối mới nhớ ra là tất cả vé do anh SơnLQ2 cầm. Một vài phút thót tim với 2 chiến sĩ nhả nhọt kéo theo 3 chiến sĩ ngồi đợi để đưa vé trước cửa ga. May mắn, cuối cùng tàu vẫn lăn bánh kéo theo 13 con bộ hung lì lợm nhất (tên của đoàn). Ấy thế mà tí tẹo nữa thôi thì $13 - 5 = 8$. Tất cả mọi chuyện mới chỉ là khởi đầu.

Ga Lào Cai 5.00 sáng ngày 27/04/2008

Trời mưa phùn lất phất làm sân ga nhòe nhoẹt nước. Cả đoàn xuống tàu. Chẳng ai nói với ai câu nào vì vẫn còn ngái ngủ sau giấc ngủ chập chờn đêm qua. Sáng tinh mơ nơi vùng cao. Không khí thật ẩm thấp, mùi quần áo của các đoàn người đưa đón, quện với mùi xăng xe cứ lẫn lộn thành một mùi ngai ngái, khó thở. Mọi người ai cũng muốn bước thật nhanh ra hẳn bên ngoài đường phố. Phố xá vắng tanh, có lẽ vì trời còn quá sớm. Kiểm vội vàng một restaurant nhỏ để tránh cơn mưa phùn, chúng tôi ăn qua loa món điểm tâm rồi ngồi đợi bus đến đón đưa lên Sapa để bắt đầu cuộc hành trình.

Thị trấn Sapa 8.00 sáng ngày 27/04/08

Chúng tôi có mặt tại Sapa. Cũng với cái thái độ hồ hững đó, ngay cả với một thành phố trong sương mờ đầy thơ mộng, cả đoàn khẩn trương lên nhận phòng nghỉ và khẩn trương chuẩn bị sắp xếp lại tư trang và hành lý để chuẩn bị xuất phát.

Ai cũng giở ra rồi lại gói gém bao nhiêu là thứ, tất chân, bít đầu gối, tất chống vắt, tất nylon, găng tay, mỗi thứ phải đến 3-4 đôi. Tất cả đều được sắp xếp thật ngăn nắp trong những cái balô to ụch, mọi người ai cũng xác định đi lên rừng xanh núi thẳm, người hạnh phúc nhất không phải là người nhiều tiền nhất hay người có tình yêu đẹp nhất, mà là người có nhiều tất khô nhất. Đó có lẽ cũng là một chân lý mà không phải ai cũng hiểu sâu sắc được cho đến khi trải nghiệm qua.

Đúng 9h cả đoàn trong tư thế sẵn sàng. Anh NamTH2 vẫn là người pro nhất. Tất cả tư trang hành lý của anh đều được gói ghém cẩn thận, rồi lại đút vào mấy lần nylon, sau đó mới cho vào balô. Anh rất tự hào rằng

nếu cả balô của anh có rơi xuống suối thì cứ vô tư đi, có ngâm nước cả ngày cũng chẳng ướt được. Tất cả "giao diện" bên ngoài của mọi người, ai cũng hoành tráng như nhau, nào tất chân, tay, mũ nón, giày bộ đôi, áo mưa rất chuyên nghiệp.

9h30 xe đưa cả đoàn đến điểm xuất phát theo đường Trạm Tôn. Sương mù dày đặc đến mức mà người đứng cách nhau 2 mét cũng chịu chết không thể biết được bạn mình đang lờm nguýt thẳng nào. Cả đoàn chụp ảnh lưu niệm trước khi lên đường.

Trạm Tôn 9h45 sáng ngày 27/04/08

Xuất phát

Trước khi đi, 13 thành viên đã thống nhất là chia thành 4 nhóm nhỏ, cứ thế bám nhau đi theo từng tốp, vậy mà sau 30 phút khởi hành, mọi cứ ùn ùn bám theo nhau. Ai cũng sợ chốn rừng hoang đầy sương mờ nên chẳng ai dám bỏ cách đoàn.

Sợ chứ, lần đầu tiên đi rừng, nhất lại là đường dốc, các chị em phụ nữ tha hồ than khóc kêu mệt, mà công nhận mệt thật. Bao nhiêu công sức luyện tập của mọi người chẳng mấy chốc trở nên vô nghĩa. Ai cũng thở hết cả bằng miệng chứ chẳng còn điều hòa hít hít thở thở như lúc ban đầu. Không khí thì ngày càng nóng nực hơn, lúc đầu ở dưới Trạm Tôn còn rét cóng, hai tai cứ như muốn rụng ra khỏi cái đầu, vậy mà đi một đoạn, mồ hôi mồ kê là cứ nhễ nhại. Áo khoác cởi dần, ai cũng chỉ còn trên người độc một cái áo cộc và một cái khăn nhẹ quàng ngang cổ để thấm mồ hôi.

Hành trình của ngày đầu tiên, mục tiêu là chúng tôi sẽ leo đến độ cao 2800m và sẽ nghỉ đêm ở đó. Xế trưa, chúng tôi sẽ dừng chân ăn trưa và nghỉ ngơi tại độ cao 2200m, sau đó sẽ khởi hành tiếp đến lán nghỉ đã được xác định rõ.

Buổi sáng của ngày hôm đó quả thật là một... sự "khởi đầu nan", vì từ trước đến giờ, trừ anh Long bên TTS là người có tiền sử leo Fansipan một lần rồi, còn lại chưa ai từng leo quá 3 tầng cầu thang bộ cả chứ chưa nói gì đến leo núi. Nên ai cũng có cảm giác thật rã rời. Cứ leo lên, rồi lại trèo xuống, qua hết ngọn đồi này, rồi lại leo lên một ngọn núi khác. Đường đi thì cứ tờ mờ sương mù, cả đoàn thì cứ sợ vắt chui vào áo quần, hay chui vào tóc vì trước khi đi đã được rất nhiều tiền bối recommend là phải cảnh giác với vấn nạn vắt chui vào người xin tí huyết. Cũng may là đi đến hết đoạn có xác suất có vắt nhiều nhất mà chưa ai phải thét lên câu nào.

Đường rừng quanh co, có những đoạn đẹp như rừng

nguyên sinh, cây cối um tùm, thỉnh thoảng lại có một khoảng không nhìn thấy cả trời xanh thẳm, xa xa lại có những khóm đỗ quyên đỏ rực, rồi tít trên cao cao những chùm hoa lan tím ngắt còn đọng sương, chim thì cứ liu lo suốt đường đi như đón chào đoàn khách đến thăm rừng. Quả thực tôi chưa bao giờ thấy được cảnh nào đẹp đến nhường ấy, nếu không phải vì nghĩ là trong rừng thì biết ăn, biết ngủ, biết làm việc kiểu gì thì chắc tôi đã ước được sống lại mãi trong rừng rồi.

Gần trưa, trời hửng nắng. Sương đã tan hẳn, trời rất quang. Cảnh thì đẹp vô cùng nhưng mà mệt thì cũng quá thể. Các chị em nữ thì chỉ mong đến thật nhanh chỗ nghỉ trưa lên lán, vì đói, vì nóng, vì mệt, vì đủ thứ chuyện. Mãi đến gần 2h chiều, chúng tôi mới đến lán nghỉ đầu tiên của chặng đường để nghỉ ngơi, bữa ăn trưa đạm bạc chỉ có trứng luộc, đồ hộp và bánh mì, thế mà mọi người ăn ngấu nghiến để thỏa cơn đói hành hạ từ sáng trên suốt chuyến đi. Một vài chị em nữ thì mệt đến mức không muốn ăn, trong đó có bạn Trang DTT2, FPC, mặt mày thì tái mét, môi nhợt nhạt, mới đến lán đã chúi ngay vào buồng để nghỉ, mọi người phải gói ghém để dành để cho bạn ấy ăn trên đường đi.

Nghỉ ngơi qua loa được hơn chục phút, 2h30 mọi người lại tiếp tục lên đường, nắng nóng và mỗi mệt làm cho con đường như dài hơn. Đoàn chúng tôi đã đi qua không biết bao nhiêu là con suối, bao nhiêu là đèo cao, bao nhiêu là vực thẳm. Đèo cao thì mặc đèo cao, trèo lên đến đỉnh ta cao hơn đèo. Nói thì thì nói thế thôi chứ cứ đi được một lúc thì cả hội lại phải giở đường glucô ra rót vào miệng để tăng lực leo tiếp. Đi phẩm phẩm.

Lán 2.800m 18h20 phút ngày 27/4/2008

Cuối cùng thì đã đến mục tiêu của ngày đầu tiên. Chúng tôi vừa bước vào lán nghỉ thì ào ào ào, một cơn mưa đã lớn như kéo dài bất tận đến nửa đêm kéo đến. Thật sự là may mắn vì nếu mà chậm chân một chút xíu nữa thôi thì không biết đêm hôm đó điều gì đã xảy ra trên đường đi rồi. Tuy tránh được mưa, nhưng quần áo ai cũng ướt nhẹp vì phải trườn qua nhiều con suối rồi mồ hôi mồ kê nhễ nhại, thế mà cũng mặc kệ, chỉ gọi là lau qua qua cái mặt rồi thay đôi tất xong rồi sà vào mâm cơm đã được những người dân tộc chuẩn bị sẵn cho chuyến đi.

Trời tối thui, dưới ánh đèn nền leo lét, bữa cơm buổi tối cũng có thịt gà, thịt trâu (bò), cơm canh để huế, thế nhưng mọi người chẳng phân biệt được mình đang gắp món gì, 13 mạng tranh nhau ăn trên một cái phản tre

kêu kà kêu kọt. "Tiệc" tàn, nhưng các anh nhà mình mới bắt đầu dzô dzô giao lưu với hội porter. Rượu Táo Mèo nặng chấy cổ họng mà các bác cứ chơi bằng bát ăn cơm, các bác "tông đặt" Mông thì khỏi phải nói rồi, nhưng các anh em nhà mình cũng chả kém phần long trọng, các bác "tông đặt" dzô bao nhiêu thì anh em dzô bấy nhiêu, thậm chí còn có phần nhỉnh hơn nữa bằng những câu hát STCo hoành tráng của anh NamTH2 làm cả hội Mông cười ngặt nghẽo. Đến đoạn này thì vì mệt quá, cộng thêm với một phần muốn giữ sức khỏe cho chặng đường vất vả ngày mai nên tôi đã đi ngủ sớm. Nhưng vẫn văng vẳng bên tai những câu hát...

Ước gì anh biến thành chày,

còn anh là cối suốt ngày giã nhau...

Ước gì anh biến thành ruồi,

trèo chưa tới đỉnh, hay thôi đi về...

6hsáng đã bị sắp SơnLQ2 khua khoắng làm tôi chẳng thể ngủ thêm được, giấc ngủ chập chờn tối qua cũng chỉ là hệ quả của 2 viên thuốc ngủ xin được của một em sinh viên đoàn bên cạnh, chưa đã mắt. Mưa đã tạnh, trời cũng ánh lên một ít nắng phía xa xa chân trời nhưng không khí và nước thì vẫn rét buốt đến thấu xương. Rét đến mức mà để đánh xong được hàm răng mà tôi phải ngậm nước làm mấy ngụm nhỏ từng ít một chứ không dám làm cả ngụm to (chưa kể một số thành phần chọn giải pháp súc miệng nước... bọt, thế là xong). Ăn sáng bằng một gói mì tôm, chuẩn bị nước sôi đầy đủ (thực ra nước với áp suất như trên này không thể sôi ở 100 độ C được nên anh em chúng tôi chọn giải pháp nước sôi tự nhiên cho nhanh). Kiểm kê lại tài sản, tư trang, chúng tôi lại khăn gói quả mướp lên đường. Lúc đó đồng hồ chỉ 8h kém 10.

Hành trình ngày hôm nay của chúng tôi sẽ là một chặng đường dài. Chúng tôi sẽ leo lên đỉnh cao nhất của dãy Hoàng Liên Sơn trong buổi sáng, và đặt mục tiêu sẽ quay trở về lán Việt Hưng ở độ cao 2.200m trong buổi chiều theo đường Sín Chải (đường cũ).

Tuy vậy cả đoàn rất hào hứng bước đi rất hăm hở. Cá nhân tôi, sau giấc ngủ tối qua, mọi đau đớn tan biến, chẳng biết lý do vì sao nữa. Cái chân trái hôm qua vận động quá sức đã bị trẹo cơ đùi, đau ơ là đau thế mà sáng nay thì chẳng thấy đau đớn gì. Cả đoàn xuất phát cùng nhau, bỗng một số thành viên... bị đau bụng, thế là phải để lại một ít của cải nơi núi rừng.

Vẫn như ngày hôm qua, chúng tôi lại chia thành những tốp để đảm bảo được khí thế và an toàn cho cả đoàn. Tôi, anh ĐứcĐA, anh HuyềnND, HưngLV4 và

anh SơnLQ2 có trách nhiệm tiền trạm dẫn đầu để kéo khí thế cả đoàn. Anh NamTH2 có nhiệm vụ take care chị em phụ nữ, còn anh Long-TTS lúc nào cũng chốt cuối đoàn đi.

Đường lên từ độ cao 2800m đến đỉnh cũng không có quá nhiều gian nan, chỉ là những con dốc đá dựng đứng trong rừng trúc xanh mượt, chỉ là những đoạn sinh lý gập ghềnh sau cơn mưa đêm qua. Chúng tôi vượt qua tất cả. Thấm cảm ơn những chiếc găng tay mà chúng tôi đã tự tin bầu, víu, bám, túm tất cả những vật ven đường để tránh bị ngã. Nếu mà không có thì đã chẳng biết đường đời đã xô đẩy chúng tôi về đâu. Càng lên cao, không khí càng loãng, nên mọi người, nhất là các chị em nữ thấy mệt hơn, đoàn cũng tách tốp xa nhau hơn. Đoàn dẫn đầu chỉ còn có 2 người, anh SơnLQ2 một phần vì to béo, một phần vì lo lắng cho chị HàNTT3 nên cũng bị tụt lại đằng sau do 2 anh chị bị lạc sang đường khác, may mà quay lại kịp.

Đỉnh Fansipan - 9h35 ngày 28/4/2008

Nếu như mọi ngày, vào giờ đó tôi làm gì nhỉ? Tôi đang ở văn phòng, chắc lại đang cầm cúi check xem lô hàng nào chưa giao, lô hàng nào đã giao, cọc cạch của đơn hàng đã có chưa, hoặc giả thì thi thi thoảng liếc mắt qua thị trường xem nó tẻ như thế nào. Nhưng hôm nay, ngày 28/4/08. tôi đang ở đỉnh cao nhất của Bán đảo Đông Dương, nóc nhà của Việt Nam - Đỉnh Fansipan chót vót. Tôi là người đầu tiên của đoàn đặt chân lên đỉnh, chỉ sau một cậu sinh viên (đêm qua ngủ chung lán) nhưng sáng nay họ khởi hành từ lúc còn tờ mờ sương. Tiếp đến là anh ĐứcDA, rồi anh HuyềnND. Nhưng mặc kệ tất cả, chúng tôi đã lên đến nơi mà tạm thời chưa có mất mát gì, đó là niềm vui lớn nhất mà tôi cảm nhận được suốt cả đường đi.

Rồi từ từ, cả đoàn chúng tôi cũng có mặt trên đỉnh, tiếp đến là anh Nam, chị Vân Anh, chị Giang, chị Hương, anh Kiên, TrangDTT2, HưngLV4, rồi anh SơnLQ2, chị HàNTT3, anh Long mọi người đã lên đến nơi đông đủ cả. Chúng tôi thỏa sức chụp ảnh ghi nhận "chiến công" này. Ai cũng cố chọn cho mình một kiểu avatar ấn tượng nhất. Rồi với bandroll và cờ tổ quốc quấn quanh mình, chúng tôi cùng nhau hát Quốc ca, hát bài ca Lên đàng (có quay video clip đầy đủ và post lên youtube), chỉ thấy thiếu thiếu một chút xíu là quên không mang chai champagne lên để xịt ăn mừng. Tiếc ơi là tiếc.

Lãng quăng ngắm nghía một lúc, mọi người bàn tính kế hoạch đi xuống. Nhưng trước mắt bàn bạc cái gì thì

cũng phải có cái bỏ bụng đã. Bữa ăn trưa cũng vẫn đạm bạc như bữa hôm khởi hành, thậm chí không có trứng luộc, chỉ có bánh mì với đồ hộp. Tay chân ai cũng đen thui, xước xát, nhưng cũng không có nước mà rửa, chùi chùi qua qua vào quần rồi lại sà vào ăn. Thế mà vẫn no!

12h30 chúng tôi nhổ neo xuống núi

Sau một hồi tham khảo ý kiến của những guide chuyên nghiệp, tất cả bọn họ đều recommend là không nên trở về theo đường Sín Chải cũ, vì đường đi ấy rất nhiều dốc, vực và đèo cheo leo, nguy hiểm ngay cả đối với những người đi chuyên nghiệp chứ không chỉ với dân ú ở như hội nhà mình, đường này chỉ dành cho hội phiêu lưu mạo hiểm chứ dân du lịch lành tính thì không ai book tour này cả. Run quá, cả đoàn hoang mang, nhất là lúc nghe họ kể về truyền thuyết Dốc Cô Tây, là cái đèo mà nơi đó đã từng có một cô gái Anh Quốc vì với tay hái một bông hoa đỏ quỳên mà đã ra đi mãi mãi... Nghe xong, cả đoàn mặc dù không ai nói với ai câu nào nhưng cũng thấm hiểu là chẳng ai muốn sẽ có thêm một cái dốc mới mang tên dốc Ông Ten, hay dốc Ông Đất hay đèo Ông Sơn nào nữa cả. Đúng là hoang mang. Cả đoàn hội ý tách đôi đoàn, 5 người phải về sớm đêm hôm 29 tháng 4 sẽ về theo đường cũ (đường Trạm Tôn lúc leo lên), tám người còn lại, vì mong muốn được khám phá sự nguy hiểm xem nó như thế nào, sẽ về theo đường Sín Chải cũ. Không khí khá căng thẳng vì anh Nam rất lo lắng cho sự an toàn của cả đoàn, một phần lại cũng không muốn tách đoàn như thế, sẽ làm giảm nhiệt huyết cũng như niềm vui của cả đội. Anh em trẻ chúng tôi cũng không dám nói gì vì đây là quyết định của lãnh đạo, bao giờ cũng đặt lợi ích của tập thể lên trên hết, nhưng từ sâu thẳm bên trong, tôi vẫn mong mình được khám phá những cái mới, bất chấp nó gian nan, nguy hiểm đến nhường nào...

Mọi người cứ vừa đi, vừa suy nghĩ, chẳng ai nói gì cả, cho đến đoạn rẽ chia hai ngã, giây phút chia tay đến sát gần, thì bỗng nhiên anh Nam quay lại nói: "Thống nhất vẫn về đường Sín Chải cũ, nhưng vấn đề là mọi người tuyệt đối cẩn thận và chú ý vì đoàn chúng ta rất đông, sơ sẩy một tí là thôi chấm chấm chấm". Mọi người mừng rơn, ngay cả những chị em phụ nữ, họ cũng rất vui vì không ai muốn tách đôi đoàn cả. Dù có nguy hiểm, gian nan, nhưng quan trọng là đồng lòng, và cẩn thận thì sẽ vượt qua được mọi thứ, hoặc trước hết không dám nói chắc thì là giảm thiểu đi những sợ hãi và rủi ro.

Cả đoàn lại tiến lên. Quả thật đường đi nguy hiểm

thật, vừa xuống núi được khoảng 10m mà đã gặp ngay phải một cái dốc đá dựng đứng, không có một mấu nào để bám vào, cách xuống duy nhất là buộc dây vào một gốc đồ quyền rồi thòng xuống, từng người một sẽ bám vào dây rồi thả mình từ từ xuống. Thật như X-GAME 100%, thậm chí còn rùng mình hơn, vì ngay dưới chân dốc, là vực sâu hun hút, phủ đầy sương mờ... ai mà biết nếu mà tòm xuống đó một phát thì có đau không nhỉ!?

Ấy thế mà mọi người vẫn leo âm ẩm, nhất là hội phụ nữ, không hiểu vì họ nhẹ cân hay vì tinh thần họ sắt đá hay sao mà trượt xuống cứ thoăn thoắt, chỉ khổ những bác xe tăng như SơnLQ2 thì đến là khổ sở, xuống đến nơi mà tay chân sắt sật, mình mẩy trắng trợn không tha cái gì.

Qua cửa ải đầu tiên an toàn. Chưa kịp thời phào một phát đã gặp luôn cửa nhì. Cũng kiểu mô túyp dốc, vực và dây thừng bố trí tương tự, nhưng lần này còn nguy hiểm hơn nhiều vì mọi người còn phải đứng trên những bờ rêu, chỉ là rễ cây quện với đất và bụi thành một cái bờ để đứng. Nếu nhún nhảy một phát là có thể sẽ đau lắm đấy, thế nên chẳng ai dám ho he gì, cố gắng thở mạnh để đẩy hết khí trong người ra cho nhẹ bớt, rồi cứ thế nín thở đi tiếp. Im re.

Cuối cùng cũng qua được cái ải thứ 2. Mọi người mới có một vài phút thở phào một phát, rồi lại tí tởn đi tiếp. Riêng anh Nam, tôi vẫn thấy anh suy tư. Con đường phía trước quả thật không ai biết là nó còn nguy hiểm cỡ nào...

Rồi phía trước, cũng đèo, cũng dốc, cũng vực, rồi lại bằng qua rừng, con đường xuống tuy đỡ tốn sức hơn rất nhiều, nhưng cũng không vì thế mà không có sự mệt mỏi, mọi người căng thẳng hơn vì phải chú ý rất nhiều trên đường đi. Ai cũng cố gắng không để bất kỳ sơ sót nào có thể xảy ra. Đi được quá nửa ngày, cuối cùng thì cũng đến dốc Cô Tây, đó là một cái dốc không quá nhiều đá tảng lớn, nhưng mà sâu hun hút. Đường đi bị chia cắt bởi một hố vực dài khoảng 4 mét, chẳng ngang bằng 2 cái cây rừng xếp sát nhau, phía trên có chằng một cái tay cầm bằng cây trúc... mục vì cũng đã mưa gió lâu ngày rồi (nghe mọi người kể thì cái tay cầm này mới có sau tai nạn của Cô Tây thôi, chứ trước cái vực này chỉ có mỗi một cái que bắc ngang qua, ai muốn qua thì chỉ có cách mà bò thôi). Mọi người thì run bắn. Thực ra là mọi người thôi nhưng chia làm 2 tốp, một tốp trước do đồng chí tour guide dẫn đường, đã bỏ chúng tôi đi xa tít rồi, tốp chúng tôi có anh Nam, chị Vân Anh, chị Hương, chị Giang, chị Hà, anh Long, Đức Đất, và SơnLQ2 thì

được một đồng chí Mông porter dẫn đường mò mẫm mãi mới đến nơi. Cả đoàn cũng an tâm phần nào vì dốc Cô Tây ngày nay cũng không còn quá nguy hiểm như trong trí tưởng tượng, tuy nhiên ai cũng rất cẩn thận. Bước qua không ai dám ngó xuống nơi "tạ thế" của Cô Tây, chỉ có lăm lăm từng bước tiến qua. Phù, may quá qua hết chả bỏ lại chú nào.

Qua được dốc Cô Tây, đường đi từ đó đỡ vất vả hơn, chỉ là lên lên xuống xuống khoảng 2 tiếng nữa. May mắn, hôm nay không mưa, nhưng thời tiết thì cũng không đến nỗi yêu lắm, trời càng về tối, càng rét đậm, chúng tôi cứ phải cởi áo rồi mặc áo vào liên tục, vì cứ đi một đoạn thì nóng, nghỉ chân một tí tẹo lại rét run. Nước thì hết, chỉ mong đến suối để vực xuống uống cho thỏa cơn khát. Chúng tôi về đến Lán nghỉ Việt Hưng ở độ cao 2200m vào lúc xế chiều, khi mà trời đã bắt đầu rập rình buông màn. Mọi người nhanh chóng thu xếp hành lý và thu dọn chỗ nghỉ đồng thời rửa mặt mũi chân tay. Đến hôm nay thì các đồng chí trong đoàn đã có thể an tâm thả ra một số phế phẩm của cuộc hành trình rồi. Quần áo trườn bò được thay la liệt, anh Nam là hoành tráng nhất, để lại nơi núi rừng một cái quần kaki hiệu Giorgio Armani, người ít của như tôi đây cũng còn bỏ lại một đôi tất rách mũi đi suốt 2 hôm nay rồi.

Bia được bật ra và tạm thời ăn mừng đoàn trở về đến lán an toàn. Bữa tối đêm nay thật hoành tráng, thực ra vẫn như bữa tối đêm qua thôi, nhưng hoành tráng là ở chỗ mọi người có thể nhìn rõ được mình đang gấp món gì mà không phải đoán già đoán non là mình đang ăn cái gì. Rượu thì các anh nhà mình từ chối ngay từ đầu. Vì mấy bát Táo Mèo hôm qua làm các sếp ong đầu quá, thôi hôm nay cứ beer Hanoi cho lành. Ăn xong mọi người quây quần bên bếp lửa, đúng kiểu bếp lửa thời chiến, ấp áp vô cùng. Lửa đốt bằng gỗ rừng, nổ cứ bèm bép, ai cũng tranh thủ vác giày, tất, găng tay ra hong hóng để mai có đôi giầy khô mà đi. Rồi vừa làm vừa ôn lại chuyện đi rôm rả. 13 khuôn mặt, 13 thái độ, nhưng tôi vẫn đoán, trong sâu thẳm mọi người vẫn còn rất sợ những gì đã trải qua. May mắn mà đã vượt qua. Đúng thật, đấy may mắn...

Chúng tôi lên giường từ khá sớm vì thực sự hôm nay là một ngày vất vả, hơn hôm qua rất là nhiều. Ai cũng vờn vai mệt mỏi, nhưng thích thú là hôm nay được ngủ ấm hơn, tất khô hơn, và quan trọng hơn là sắp về đến nhà. Để pha trò mỗi cho dễ ngủ, anh SơnLQ2 gợi ý kể chuyện ma, mỗi người góp một chuyện, nào là truyền thuyết có thêm tấm ướp của chị Vân Anh

Navigos về Cô Tây, rồi đến ngôi nhà ảo ảnh đầy bí hiểm của chị HàNTT3, hay tiếng dép lê lúc nửa đêm trong căn nhà đầu phố, rồi đến chuyện chú bộ đội của anh Long-TTS đang kể dở bỗng bị ép không kể nữa vì chính chị HàNTT3 phải thét lên vì sợ... mọi người dấm dúi nhau đi ngủ sớm không kể nữa. Thế là ngủ, nhưng sợ. Ừ đúng là sợ thật. Nhắm mắt ngủ, bỗng tự nhiên thấy Trang DTT2 cất tiếng cười rúc rích, mọi người chắc đã ngủ hết rồi còn mỗi mình tôi với giấc ngủ chập chờn, cũng chẳng dám ho he gì, có phải tiếng cái Trang không nhỉ? Hay là trong giấc mơ, tiếng Cô Tây đang thao thức đầu đây...!?

Cả đoàn nhỏ neo khỏi lán Việt Hưng từ rất sớm, sau khi lột dạ bằng bát phở trứng gà ốp la theo công thức của người Mông, lý do phải về sớm để kịp giờ tàu về Hà Nội cho 5 thành viên trong đoàn phải về sớm.

Không khí buổi sớm rất tuyệt, trong lành đến tuyệt vời. Hôm nay chúng tôi chỉ cần vượt qua được một quả núi để xuống được bản Sín Chải ở độ cao 1500m, xe ô tô của công ty du lịch sẽ đón chúng tôi tại trường tiểu học trung tâm xã Sín Chải. Đường về thật tuyệt vời, cứ đi một đoạn chúng tôi lại ngoái lại nhìn lên nhưng chẳng đường đã qua. Cao chót vót, vậy mà chúng tôi đã đi qua tất cả đấy, hơn 30Km đường rừng với tất cả những kỷ niệm. Ai cũng muốn dừng chân lại một lát để ghi lại những khoảnh khắc này, đứng giữa dãy Hoàng Liên Sơn, đứng giữa núi rừng hùng vĩ...

Cuối cùng thì chúng tôi đã đến được con suối bản Sín Chải, tốp anh Nam hôm nay đi khỏe nhất và nhanh nhất. Hơn 10h là các anh chị đã đến suối nghỉ ngơi rồi. Chúng tôi đến chậm hơn một chút, mọi người tháo hết tất giấy, thỏa sức đùa vui với dòng nước mát lạnh, rồi làm dáng chụp hình đủ kiểu. Cảnh thì phải nói là quá tuyệt vời. Cái niềm hạnh phúc được trở về còn lớn hơn nhiều so với cái niềm vui khi đặt chân lên tới đỉnh, cái cảm giác lâng lâng làm con người ta cứ ngهن ngào,

đã sắp về đến nhà rồi. Mama I will be home!!!

Xe đón chúng tôi về thị trấn Sapa cách trung tâm xã Sín Chải khoảng 4Km theo chiều dốc đi lên. 2h chiều chúng tôi đã trở về an toàn tại Sapa. Bây giờ mọi người mới có thời gian nhìn ngắm mình trong gương. Những khuôn mặt 3 ngày chưa rửa, những bộ râu 3 ngày chưa cạo, và những cơ thể cũng từng ấy ngày chưa tắm... ấy thế mà nụ cười rạng rỡ trên từng khuôn mặt vẫn y nguyên như trước khi khởi hành. Chúng tôi chia tay nhau về phòng để sửa soạn trước khi tụ tập đi đánh chén. Có thể gọi đây là bữa tiệc trở về. Hạnh phúc quá vì tất đã trở về nguyên vẹn, không rách rưới, chấp vạ.

Đây là một chuyến đi thật sự có ý nghĩa với cả nhân tôi, và tôi tin đối với tất cả mọi người trong đoàn ai cũng có cảm giác như vậy. Cảm ơn anh Sơn LQ2 đã tổ chức một chuyến đi nhớ đời, cảm ơn anh Nam vì cuối cùng anh đã quyết định cả đoàn trở về theo đường Sín Chải, tuy nguy hiểm, nhưng đúng là sống chết có nhau làm mọi người có nhiều chuyện để kể hơn, xa hơn nữa là em mới có nhiều cảm xúc để viết bài này đến thế. Cũng qua bài viết này tôi cũng xin thể hiện lòng ngưỡng mộ đến tập thể chị em phụ nữ trong nhóm đã cho chúng tôi biết thế nào là phụ nữ, mặt lạnh như tiền mà lòng cứ tiến phăm phăm, quả thật đáng nể chị Vân Anh, chị Giang, chị Hương, chị Hà, bạn Trang đã cho tôi biết thêm rất nhiều điều về cái gọi là ý chí.

Còn những ai chưa đi, tôi thực sự không biết phải nói như thế nào với mọi người, vì tất cả những điều tôi viết trên đây, kể cả những hình ảnh minh họa nữa cũng chỉ là để tham khảo. Còn khi quyết định đi, thì hãy đi là đến. Chúc mọi người có những chuyến đi thật đáng nhớ trong tương lai. Hãy đi vì chính bản thân chúc ta. Cheers!!!

"Cuộc đời là cả một hành trình mà chẳng nơi nào là điểm đến", đó không chỉ là lời một bài hát, mà còn là điều mà tôi nhắm trên suốt chặng đường..."

QUÀ SINH NHẬT CÔNG TY

LAN ANH - FCC

Hội trường hội diễn sinh nhật
FPT 19 năm - 13/9/2007

Tôi đã là người của FPT gần 5 năm và đang ở độ tuổi xấp xỉ với tuổi trung bình của người FPT – 27 tuổi.

5 năm thì cũng chưa thấm vào đâu so với lịch sử 20 năm của một Tập đoàn hàng đầu về CNTT-VT như FPT, nhưng cũng đủ để chứng kiến nhiều sự kiện đáng ghi nhớ, vì tuổi của tôi đã nhỉnh hơn so với một nửa số đồng nghiệp trong Ban truyền thông rồi.

Trong thời gian chung thủy với FPT, tôi đã thấy nhiều thay đổi, trong đó có sự tăng trưởng chóng mặt về nhân sự: Từ một FPT chưa đầy 3.000 người vào năm 2004, đến đầu 2008 đã là gần 10.000 người. Nếu 5 năm về trước, FPT HO 89 Láng Hạ gồm 5 tầng và các phòng ban quen biết nhau gần hết thì giờ đây FPT Cầu Giấy gồm 15 tầng với gần 2.000 người. Hai ban ở cạnh nhau đến cả nửa năm có khi không biết hết tên nhau, do công việc không tiếp xúc thường xuyên.

Đâu đó có những sự ra đi, nhưng chưa khi nào có hiện tượng gây “sốc” nhiều như giai đoạn tháng 6 - 7/2008. Tôi đang đề cập đến C20 và sự ra đi của những người quen. Rất nhiều người FPT đã và đang đứng trước cảnh chia ly không hề mong muốn. Chắc chắn C20 đã ảnh hưởng không nhỏ đến tâm lý người ra đi, cũng như người ở lại, vì phần lớn người Việt Nam vốn trọng tình, không ai thích chia ly. Song phải thừa nhận rằng, cắt giảm nhân sự và chi phí là biện pháp gần như không thể khác khi Việt Nam đang trong giai đoạn đầy biến

động và khó khăn kinh tế, mà FPT cũng không phải là ngoại lệ.

Nhiều người nhìn nhận, việc cắt giảm nhân sự đồng nghĩa với thất nghiệp, FPT đi xuống và khó khăn. Mặt khác, có người chỉ ra nguyên nhân C20 là do có những thời điểm FPT đã tuyển ồ ạt mà không có chiến lược sử dụng lâu dài.

Sự thật là FPT vẫn giữ được nhịp điệu tăng trưởng tốt trong 6 tháng đầu năm 2008: Với tốc độ tăng trưởng 47,1%. C20 là chiến dịch rà soát ở mọi phương diện, nhiều lĩnh vực, mọi quy trình, cụ thể đến từng vị trí và mô tả công việc. C20 là bước chuẩn bị cho giai đoạn phát triển tiếp theo của FPT, là cuộc phẫu thuật không tránh khỏi những đau đớn.

Vẫn biết rằng, tâm lý con người không ai thích bị động bằng chủ động, cùng một quyết định ra đi, nhưng cảm giác của “bị cắt giảm” chắc chắn sẽ tệ hơn. Nhưng cũng phải ghi nhận những cố gắng của công ty trong việc thành lập Ban An sinh nhằm tìm kiếm và thu xếp công việc mới cho những cán bộ nhân viên bị cắt giảm; ghi nhận những đêm đầu đầu của các lãnh đạo buộc phải “cắm dao”.

Và tôi muốn kể lại ở đây câu nói của một người bạn, người đồng nghiệp trong danh sách C20 như 1 lời chia ly ngắn gọn mà thấm thía: “Sự ra đi của mình coi như là quà tặng sinh nhật công ty”.

FIT ĐÀ NẴNG HÔM NAY...

NAMD - FDC

Lễ ký kết thảo luận nguyên tắc đầu tư dự án khu đô thị công nghệ FPT Đà Nẵng

Tôi nhớ ngày đầu tiên từ Sài Gòn chuyển ra Đà Nẵng, là một trong những nhân viên đầu tiên của nhóm FIT Đà Nẵng nên cứ lơ lơ, long ngóng. Cảm giác đó đến bây giờ vẫn còn cảm thấy buồn cười. Thị trường miền Trung đầy khó khăn, gian nan đã từng được nhiều anh chị đi trước khai phá, nhưng khoảng cách địa lý cũng như độ bao phủ thị trường không thể đạt như mong muốn. Và chỉ một năm sau, mọi việc đã hoàn toàn khác hẳn.

FPT Elead là đơn vị xuất đơn hàng đầu tiên ở đất miền Trung nắng cháy này, sau đó là các trung tâm FHP, FPS - những trung tâm nhanh chóng làm nên tên tuổi tại Đà Nẵng. F1 cũng không chậm nhịp chiến đấu, ngay lập tức bắt đầu những ngày tháng rong ruổi đầy khó khăn theo các dự án Cisco và phần mềm. FCN là trung tâm ra đời trễ nhất nhưng lại mang đến nhiều kỳ vọng nhất cho doanh số nhỏ bé của FDC ĐN lúc đó. Chỉ với 5 tháng cuối năm 2007, FCN đã làm được con số kinh ngạc, hơn 1M, là khởi nguồn cho cuộc chạy đua doanh số hàng tuần đầy hào hứng cho FIT Đà Nẵng sau này.

Kết thúc năm 2007, hơn nửa năm sau khi trung tâm đầu tiên của FIT Đà Nẵng thành lập, diện mạo thị

trường công nghệ thông tin tại miền Trung đối với FPT đã hoàn toàn khác hẳn. Tôi được vinh dự là người dẫn dắt chương trình mừng FDC ĐN hoàn thành doanh số năm 2007, và không thể không tự hào mỗi khi xưng tên từng anh em IT đã chung vai sát cánh trong những ngày đầu tiên tại đây. Những khuôn mặt thân quen ấy đã tạo nên một sức mạnh rất lớn, chinh phục thị trường đầy gian nan, khó tính của ngành công nghệ thông tin miền Trung.

Năm 2008 khởi đầu với nhiều thách thức và lo âu, đặc biệt là khi doanh số kế hoạch tăng gần 3 lần so với năm 2007. Tuy nhiên, những đơn hàng đầu năm thật hoành tráng đã kết lòng tin vững chắc vào anh chị lãnh đạo FDC. Và liên tục vào các ngày cuối tuần, cuối tháng, không phụ niềm hy vọng của FDC ĐN, FIT vẫn luôn là đoàn quân tiên phong xuất sắc trong việc hoàn thành doanh số của chi nhánh. Bởi từng cá nhân, từng trung tâm ý thức rõ vai trò của mình trong việc hoàn thành doanh số kế hoạch của chính mình và của chi nhánh nói chung.

Thành công trọn vẹn hơn khi đơn hàng cực lớn 160K của F1 xuất hiện, đánh dấu thành công rực rỡ của trung tâm này trong con đường chinh phục thị trường miền Trung đầy khó khăn. Chúc mừng cho sự thành công của F1. Mừng hơn nữa là liên tục là tin thắng trận từ FHP, FPS, FPC hoàn thành doanh số kế hoạch 6 tháng đầu năm. Dường như trước mắt các chiến binh quả cảm FIT ĐN không còn trở ngại, chông gai nào có thể ngăn cản bước chân họ được.

Tuy nhiên, sự biến động tỷ giá hối đoái, sự suy giảm của nền kinh tế Việt Nam hiện tại đang là những chướng ngại vật đầy thử thách với các chiến binh FIT ĐN trong 6 tháng cuối năm. Hơn lúc nào hết, từng khuôn mặt thân quen ấy càng sát cánh bên nhau, giữ vững bước tiến của đoàn quân FDC ĐN. Thị trường sẽ ngày càng khốc liệt hơn, chính sách sẽ càng lúc càng thắt chặt hơn, nhưng điều đó sẽ chẳng thể khiến họ giảm đi lòng tin vào chiến thắng, sự tự tin vào thành công của đội ngũ FIT Đà Nẵng.

FSOFT ĐÀ NẴNG, NƠI CƠN BÃO XANGSANE ĐI QUA

CHUYENDH - FSoft DN

Ngày 30 tháng 9

Những ngày cuối cùng của tháng 9, mọi việc bình yên ở FSoft ĐN. Các đội dự án đang rất bận, không khí im lặng căng thẳng tràn ngập cả công ty. Lâu lâu í ới ở tầng 4, lại nghe tiếng ThànhLV giục anh em mau chóng hoàn thành các công việc cuối cùng cho việc delivery dự án Uniprove cho khách hàng vào ngày 30 tháng 9. Chắc, mọi việc bình thường và bình thường trôi qua... Cho đến ngày thứ 6, khi các phương tiện thông tin đại chúng dự báo bão Xangsane sẽ đến thăm miền Trung mà tâm bão là Đà Nẵng, không khí bắt đầu nóng dần. Mọi người ngồi nhắc lại kỉ niệm đợt bão năm ngoái vào ngày 3 tháng 10. Lúc ấy công ty mới thành lập, các anh chị ở Hà Nội vào đây lại chưa bao giờ trải qua cơn bão nào ở Đà Nẵng nên không khỏi bàng hoàng trước cảnh tượng tan hoang ở văn phòng công ty. Phía dưới tầng 4 Ngân hàng Đông Á, nước dâng cao đến đầu gối, lội lồm bồm giữa một rừng rác rưởi. Chưa hết, kéo nhau lết lên tầng 4, cửa kính bị vỡ tung, nước tràn vào văn phòng. Vậy là đi toi mấy cái máy ở gần cửa kính. Điện thì cúp, trong nhà mọi người lại không dự trữ thức ăn vì bão ập

đến bất ngờ. Những cảm giác ngao ngán, nặng nề trôi dần trôi dần qua và mọi việc đã trở lại bình thường. Vậy là một năm đã qua thật nhanh nhưng những hình ảnh về cơn bão năm ngoái vẫn như đang còn rất mới. Sự lo lắng là không tránh khỏi trên khuôn mặt mọi người, đặc biệt những ai ở nhà trọ ỏng ẹo, ọp ẹp.

Năm nay, rút kinh nghiệm xương máu từ năm ngoái, ban chỉ huy phòng chống lụt bão FSoft ĐN đã họp khẩn cấp và gửi hàng ngàn tấn bom email thông báo đến toàn dân FSoft ĐN chuẩn bị phòng chống kĩ càng. Sáng 30-9, nhận được email khẩn cấp từ chị ThườngDTM, lúc này, mọi người không thể chủ quan hơn nữa. Bên ngoài trời bắt đầu mưa, gió bắt đầu thổi mạnh rít qua làn cửa nghe thật đáng sợ. Bọn gió đang bắt đầu hát những bản nhạc đầu tiên. Mọi người lo lắng, riêng đội Uniprove ai nấy cố nén sự lo lắng để hoàn thành nốt Delivery.

Sau khi nhận được quyết định ủng hộ cho đồng bào vùng bão lũ FSoft ĐN từ ban giám đốc, toàn bộ Server ngừng hoạt động, hàng trăm cái bao ni lông to đã được phân phát đến toàn dân FSoft để bọc hồ sơ tài liệu. Và ngay khi nhận được email khẩn từ anh CảnhBT về tình

hình bão lụt, hàng trăm chiếc máy tính đã được di cư đến nơi an toàn. Bên cạnh đó toàn bộ hồ sơ tài liệu được di chuyển lên vùng cao, tránh lũ quét từ các cửa kính tràn vào văn phòng. Công tác phòng chống lụt bão trong không khí căng thẳng. Mọi người nhốn nháo, í ới phân công nhau di dời CPU, màn hình, bàn ghế, tất cả cái gì có thể di cư lên vùng an toàn đều được bà con quét sạch. Sau 1 tiếng căng thẳng và khẩn trương, tầng 4 và tầng 3 đã hoàn toàn trống rỗng. Mọi công tác ứng phó và khắc phục sau cơn bão đã sẵn sàng, đặc biệt là công tác cứu trợ cho các nạn nhân vùng nghèo đói: hàng chục Server đã được backup dữ liệu. Tất cả chỉ còn chờ cơn bão Xangsane làm xong thủ tục xuất nhập cảnh vào Đà Nẵng.

Nhìn từ tầng 4 xuống phía dưới, các con đường đã bắt đầu ngập nước và dâng cao, mưa bắt đầu tóe tóe, mây đen che kín cả một vùng trời, gió bắt đầu chơi những bản nhạc Rock hay thật sự. Mọi thứ đã được lên dây cót, mọi người ra về trong sự lo lắng bởi lẽ đây là cơn bão rất lớn mà 20 năm qua người dân nơi đây chưa một lần nếm mùi. Công tác chống bão ở công ty đã xong, nhưng còn gia đình, chúng tôi khẩn trương ai về nhà nấy trong nỗi lo lắng nôn nao...

Ngày 02 tháng 10

Vậy là cơn bão đã đi qua được một ngày. Đà Nẵng đã hoàn toàn biệt lập với bên ngoài, người dân chúng tôi không nắm được thông tin về cơn bão đi qua, điện nước đã cúp được 2 ngày, nhà cửa tốc mái, nước tràn vào như

lụt. Lâu lâu lại thấy những tấm tôn lớn bay xẹt qua trước mặt. Trên dây điện, những tấm tôn dài nằm vắt vẻo, cây cối ở đường phố đổ rạp xuống như tăng thêm cảnh hoang tàn sau cơn bão.

Bây giờ khi tôi viết bài báo này, cảm giác lo sợ đã hết, nhưng những dư âm về cơn bão vẫn còn. Xa xa những ngôi nhà cao tầng bị gãy đổ. Trường Đại học Ngoại ngữ đổ ập sau cơn hoành hành sáng qua, những ngôi nhà lẹp bẹp đã không còn nhận ra hình dáng của chúng. Bão lũ đã qua nhưng những thiệt hại mà nó gây ra quá lớn.

Ngồi ở nhà, gọi điện cho NgọcCH, hỏi thăm nhà nó rồi hỏi công ty. Lạ quá, không thể tin được, văn phòng công ty không bị vỡ kính, chỉ có nước tràn vào thôi. May là đã di dời hồ sơ lên vùng sâu vùng cao chứ nếu không thì... Chưa kịp để NgọcCH nói hết câu, tôi phi ngay lên công ty. Đúng như lời NgọcCH nói, thật là may, chúng tôi hì hụi lau nước, đưa các nạn nhân đi tránh bão về lại chỗ cũ. Thiệt hại không đáng kể là bao nhiêu. May quá, năm nay bão lớn nhưng với sự chỉ đạo đúng lúc, đúng cách từ ban phòng chống lụt bão FSoft ĐN, từ ý thức chống bão của mọi người, hôm nay chúng tôi đã làm việc bình thường trở lại. Mọi người hỏi thăm về nhau, về nhà cửa có bị sao không, về gia đình có bình an không. Chắc, một cảm giác ấm cúng sau những ngày lạnh lẽo và an toàn ngập kín cả văn phòng nhỏ bé sau khi một đại gia bão đến thăm.

Ngoài đường, nắng đã lên, dòng người nhộn nhịp ngược xuôi, đường phố hoang tàn chật chội. Bão lũ đã qua và mọi việc sẽ sớm trở lại bình thường.

FSOFT HCM VỚI LỄ HỘI 13/9

THIHX - FSoft

Olympic "Trẻ như FPT"
- 13/09/2006

Xuất hiện trong trang phục áo đỏ, quần soccer trắng... FSoft đã hòa mình vào không khí nhộn nhịp của lễ hội 13/9 với dáng vẻ trẻ trung, năng động, đầy nhiệt huyết nhưng cũng không kém phần duyên dáng. Cũng như mọi năm, kế hoạch chào mừng sinh nhật công ty được thai nghén, ấp ủ và nuôi dưỡng cách đó không lâu, chỉ vùn vụt trong gần một tuần ngắn ngủi, thế nhưng những gì mà các FSoftler làm được cũng rất đáng ghi nhận và đã góp phần tạo nên nhiều ấn tượng 13/9 khó quên.

Từ rất sớm, nhà thi đấu Tân Bình đã trở nên nhộn nhịp hơn hẳn so với mọi ngày. FPTer từ khắp các đơn vị hào hứng tụ tập về đây để cùng chung vui. Tất cả cùng biểu dương lực lượng, biểu dương tinh thần đoàn kết, khát vọng trẻ ở tuổi 18 - con số thời gian đã đưa FPT trở thành một tập đoàn lớn mạnh như ngày hôm nay.

Có thể nói, mong muốn thể hiện hình ảnh của đơn vị mình đối với các đơn vị anh em trong FPT là một động lực rất lớn thúc đẩy và là nguyên nhân tạo nên sắc màu sắc sỡ, sôi động cho lễ hội 13/9. Những sự thay đổi trong hội thao lần này cũng góp phần tạo nên nhiều nét

mới trong cách trình bày của mỗi đơn vị. Ngoài phần diễu hành truyền thống, BTC còn bổ sung thêm màn đồng diễn để thay đổi không khí trang nghiêm và làm tăng tính cạnh tranh bằng các trò chơi mới mang tính vận động và đồ trí cao như Vượt chướng ngại vật, Một người vì mọi người, Tiếp sức, Đi tìm mật thư...

FSoft đến với hội thao lần này với lực lượng hùng hậu nhất từ trước đến nay nhưng vẫn chưa phải là đồng đẳng nhất so với các đơn vị khác như FMB, FOX.... Tuy nhiên, ưu điểm dễ nhận thấy ngay từ cái nhìn đầu tiên là quân số FSoft trẻ hơn rất nhiều so với các đội khác. Đây cũng được coi là thế mạnh của đội quân này khi tham gia Olympic "Trẻ như FPT".

Không khí bận rộn chuẩn bị cho lễ khai mạc được thay thế bằng không khí trang nghiêm đến bất ngờ khi giờ khai mạc bắt đầu. Các đơn vị lần lượt diễu hành ngang qua lễ đài với phong cách rất ấn tượng vì thế đã làm cho các FSoftler phải lo âu thay đổi kịch bản liên tục đến phút cuối cùng. Và kịch bản tối ưu được bùng phát ngay trong khi FSoftler đang biểu diễn phần thi của

mình. Không hiểu sao các FSofters lại thể hiện một cách quá xuất sắc khi chỉ trong vài phút trước đó họ vẫn chưa thống nhất được kịch bản. Đội trống dẫn đầu, tiếp đến là các thiếu nữ Cheerleading xinh đẹp và theo sau là trên 100 FSofters tay trong tay vai kề vai đã tạo nên một màn trình diễn hết sức sinh động, nói lên được chủ đề của hội thao, làm hài lòng và được sự thán phục của tất cả những ai dù khó tính nhất trong hội trường ngày hôm đó. “El pueblo unido” - câu slogan trên đồng phục đã trở thành chất keo kết dính toàn thể FSofters tạo nên một sức mạnh đoàn kết vững chắc cộng với sự quyết tâm cao độ của từng thành viên, FSoft đã hoàn thành xuất sắc mục tiêu bảo vệ thành công chức vô địch trong phần thi diễu hành với số điểm tuyệt đối.

Kết quả mở đầu tốt đẹp đã tạo niềm tin cho các trò chơi tiếp theo. Tuy nhiên, dù đã cố gắng rất nhiều nhưng thành tích đạt được trong các phần thi này vẫn không như mong đợi. Và dù chưa hoàn thành chỉ tiêu đặt ra nhưng niềm vui buổi sáng Olympic cũng đủ kéo dài cho đến tận hội diễn văn nghệ tối cùng ngày.

Không đặt ra chỉ tiêu quá cao trong hội diễn nhưng không vì thế mà FSoft lơ là trong tiết mục của mình. Dù chỉ có vốn vẹn gần hơn hai ngày tập luyện nhưng đã thấy sự cố gắng rất rõ trên từng gương mặt của các FSofters. Những khúc bánh mì khô khan, mệt là người sau giờ làm việc, ầy ụa mà họ vẫn luôn nở nụ cười rất tươi và rất nhiệt tình. Ngày tập thứ nhất thật ngắn và ngày thứ hai cũng không không dài hơn bao nhiêu.

Hấp dẫn ngay từ đầu bằng nhiều suy đoán về nội dung tiết mục và diễn xuất của các FPTer. Rất nhiều khán giả trong và ngoài FPT đã đổ xô về nhà hát Bến Thành sớm hơn... 1 tiếng đồng hồ với hy vọng tìm được một chỗ ngồi lý tưởng để thưởng thức hội diễn văn nghệ mang phong cách STCo-lần đầu tiên được FPT HCM tổ chức. Thế nhưng vấn đề rắc rối mà năm trước gặp phải năm nay vẫn chưa có cách giải quyết. Việc phân bổ vé đã gây ra không ít bàn cãi, số lượng vé phát hành quá ít so với lực lượng nhân viên hùng hậu của FPT do đó nhiều FPTer không được đón mừng sinh nhật của công ty mình. Một chút hờn, một chút giận rồi cũng nhanh chóng qua đi nhường lại không gian cho hội diễn văn nghệ bắt đầu.

Tiết mục hợp ca mở màn “Mừng sinh nhật hồng” của FAI chưa tạo được sự thích thú, nhưng vở kịch “Em sẽ là thủ lĩnh” của FIS bắt đầu gây ấn tượng. “Hội làng FPT” của các diễn viên gạo cội FDC chính thức làm bùng nổ khán phòng bằng những tiếng cười với nội dung chuyển

giao thể hệ một cách hài hước.... Một, hai, ba, bốn tiết mục trôi qua... và đến phần trình diễn của FSoft. Được bình luận là tiết mục có nhiều khả năng leo lên thứ hạng cao, FSoft đã thật sự gây được ấn tượng mạnh với khán giả qua vở nhạc kịch “Sơn Tinh-Thủy Tinh”, không đi vào lối mòn kịch nói, FSoft mở ra một con đường mới rất riêng và đầy sáng tạo cho mình, đem lại cho khán giả cảm giác mới lạ, nhiều tiếng cười và tránh khỏi sự nhàm chán. Lấy ý tưởng từ bài hát “Sơn Tinh-Thủy Tinh”, các soạn giả FSoft đã cải biên thành một vở nhạc kịch đặc sắc có pha trộn tính hài hước thú vị kết hợp với phần nhạc nền không chèn vào đâu được. Ngắn gọn, với những tình tiết bất ngờ, lễ vật đính hôn không phải là “Voi chín ngàn, gà chín cựa, ngựa chín hồng mao” như người ta từng biết mà là “Mị Nương con ta rất thêm là ăn thịt chó, ngày mai mau đem chó đẻ là chín chân, chín chín chân là chín chín chân”. Không phải kết thúc bằng trận chiến sinh tử giữa Sơn Tinh và Thủy Tinh, vở nhạc kịch chấm dứt nhẹ nhàng bằng tình yêu lãng mạn giữa Sơn Tinh-Mị Nương, Thủy Tinh và nữ tì của Hùng Vương. Không phải là các diễn viên chuyên nghiệp nhưng các FSofters đã nhiệt tình tham gia thử vai, cống hiến chút tài năng nghiệp dư của mình vào “sự nghiệp nghệ thuật” chung của “nhà hát FPT”. Ấn tượng bởi thể loại, đặc sắc trong diễn xuất và hay nhất có lẽ là dàn bè hoành tráng từ lực lượng cổ động viên hùng hậu bên dưới khán đài. Nhưng tiết mục hơi ngắn nên đã làm cho không ít khán giả phải nuối tiếc khi vở nhạc kịch hạ màn.

Chủ đề của các tiết mục năm nay chủ yếu xoay quanh đề tài thủ lĩnh trẻ và WEGUC, đây là một cách hiệu quả để chuyển tải thông điệp của công ty đến các nhân viên nhưng do còn nghèo về kịch bản nên nội dung chưa thể đi sâu phân tích làm rõ các khía cạnh của vấn đề.

Các tiết mục có sự tham gia biểu diễn của FSoft luôn được các đơn vị anh em chờ đợi vì nó luôn mang tính sáng tạo và thể hiện sự trẻ trung, nhiệt huyết... Mặc dù được đánh giá rất cao nhưng kết quả chung lại không như mong đợi, trong hai năm gần đây nhất, FSoft chỉ được giải khuyến khích, giải mà đơn vị nào mặc định cũng nhận được nó. Có lẽ điểm mạnh dễ nhận thấy nhất của các FSofters là tinh thần đồng đội nhưng vẫn còn thấy thiếu một điều gì đó trong chiều sâu kịch bản. Từ những kết quả này, hi vọng rằng năm sau chúng ta sẽ chuẩn bị kỹ hơn cho các tiết mục hội diễn, để sao đó anh em trong các đơn vị FPT không chỉ biết đến FSoft tài năng trong diễu hành mà còn rất giỏi trong các vở diễn.

HỘI NGHỊ LUYỆN CÔNG

PHƯƠNG GTT3 - FPT Telecom

Chiếc xe Jolie mang biển số 3075 lao vào trong đêm tối lúc 22h30 đêm ngày 6/5/2004, thẳng hướng quốc lộ 5 xuống Quảng Ninh, nơi sẽ diễn ra Hội Nghị LC 2004. Đây là chuyến xe thứ nhất trong ba chuyến của FPT. Trước đó là một ngày làm việc không ngừng nghỉ suốt 14 tiếng đồng hồ (từ 8h sáng đến 22h), hình ảnh những khuôn mặt mệt mỏi, phờ phạc đã in vào tâm trí tôi làm trào dâng trong tôi nhiều cảm xúc mạnh mẽ về tinh thần trách nhiệm, nhiệt huyết và tình yêu công việc của các anh, chị trong công ty. Chỉ có em Trang mới vào, ĐẹpVTH (FTT) là kịp về thay quần áo cách vội vàng. Còn lại mọi người chị HuyềnLH, chị HàNTT, anh ThắngLT... chẳng ai có thời gian nào để nghĩ tới việc sẽ phải mang những gì đi cho mình suốt hai ngày ở Quảng Ninh. Đến phút chót, tôi và Ngọc FQA còn phải lao ra đường Chùa Bộc để photo bài tham luận cuối cùng của sếp BảoĐC. Cho đến khoảng 10h20, 150 bộ tài liệu mới đóng hộp và được anh ThắngLT đưa lên xe lúc 22h25. Lúc đó nhiều câu hỏi cùng ào đến trong tôi: “Mọi người sẽ đến nơi vào lúc mấy giờ đêm, thực sự được đi vào giấc ngủ lúc mấy giờ và phải tỉnh dậy mấy giờ sáng để chuẩn bị cho cuộc họp vào lúc 9h sáng hôm sau?”

Chuyến xe thứ hai cũng xuất phát từ 89 Láng Hạ vào

lúc mà tất cả những người đi chuyến thứ ba vào lúc 8h sáng cùng ngày đang chìm trong giấc ngủ (khoảng 5h ngày 7/5/2004), trên đó chờ các chị gái chăm chỉ (chị HòaNT, chị NgọcNB), các chàng trai thanh tú IT và một phóng viên báo Chúng ta cùng thập cẩm các máy móc thiết bị để phục vụ cho cuộc họp LC luôn được ghi nhận kịp thời và đầy đủ.

Dù cảm giác nôn nao đeo đuổi suốt cả chặng đường cho tới tận khi xuống xe, tôi cũng chỉ kịp quăng cho Ngọc FQA túi đồ để cố vội vàng đi tìm chị Hà cùng chị book phòng cho mọi người. Chỉ có thể giúp chị phần nào nên tôi cũng không thể xua đi cảm giác mệt mỏi của chị, tôi hiểu chị đang đau đầu vì số lượng người thực tế đi khác rất nhiều so với danh sách gửi tới qua của ban nhân sự. Hơn nữa, chị còn phải tính toán số lượng người để chia 6 tiểu ban cho buổi tham luận sẽ diễn ra bắt đầu từ 7h tối nay.

Suốt cả buổi sáng, chiếc ba lô đen nhỏ đeo trên người chị HàNTT chạy đi chạy lại cùng chị, lúc tầng 2 vì chị HuyềnLH gọi (trên đó đang diễn ra cuộc họp Hội đồng Quản trị từ 9h), lúc lại tầng 1 vì còn phải chuẩn bị bữa trưa cho mọi người. Lúc đó, tôi không còn có thể giúp gì chị, ngoài việc cầm mấy chiếc chìa khóa phòng còn

lại. Bụng thì đói cồn cào vì sáng chẳng dám ăn sợ lại "cho ra" hết, cũng chẳng tha thiết gì đến bữa trưa thịnh soạn đang đón chờ trong kia. Bữa trưa nhanh chóng đi qua, chẳng ai có thì giờ mà nâng cốc với chúc tụng, mọi người còn phải vội vàng lên tầng 2 để chuẩn bị cho cuộc họp buổi chiều chỉ còn 15 phút là đã bắt đầu. Riêng chị Hương Huyền và chị Mỹ Hương vẫn cặm cụi bên chiếc máy tính xách tay. Chương trình bắt đầu đến nơi rồi mà chẳng thấy cảnh sát Quang đầu cả, có ai biết vào lúc đó anh còn đang phải cố nán thêm để trả 3 USD tiền là cho chiếc áo sẽ được mặc vào buổi dẫn chương trình. Trưa đó chị Hương Huyền không ăn.

Dù trong ngày Điệp (FTT) và Trang thư ký quả quyết với tôi rằng, bằng mọi giá sẽ đi chơi để bỏ công đi xuống đây. Nhưng vì sau một ngày đứng chăm chú làm cảnh sát trên những đôi guốc cao gót nhọn tạo dáng, và một chút mưa của thành phố biển đã làm tan biến tất cả sự ham chơi của hai cô nàng để vui đầu vào ngủ. Cuối cùng những người hăng say nhất lại chính là những người phục vụ mệt mỏi nhất: chị HoaNT, chị NgọcNB, anh Thắng con và tôi cùng nhau lò dò qua phà sang Hòn Gai lúc nửa đêm, chỉ để cố làm vài chén cho được biết đến cái không khí của thành phố biển. Đêm đó, anh ThắngLT còn phải ôm một đồng hồ đặc máy móc thiết bị phục vụ cho cuộc họp. Không biết anh ngủ ngon cạnh mấy chiếc máy đó hay vì giường êm đệm ấm ở phòng khách sạn?

Một đêm trôi qua thật nhanh và ngắn ngủi, cố nán

thêm vài phút cũng chẳng được, mọi người đã dậy cả rồi. Đây là bữa ăn duy nhất ở đây mà rất nhiều người chúng tôi không phải vội vàng cho xong. Hai chị HuyềnLH và HàNTT đỡ vất vả hơn vì mọi người hoạt động theo nhóm, mỗi nhóm đều có thư ký riêng, chỉ có cánh nhà báo là vất vả vì phải ghi nhận lại toàn bộ nội dung thảo luận của 6 tiểu ban ở 6 vị trí khác nhau.

Cuộc họp kết thúc sớm hơn 2 tiếng đồng hồ so với dự kiến. Tôi và Trang được chị HàNTT chỉ định lên chiếc xe đầu tiên rời khỏi Hạ Long, còn lại đằng sau nhiều đồ dùng lộn xộn còn đang được dọn dẹp, đóng thùng chuyển về. Dời Hạ Long vội vàng, tôi chỉ kịp cầm giúp chị Hoà cuộn giấy quan trọng mà chị HuyềnLH giao cho. Lẽ thường như mọi khi lên xe, tôi chẳng còn thiết tha gì đến xung quanh nữa vì say lảo lắc nhưng giờ phút ấy, cuộn giấy luôn được tôi để sát chân mình, để tôi nhận thức rõ ràng về sự tồn tại của nó bên tôi. Tôi trở về Hà Nội, hoàn thành một sứ mệnh nhỏ bé là trao tận tay cho chị Huyền cuộn giấy một cách nguyên vẹn. Về sau tôi mới biết trong đó chứa bản ký cam kết của tất cả các anh các chị tham dự Hội nghị LC.

Sau này tôi có nhiều dịp trở lại Quảng Ninh, dù tiện hay không tiện, tôi vẫn cố đi ngang qua khách sạn Văn Hải chân cầu Bãi Cháy, để những kỷ niệm của kỳ họp LC năm đó lại trôi về. Chẳng thể có chuyến đi Hạ Long nào chóng vánh mà khó quên hơn thế.

Quảng Ninh, ngày 8/5/2004

SUM-UP NĂM NAY

HOANGSON – FSoft HCM

Resort đồi Sứ - điểm đến

Ngay từ 6h sáng ngày 7/1, từ khắp nơi trong Thành phố, các hảo hán FSoft lục tục xách hành lý nhắm hướng eTown mà kéo tới. Thôi thì đủ các kiểu trang phục, xanh đỏ lòe loẹt cũng có, phong trần cũng có. 6h30, FSofters ngồi la liệt ở bãi đậu xe phía cổng Ấp Bắc, cứ như chợ người. Gần 8h sáng xe mới rời được Sài Gòn.

Đôi Sứ đón tiếp đoàn lục lâm FSoft HCM lúc gần 12h trưa với hàng loạt các bandroll lớn xanh đỏ treo khắp nơi trên đường đi: Resort Đồi Sứ Chào mừng Công ty FPT Software. Cũng phải thôi, hầu như quân FSoft chiếm toàn bộ khu resort. Cứ 3 người chiếm cứ một công sự (căn biệt thự). G9, G6 và BA chiếm lĩnh bờ biển nên có thể nghe sóng biển gầm gào. G3 lại bình lặng nghe tiếng lá phi lao rì rào trên đồi, rất hợp với hội cờ bạc.

Resort Đồi Sứ rộng mênh mông bên bãi biển Phan Thiết - tỉnh Bình Thuận, cách TP HCM khoảng 175km (chưa đến Mũi Né). Đây là một trong những khu resort rộng lớn nhất Việt Nam. Nhưng xét về tiện nghi thì ở đây cũng bình thường. Tuy nhiên, bù lại, cảnh quan thiên nhiên khá đẹp. Những đồi cát trắng phi lao cứ ẩn hiện trong chiều mờ mờ sương, gió lạnh buốt hú ù ù khiến người ta đã thắm phong danh hiệu cho nó là: Đà Lạt trên sa mạc.

Tất cả lục đục chuyển hành lý vào nhà ăn của khu resort để ngay lập tức nạp năng lượng cho buổi chiều họp. Nhà hàng nằm ngay cạnh bãi biển. Thức ăn không mới lạ nhưng khá ngon miệng. Tổng chỉ huy Ban hậu cần – Hồ Tam Nương Tôn Nhị Anh ban bố lệnh: "Tất cả không uống bia, tránh say xỉn chiều không họp được khiến mấy anh em thích trà đá hơn bia được thể dzô rầm rầm". Chỉ tội mấy tên hăm hở lên đây với mệnh đề tuyệt đối trong đầu: "Sum-up = uống bia miễn phí" nhiều vô kể phải rầm rập ngồi nhai cơm. Một số anh chị em tự khám phá ra rằng: gạo ở đây rất thơm ngon, ăn với nước mắm Phan Thiết thật là tuyệt hảo, không cần thức ăn. May mà ý tưởng này chỉ tồn tại trong một phạm vi nhỏ hẹp, nếu Nhị Anh mà biết thì số người mê hải sản như sếp Sơn cỡ chắc là tiêu luôn.

Những thành tích quan trọng nhất

Sau khi nhập phòng, các cánh quân nhanh chóng hành quân lên đồi, xuyên qua những rừng phi lao mát rượi, hội về Tự Nghĩa đường (tạm đặt tên cho căn phòng họp lớn, lợp bằng lá dừa nước, nằm ở lưng chừng đồi). Bên trong Trung Nghĩa đường, tấm bandroll lớn thêu hàng chữ: Lễ Tổng kết Chi nhánh FPT-Software Hồ Chí Minh được treo trang trọng. Phía dưới là bức tượng

MANNEKEN PIS (thằng bé đang tè) - một biểu tượng nổi tiếng của thủ đô nước Bỉ (cũng chả hiểu tại sao lại trang trí như thế, phải chăng nó thể hiện sự trẻ trung của FSoft HCM).

Các MC ThươngTNH, TríNM năm nay bị ra rìa, nhường chỗ cho ngôi sao trẻ NgânTTK. Ban Giám đốc, các Group, các phòng ban tranh nhau báo cáo về thành tích và kế hoạch tương lai. Có thể tóm lược các con số như sau: Về nhân sự, FSoft HCM với 110 nhân viên tại thời điểm đầu năm và 230 nhân viên chính thức tại thời điểm cuối năm (tăng trưởng nhân sự trên 100%), đã bằng 1/3 dân số FSoft Hà Nội. Về kinh doanh, HCM đạt doanh số 3.1M USD (G9 – 1.2M; G6 – 1M; G3 – 900K), bằng 1/2 doanh số của Hà Nội. Riêng HCM chiếm 47% lợi nhuận toàn FSoft trong năm 2005, tức là gần tương đương với cả FSoft Hà Nội, một thành tích đáng kinh ngạc. Tất cả HCM lại hằng hải để ra con số tăng trưởng trên 100% cho năm 2006.

Cuối cùng, thành tích nào chẳng khó khăn, tổng kết nào chẳng khen thưởng, số nhân viên lên nhận thưởng nhiều không đếm nổi. Thường bèo thì vài trăm K, còn các cá nhân Xuất sắc, Tập thể Tiêu biểu là 2-3M VND.

Cuối buổi họp, như thường lệ là tiết mục hạ màn của Tổng hội. Năm nay báo cáo của Tổng hội không thực sự hấp dẫn. Nhưng một buổi ĐH Đoàn chớp nhoáng vẫn tranh thủ diễn ra. 11 trong số 19 ứng cử viên vào BCH Đoàn FSoft HCM nhiệm kỳ 2006 đã được bỏ phiếu bầu cử. Theo thể lệ, sau khi bầu ra BCH mới, các ứng cử viên cho vị trí Bí thư sẽ tranh tài ở vòng 2: vòng thi lập Plan cho Tổng hội năm 2006. Người lập Plan tốt nhất sẽ được toàn bộ BCH mới bầu chọn vào vị trí Bí thư BCH Đoàn - lực lượng xung kích đi đầu trong các hoạt động của Tổng hội FSoft HCM. Đại hội Đoàn hàng năm, cuộc tranh tài của các UCV Bí thư FSOF HCM là những điều mà ngay chính Đạt ka-ka ngoài Hà Nội cũng thầm mong muốn, nhưng chưa thể làm được. Năm tới, Tổng hội HCM sẽ phấn đấu đạt được những thành tích tầm cỡ FPT để không phải hổ thẹn với người anh ruột FSoft HN của mình.

Đúng 7h tối, tất cả tề tựu về Đôi Sứ restaurant dự tiệc buffet. Đến 9h tối, một sân khấu đơn giản đã được ThanhDV và HuyNQ1 set-up ngoài trời. Tiết mục văn nghệ của bốn nhóm lần lượt diễn ra. Nổi bật nhất là G6. Các vũ công xinh đẹp của G6 trong trang phục Thái Lan, Ấn Độ lần lượt ra trình diễn, điệu múa ngẫu hứng của NguyênNT thật tuyệt. Kế đó phải kể đến G3 với ngôi sao cải lương: TrườngLM.

Sau đó là màn Giao lưu Văn nghệ ngẫu hứng của các ca sĩ STCo gạo cội như LâmNT, TuấnPM, Nam Dũng với các đàn em mới vào như Trường, Tiến, TuấnTV (G3 ngoài HN vào). Hát hò vang lừng cả resort đến tận 12h đêm. Cho đến lúc sắp Sơn cờ nói lú hết cả lưỡi vào với răng.

Ngôi nhà ma trên đỉnh Đôi Sứ

Đôi Sứ - cái tên của khu resort này cũng chính là tên của những ngọn đồi trồng đầy cây Sứ. Miền Nam gọi là Sứ, nhưng ngoài Bắc gọi là cây Đại. Càng đi vào phía sâu sau khu đồi, quang cảnh càng vắng vẻ đến lạnh người. Chỉ có tiếng gió vi vu, tiếng chim riu rít. Nhà cửa thưa dần ẩn hiện thấp thoáng bất ngờ giữa các vườn đồi.

Trong đêm Văn nghệ, một nhóm các hảo hán G9 thì thảo luận truyền nhau về một ngôi nhà bí hiểm, nằm chơ vơ trên đỉnh một ngọn đồi. Nếu đứng trên ngọn đồi nơi đặt Tự Nghĩa đường thì không thể nào nhìn thấy do bị một ngọn đồi khác che khuất tầm nhìn. Thế là ngay khi Đêm Văn nghệ đã gần nhạt, 11 nam nữ hảo hán nường theo ánh trăng khuya, lặng lẽ leo lên những ngọn đồi lạnh lẽo. Trăng chỉ sáng mờ mờ nhưng do không bị ô nhiễm ánh sáng như ở các thành phố lớn, nên đã biến không gian thành những mảng trắng đen biệt lập. Con đường bê tông nhỏ như con rắn trắng ngoằn ngoèo trườn lên, vượt qua những ngọn đồi thoải thoải. Những ngọn đồi loang lổ 2 màu đen của phi lao và trắng của cát nổi bật giữa trời sao rực sáng. Lâu lắm rồi các chiến binh FSoft mới nhìn thấy nhiều sao như thế. Càng lên cao gió thổi càng mạnh. Và rồi ngôi nhà ma cũng hiện ra trên đỉnh đồi, mặt quay ra biển cả mênh mông. Ngôi nhà không hoàn toàn giống các căn biệt thự của resort. Tường quét vôi trắng toát, ngói đỏ, và cũ hơn. Cửa quay về phía chúng tôi khá bé. Tất cả dừng lại. Tim đập thình thịch. Tôi ngó đồng hồ, đúng 0h20 ngày 8/1. Gió biển hú ù ù. Tất cả đều đứng sát lại nhau. Vì rét cũng có. Vì sợ cũng có. TrịVK lấy hết can đảm soi đèn pin vào phía bên phải cái ô cửa tối đen. Một cái bàn thờ lớn treo bên ngoài bức tường. Một cái bát nhang lớn để chính giữa bàn thờ. Trong ánh đèn pin nhờ nhờ, chúng tôi sờn cả gai ốc khi nhìn thấy 2 bên bàn thờ là hai lá cờ phướn màu trắng đục đang phát phần phật. Gió vẫn hú ù ù. Tôi chợt nhớ đến tiếng gió trong tác phẩm Đôi gió hú mà ớn lạnh. Tất cả đứng chết trân. Sau một hồi có mấy người bạo gan rú rê: "Cứ vào đi, sợ gì". Một số chị em meo máo: "Tớ sợ lắm, về thôi". Có hai hảo hán nhảy lên bậc tam cấp hùng hổ định tiến vào. Đến cửa hai chiến sĩ

ngoảnh lại thấy 9 đứa kia vẫn chết trân bên dưới thì hốt hoảng thối lui đi xuống.

Cuối cùng thì tất cả kéo xuống lưng chung ngọn đồi bên cạnh, nơi gió bớt thổi hơn. Chúng tôi ngồi sát sàp bên nhau, tay trong tay. Có 2 người còn nằm hẳn xuống nền bê-tông, vì con đường bê-tông bây giờ còn ấm hơn cả. Tiến - một BSE mới, cây ghita mới phát hiện của G9 - cùng ThắngLB lấy cây đàn ghita vẫn đeo trên lưng xuống. Chúng tôi hát cùng nhau để ấm hơn, để bớt sợ hơn. Thành phố đêm nay đầy sao là bài hát mở màn. Cứ vậy, chúng tôi sát cánh cùng nhau, hát những bài hát trong đêm đầy sao trời, trên ngọn đồi hoang lạnh, át đi cả tiếng gió thổi. Lúc này tôi rũ xuống vì buồn ngủ. Chỉ nhớ loáng thoáng, bài hát cuối cùng là:

Chúng tôi ngồi kể vai bên nhau

Trăng xuôi qua đầu súng

Ánh lửa hồng đủ soi đêm sâu

Làn khói che sương mờ.

Trở lại phòng trọ lúc gần 2h sáng, trên lưng một đồng đội, cổ quàng khăn của ThắngLB share cho. Thật là một đêm tuyệt diệu, ấm áp tình đồng đội, lãng mạn với trời sao. Ngôi nhà ma đáng sợ hay là ngọn đồi ấm áp!

Trở về thành phố

Ngày hôm sau, ăn sáng xong cũng chỉ mới 7h hơn. Cả nhóm nhập vào một nhóm đông khác đi mũi Kê Gà ngắm cảnh. Biển ở Kê Gà lặng gió hơn, dễ tắm hơn, và

rất sạch. Có hai vợ chồng một ông lão ngư đang gò lưng kéo lưới. Mướt mồ hôi mới được gần chục con cá trích, cá đối chưa bằng cổ tay. Tôi sán lại hỏi chuyện khi thấy ông lão đang ngồi buồn lặng lẽ sau khi thu lưới. Ánh mắt rười rượi nhìn ra biển cả, hai ông bà cho biết mấy hôm nay biển động quá, cá không vào bờ. Những ngư dân chỉ biết sống dựa vào biển trở nên khốn đốn. Người ta cũng cấm ngư dân dùng thuyền thúng chở khách ra hòn Kê Gà. Lúc này tôi mới để ý hòn đảo đá nhỏ bé đứng trên biển. Nó chỉ cách bờ một đoạn. Trên đảo là một ngọn hải đăng cao vút rọi ra biển. Ở cái eo biển giữa đảo và bờ biển, sóng đập thật hùng vĩ. Bọt trắng xoá tung lên cao đến gần chục mét. Những tảng đá hình thù kỳ dị xấu xí đã đứng chắn sóng cho phía bên này bình lặng hơn.

11h ăn trưa. 1h chiều lên xe về Thành phố. Những sóng bài, những bài hát STCo lúc này là vô nghĩa với chúng tôi. Vì chính tôi cũng ngủ mê mệt trên xe cho đến tận eTown.

Bờ biển Phan Thiết sóng vỗ gầm gào. Những ngọn đồi thấp. Những ngọn phi lao rì rào. Ngôi nhà ma trên đỉnh đồi Tuyệt vọng (tên do nhóm chúng tôi tự đặt ra). Một đêm đầy sao. Những hòn đá kỳ dị ở Mũi Kê Gà. Tất cả lại nhanh chóng chìm đi, vì về đến nhà là tôi vội ăn bát mì em MyNT nấu cho, để rồi leo tót lên giường ngủ tiếp. Ngủ như vớ được. Ngủ như bị đánh thuốc mê. Thuốc mê có tên Sum-up!!!

NHẬT KÝ NGẮN VỀ CƠN BÃO XANGSANE (TỐI 30/9 ĐẾN SÁNG 1/10)

NGUYỄN QUỐC SỬ - FSoft

Người hùng bất đắc dĩ

Sợ, nỗi sợ vô hình đột nhiên ập đến khi thông tin chuyến bay 19 giờ về Hà Nội của tôi bị hủy. “Tiên sư bọn Việt Nam Airline, rõ ràng thông báo trên internet là chỉ hủy những chuyến bay sau 21 giờ, thế mà... hum, đồ nhát chết, trời đẹp thế này mà không dám bay...”

Mưa bắt đầu nặng hạt, chúng tôi thất thểu từ sân bay quay về công ty (số nhà 18 Nguyễn Văn Linh) và tôi trở thành “người hùng bất đắc dĩ” ở lại công ty chống bão cùng với hai người hùng thật sự khác.

May sao, chúng tôi cũng kịp mua đầy đủ thức ăn, nước uống dự trữ cho hai ngày mưa bão.

Đêm trắng

Khoảng hơn 2 giờ sáng, sau vài trận AOE thua liểng xiểng, nhìn ra bầu trời tối đen như mực, tôi cười khẩy: “Ồi giờ, cứ tưởng bão là như thế nào chứ, mưa còn bé hơn cả mưa ở Hà Nội, phí tiền mua bao nhiêu là xúc xích, bánh mì, thịt hộp, bia và bò húc... thế này mà cũng gọi là bão...”. Tôi quyết định xuống tầng 1 đi ngủ.

Đang lim dim sắp chìm vào giấc mộng, tôi chợt bừng tỉnh, khoảng 2 giờ 30 sáng, những tiếng động lạ xuất

hiện, bắt đầu là những tiếng rít, tiếng hú ma quái phát ra từ đâu đó mà tôi không nhận định được, tôi rợn tóc gáy hét toáng lên, hai người hùng thực sự ở góc 2 (đang lướt Web) lao xuống nhìn tôi... khi hiểu ra, họ cười... “Bão bắt đầu ấy mà”, sau câu nói, hai người hùng dường như sức tĩnh thoát ra khỏi cuộc sống Web ảo, về với cuộc sống thực tại, vội vã lao đi tắt các máy tính.

Điện vụt tắt, bóng tối bao trùm nuốt chửng lấy chúng tôi, thị giác biến mất, thính giác đột nhiên trở thành kẻ đồng lõa của cơn bão, những âm thanh hỗn độn được thể càng trở nên “hung hãn” hơn đánh phá lòng can đảm của tôi “qua đôi tai bịt chặt”.

“Âm thanh nền” của cơn bão tưởng chừng như có hàng ngàn hàng vạn chiếc phi cơ đang gào rú khắp bầu trời, xen vào đó là những tiếng rít lạnh lạnh của hàng triệu tấm kim loại sắc bén đang “gọt xé” màn đêm với tốc độ kinh hoàng, những tiếng chát chúa đinh tai nhức óc của những tấm kim loại va chạm nhau hay va vào vật khác, những tiếng “hậm hực cầu xé” của những con quái vật trước những con mồi mà nó chưa tiêu diệt được, tiếng “gào thét quần quai” của những con thú bị thương... tiếng “ầm ầm” sập đổ, tiếng “ào ào” cuốn

phẳng đi tất cả những vật không đủ sức chống trả... Cơn bão được truyền đi qua thính giác của tôi thật kinh hoàng...

Đầu óc của tôi trở nên mụ mị, vật vờ trước những âm thanh kéo dài như bất tận này.

Đổi mặt

Khoảng 6 giờ sáng, những ánh sáng lờ mờ kèm theo những "tiếng động của loài người" như vực dậy lòng can đảm trong chúng tôi. Chúng tôi lao ra khỏi phòng, thu hết can đảm kéo tấm cửa sắt lên để được "đối mặt với kẻ thù".

Gió ù ù gào rít, mưa trắng xóa bầu trời, cây cối nằm ngổn ngang khắp nơi, những cây chưa đổ hoặc gãy thì đang oằn mình chống đỡ, những tấm tôn bứt ra từ nóc nhà hay biển quảng cáo đang "rít lên" cổ bám vào mặt đường hoặc thả mình mặc cho gió cuốn đi va đập. Mọi việc không quá tồi tệ như những gì tôi nghe thấy trong đêm.

Ánh sáng giúp cho người ta nhận định sự việc chính xác và rõ ràng hơn, nỗi sợ cũng biến mất, chúng tôi quay vào trong nhà để kiểm tra. Ôi thôi, cái nóc giếng trời (màu trắng để lấy ánh sáng) đã "hiển mình" cho cơn bão để trở thành "giếng trời" thực sự, mưa tha hồ "buông mình rơi tự do" xuống tầng 1 mà không có gì ngăn cản, thỉnh thoảng lại tạt qua tầng 3, ghé vào tầng 2 "ngắm nghĩa" giàn máy tính đã được khiêng hết lên bàn của chúng tôi một cách "thèm thuồng". Ngoài "nóc giếng trời" thì những cái nóc khác lọt tôn cũng ra đi không để lại một chút gì lưu luyến.

Dấu sao mọi việc vẫn ổn (vì giàn máy tính chưa bị

xâm hại gì), tôi thở phào nhẹ nhõm và quyết định đi ngủ tiếp.

Khoảng 9 giờ 30, tôi bừng tỉnh bởi những tiếng lanh lảnh của kính vỡ, tiếng la hét của những người hùng, tôi xác định nhanh tiếng hét và lao lên tầng 2, cơn bão như mạnh gấp 2-3 lần so với buổi sáng, giếng trời mưa tuôn xối xả, chiếc cửa sổ bằng gỗ khá kiên cố với những ô của kính nhỏ đã bị giật vỡ tan, gió, mưa như được thả lao vào giằng xé những vật bên trong, một người hùng đang vừa tránh né các mảnh thủy tinh bị gió thổi vèo vèo, vừa lao vào ôm các máy tính nằm gần cửa sổ di chuyển vào trong, người hùng còn lại thì đang gồng mình "vừa co, vừa kéo" cái cửa chính, nhưng sức của người hùng không lại sức gió nên người hùng đã phát ra tín hiệu kêu cứu làm tôi tỉnh giấc. Tôi lao vào giúp một tay, 2 thằng nặng gần tạ rưỡi, vừa dùng "thịt" lại vừa dùng "sức" mà cũng không dễ dàng gì khổng chế được chiếc cửa, có những lúc cả 2 tưởng như đã bị "cuốn theo chiều gió" cùng chiếc cửa. May mắn sao, "cái dốt" cộng "cái liều" cũng chiến thắng. Chúng tôi khổng chế được chiếc cửa và lao vào giúp người hùng còn lại vận chuyển nốt máy tính vào bên trong.

Hậu quả của cơn bão sau 9 giờ 30 thế nào, chắc tôi cũng không đề cập ở đây nữa (vì thực sự tôi cũng không biết dùng từ gì để diễn đạt). Chỉ có một điều khi tâm bão đi qua, nếu bạn là người thích mạo hiểm (hay lãng mạn), hãy phóng xe máy qua tất cả các con đường của Đà Nẵng, qua cầu sông Hàn, đi ra biển dưới cơn bão chỉ còn lại cấp 6-7... bạn sẽ có những cảm giác không bao giờ quên...

SỐNG THỬ - CHẾT THẬT

SUNQ - FSoft

Không hiểu đảng và chính phủ G2 nghe xúi bẩy thế nào mà đã thành lập ra một câu lạc bộ "Sống thử - Chết thật" đầy ngẫu hứng. Có lẽ xuất phát từ nhu cầu cấp bách của những "hàng tồn kho cho không ai lấy" trong G2 nói riêng và FSoft nói chung. Mục đích của câu lạc bộ nhằm giải quyết những "Trai tồn - Gái động" của G2 và sau này nếu làm ăn phát đạt thì sẽ mở rộng cho cả FSoft. Cách thức hoạt động thật đơn giản nhưng đầy bí ẩn và hấp dẫn. Cứ 2 tuần một lần, CLB sẽ chạy một chương trình ngẫu nhiên, nhặt ra 2 đôi nam nữ rồi cưỡng ép cho "sống thử" với nhau, CLB sẽ bỏ tiền bao chọn từ A-W, còn X, Y, Z thì do các đôi tự "thương lượng giá cả" với nhau.

Lần đầu ra mắt hoạt động, thay vì cưỡng chế, CLB cho phép 2 đôi tình nguyện làm "chuột bạch" sống thử với nhau. Nếu cứ trông chờ vào chương trình chạy ngẫu nhiên có khi phải chờ dài cổ. Hoặc sẽ đến lúc sốt ruột quá mà phải viết một chương trình khác để "hack" vào cái hệ thống ấy cho nó mau chóng đến lượt mình. Thậm chí có khi chưa biết chừng phải bỏ ra một khoản tiền khá lớn để lobby CLB mới có cơ may. Cơ hội ngàn năm có một, SuNQ không đại gì mà không tình nguyện. Thế là đôi vé xem phim "Seven Swords" do nhà tài trợ "Sống thử - Chết thật" đã không thoát khỏi bàn tay ám muội của SuNQ.

Hoàn toàn tự tin vì vừa được tham gia khoá đào tạo "lựa chọn và chăm sóc khách hàng lớn, khách hàng tiềm năng", lại sẵn có đôi vé xem phim trong tay, SuNQ áp dụng ngay một số chiến thuật vào "cô mối" có nhiều tiềm năng thành khách hàng lớn nhất: Thanh Hương. Bước đầu thật khả quan, khách hàng chấp nhận cho dự án pilot "Sống thử - Một đêm".

SuNQ đề ra mục tiêu cho dự án pilot ngắn nhất FSoft "6 man hours" là "Sống thử - Sống thật" nhằm làm "khách hàng" "sung sướng toàn thân, từ đầu đến chân" với mục tiêu dài hạn có thể lấy được dự án to nhất FSoft "vài chục man year" về sau.

Do thiếu kinh nghiệm làm những dự án pilot kiểu này, SuNQ cầu viện đến những consultant tài ba nhất FSoft Mai Anh và Hải Long. Sau vài giờ "nghe đạo", SuNQ đã tự tin lên rất nhiều với những chiêu thức độc đáo và một số tools hiện đại nhất bên mình.

Đúng giờ hoàng đạo, ngày đẹp tháng tuyệt vời năm 2005, dự án kích off với sự chứng kiến của hàng trăm ánh mắt G2 đầy khích lệ, SuNQ dũng cảm bước đến, tiếp cận "khách hàng" và ra đòn bằng một loạt những câu tiếng Nhật nhuần nhuyễn. "Khách hàng" trúng đòn, chớp mắt rồi bèn lên bước theo SuNQ xuống nhà xe. Cứ ngỡ bước đầu suôn sẻ, ai ngờ sắp xuất hiện với sự quan tâm không đúng lúc về công việc: "Sử đã estimate xong chưa? Hương đã gửi mail cho khách hàng đâu mà đi chơi". "Khách hàng" giật mình tỉnh mộng... Thế là xe ai người nấy đi. Hum, SuNQ hậm hực trong lòng. Thế là đi toi mất mấy tuyệt chiêu mới học như "phóng nhanh phanh gấp", "hết xăng giữa đường" chỉ vì sếp... Những vẫn còn may, "khách hàng" vẫn chấp nhận làm tiếp dự án pilot. Không còn cơ hội "Nhất cự ly, nhì tốc độ" nữa, SuNQ chuyển sang chiến lược: "Có thực mới vực được đạo" nhằm đánh vào "bản năng sinh tồn" của "khách hàng". "Bún bò Huế" là món mà "khách hàng" yêu cầu được thưởng thức. Không khó khăn gì để tìm đến quán mà "khách hàng" yêu thích trên đường Nguyễn Chí Thanh. Áp dụng hết các chiêu thức "chăm sóc khách hàng tiềm năng" đã được học ra như: dắt xe, gọi món, kéo ghế, lau đĩa, lau thìa... khiến cho "khách hàng" khá hài lòng tận hưởng những chiếc nem chua ngon lành và tô bún thơm phức. "Bản năng tồn tại" như mạch bảo "khách hàng" chưa thể dừng được ở đây. Ốc nóng trên đường Liễu Giai là điểm dừng chân tiếp theo. Những tiếng khêu ốc "lách tách" hoà lẫn những tiếng "chùn chụt" tạo nên một không khí gần gũi thân thiết. Sau hai tuần ốc nhỏ, một tuần ốc to thì "khách hàng" cũng cảm thấy đủ "ấm lòng" và bắt đầu thả thả nhỏ to tâm sự. Câu chuyện cứ rủ rủ rừ rừ đến 8 giờ kém 15 thì cả hai "cắt cánh" đến địa điểm thứ 3: rạp chiếu phim Quốc gia. "Khách hàng" tiếc hùi hụi khi phải nhả viên Happydent "nhai chưa hết ngọt" vào sọt rác vì nhân viên rạp không cho mang kẹo cao su vào, ngoại trừ chai nước khoáng.

Thứ 6 mà rạp khá đông với những nam thanh nữ tú ngồi ôm nhau e lệ. "Khách hàng" quá quen với những cảnh này nên chẳng cần e dè gì nhanh chóng vào cuộc... Đền vụt tắt...

Chuyện gì sẽ xảy ra tiếp theo?

Cái nhìn của một nhân viên: **SỰ ĐI LÊN VÀ ĐI XUỐNG CỦA ĐIỆN THOẠI MOTOROLA**

PHẠM ANH DŨNG - FMB

Mỗi một công ty khi kinh doanh một sản phẩm nào đó cũng sẽ có những giai đoạn đi lên và đi xuống, trong đó có FMB của chúng ta.

Có thể nói vào giờ này, cách đây 2 năm, năm 2006, sản phẩm Motorola của chúng ta đã và đang chiếm lĩnh thị trường Việt Nam với rất nhiều sản phẩm đa phương tiện và kiểu cách như: V3i, V3, E680i, L7, L6, W220 (GSM), W200, W170 (CDMA). Cả công ty ai cũng phấn khởi và hồ hởi làm việc. Bộ phận kinh doanh thì cố gắng đáp ứng phục vụ hàng cho các đại lý, còn các trung tâm bảo hành thì cố gắng sửa chữa và đảm bảo khách hàng có máy sử dụng khi gặp trường hợp không hay với điện thoại của mình. Đó là một năm có nhiều khó khăn cũng như có nhiều thành tích đáng kể của toàn bộ nhân viên FMB.

Tôi, một nhân viên lễ tân Bảo hành bước vào công ty trong giai đoạn có thể nói là giao mùa giữa sự phát triển mạnh mẽ và sự đi xuống của sản phẩm điện thoại Motorola.

Vào thời điểm tháng 3/2008, khi tôi vào công ty, Trung tâm Bảo hành Motorola 66 Trần Hưng Đạo đã đóng góp một phần quan trọng, đại diện cho công ty cũng như cho hãng để có thể giúp đỡ và sửa chữa cho khách hàng có được những chiếc máy điện thoại ưng ý.

Một ngày, khối lượng công việc có thể nhiều nhưng ai cũng vui vẻ hồ hởi vì được phục vụ khách hàng - một phần không thể thiếu của Bảo Hành FMB.

Nhưng giờ đây, sau 2 năm (từ tháng 06/2008) mặc dù một showroom lớn đã được mở ra tại 54K1 Láng Hạ, với đầy đủ cơ sở vật chất hiện đại, được trang trí đẹp mắt bằng những dòng sản phẩm mới, nhưng khách hàng không còn đông như trước. Một không khí ảm đạm vắng vẻ bao trùm cả Bảo hành lẫn showroom. Khách đến mua hàng đã ít, người đến bảo hành càng ít hơn. Người Việt Nam mình đã xa dần sản phẩm Motorola, không còn những sản phẩm được nhiều người ưa chuộng như V3, V3i nữa, mặc dù đã có những sản phẩm mới ra hiện đại hơn, giàu tính năng hơn như V8, V9. Vậy nguyên nhân từ đâu mà sản phẩm Motorola của FMB cũng như sản phẩm Motorola của các công ty khác dần dần không được khách hàng ưa chuộng? Phải chăng nó không còn phù hợp với phong cách tiêu dùng của người Việt Nam?

Đây là một câu hỏi đặt ra không chỉ cho ban lãnh đạo Công ty FMB mà còn cho toàn bộ nhân viên của FMB (cả nhân viên kinh doanh cũng như những nhân viên Bảo hành chúng tôi).

“THỦ TỤC ĐẦU TIÊN”

VĂN VH - FSoft HCM

19h ngày 15/05/2007, đặt chân xuống phi trường KLIA với ý nghĩ: “Thế là đến Mã rồi đây, ba tháng để cho mình khám phá và trưởng thành, thật thú vị”. Về nhà K2C, thấy nhiều người ăn cơm vui vẻ, thật đồng vui!

Ngày qua ngày, lèo đèo theo đồng nghiệp lên Tháp Đôi, tối mịt lại về ăn chung mâm, thoát cái đã gần hết một tháng, nhận được mail của admin là phải đi Extend Visa ở Singapore với một số bạn. Bấy giờ mới hiểu ý nghĩa của cái stamp mà hải quan Mã đóng vào passport của mình khi vừa đặt chân đến Mã. Nghĩa là chỉ cho phép cư trú tại Mã không quá 30 ngày nếu không có Visa dài hạn. Thế là lại được đi khám phá thêm một đất nước mới, quá hay!

Tối đến, cả lũ kéo nhau ra tàu để qua Sing. Sau khi yên vị trên chiếc giường ấm áp, mở tờ Extend Visa Guide của admin phát ra nghiên cứu, thấy có dặn dò: “Lúc gần sáng, tàu sẽ đến biên giới thì có nhân viên hải quan lên check passport và đóng dấu check out ra khỏi Mã”. Nhớ rồi, trùm chăn ngủ thôi.

7h sáng, tàu dừng, mở mắt, chẳng thấy nhân viên hải quan nào, nhìn vào passport thì y nguyên, thấy nghi nghi, chạy qua chỗ Takin (NgọcTK1). Takin confirm rõ ràng rằng, có hải quan lên check và xòe cái passport có cái dấu đỏ chói. Chết cha, hay là mình ngủ quên nên... Thấy lo lo...

Vào đến cửa khẩu Sing, hải quan Sing check passport và thắc mắc tại sao không có dấu check out của hải quan Mã. Cũng chỉ biết giải thích là do ngủ quên, thế là được họ mời vào office “uống trà” ngay. Một phen sợ vãi vĩa...

Sau hơn một ngày chu du trên đất Sing, cả bọn đón xe buýt về lại Mã. Ngồi trên xe, lại mở Guide ra đọc, chú ý nhất là đoạn, nếu bị hải quan Mã làm khó dễ, hãy thực hiện “thủ tục đầu tiên”. Xe chạy khoảng gần 1h là đến cửa khẩu Mã, xuống xe xếp hàng chờ làm thủ tục. Nghe theo kinh nghiệm của anh em thì nên chọn nữ hải quan để làm thủ tục, mình cũng chọn ngay line có em hải quan để xếp hàng. Đến lượt mình, mọi việc suôn sẻ, em xem passport rồi đóng dấu một tháng nhưng bất

chợt một ông tướng (có vẻ như là head hải quan ở đấy) gọi mình qua line của ông ta. Không nói không rằng, lấy bút quẹt ngay một chữ “VOID” to tướng lên cái dấu mới đóng còn thơm mùi mực. Sau đấy màn tra hỏi bắt đầu: “Mày làm gì ở Mã? Địa chỉ của mày ở Mã? Mày qua Sing làm gì?”. Mình trả lời đúng như Guideline. Hấn cứ tiếp tục hỏi và mình cứ thế mà trả lời. 5 phút trôi qua, thấy tình hình bất ổn khi hấn dọa: “Tao chỉ đóng dấu cho mày ở Mã đúng một tuần”. Lúc này mới nhớ đến “việc lót tay” được nhắc đến trong Guideline. Đưa tay ra túi quần sau lấy ví thì nghe ngay giọng của hấn: 100. Thì ra này giờ hấn vôi tiền mình đây mà, mình trả lời ngay: 50 thôi và dúi ngay tờ 50 Ringit vào tay hấn. Hấn cười và đóng ngay dấu một tháng. May quá, suýt nữa thì miss bus rồi, hết gần 20 phút còn gì. Sẽ nhớ mãi hấn với bộ râu cắt tỉa, cặp kính cận và khuôn mặt mà dân Việt mình gọi là “Sở Khanh”.

Lại ngày qua ngày...

Lại lên Tháp Đôi

Lại ăn cơm chung với mọi người vào mỗi tối...

Lại hết một tháng

Lại đi Sing

Lần này thì việc đi Extend Visa thuận buồm xuôi gió cho đến khi vào lại Mã, lại nhìn thấy hấn ngồi đấy, mình chủ động lao vào ngay vì nếu có gì trục trặc lại tung chiêu “lót tay”. Nhìn passport, hấn nói ngay: “Tao nhận ra mày, cái dấu này là tao đóng cho mày”. May quá, hấn nhận ra mình, không vòng vo, mình nói ngay: Lại 50 nhé! Hấn cười, đóng dấu sau khi nhận 50 Ringit. Mọi việc diễn ra cực nhanh, chưa đến một phút. Trước khi chia tay hấn, mình bồi thêm một câu: “Lần sau tao giới thiệu bạn tao gặp mày nhé”. Hấn cười tít mắt. Sau đấy, NgọcTK1 áp dụng lại chiêu này và thành công mỹ mãn. Hôm sau đi làm, mình đề nghị admin bổ sung thêm “người bạn hải quan” của mình vào Guideline nhưng mãi vẫn không thấy.

Dù bây giờ không còn đi Sing để Extend Visa nữa nhưng mình không thể nào quên được hai lần đi Sing, hai lần gặp “người bạn đặc biệt” nơi biên ải Mã Lai.

TRƯỜNG SƠN, CẢM NHẬN SAU MỘT CHUYẾN ĐI

TOANNP - FSOFT HCM

“Xẻ dọc Trường Sơn đi cứu nước
Mà lòng phơi phới dậy tương lai...”.

Bắt đầu chuyến về nguồn Trường Sơn, trong tôi, một người trẻ, khái niệm về Trường Sơn không gì hơn ngoài câu thơ ấy.

Vẫn biết rằng Trường Sơn với bao gian khổ, nhưng có tận mắt nhìn những đoạn đèo dốc quanh co, thịt da cảm thấy cái lạnh giữa làn mưa mùa hạ... chúng tôi, những người yên ổn ngồi ô tô lấp máy lạnh chạy băng rừng và dốc Trường Sơn, mới mừng tượng phần nào về Trường Sơn, một con đường, một mạch sống cho cả dân tộc Việt Nam.

Tôi xin được chia sẻ bằng những nghĩ suy của chính mình, một người trẻ. Cuộc sống là gì? Là làm việc, học tập, là niềm vui gia đình. Với bạn, với tôi, điều đó rất bình thường đấy chứ.

Còn đây, cảnh hùng vĩ của núi rừng gợi được gì trong mỗi người? Vẫn còn đó những lô cốt, những đoạn cầu với bảng chữ rõ ràng về một thời oanh liệt đã qua. Tôi tự hỏi mình, nếu không được nhìn, không được nghe, thì những gì đã đến trong những ngày về nguồn vừa qua liệu có một sức ảnh hưởng thế nào đến nghĩ suy của một người trẻ tuổi? Tôi muốn chia sẻ cho những

bạn bè không có dịp đi cùng chúng tôi trong chuyến về nguồn, những cảm xúc, những ghi nhận dưới góc nhìn chủ quan, về một danh từ mà chúng ta không ai không biết: “Đất nước”.

Theo địa lý, đất nước là một vùng lãnh thổ, có sông biển, có núi rừng, có đồng bằng, có biết bao miền đất mà chúng ta, kể cả những người may mắn nhất, vẫn không thể nào đi qua hết. Trên bình diện đó, ai từng nói mình hiểu biết nhiều về chính mảnh đất mình đang sống, người đó quả thật có tài. Theo nhạc sỹ Phạm Minh Tuấn (người FSoft gọi là TuấnPM):

“Đất nước tôi, thon thả giọt đàn bầu...”, đất nước lại là một sự cảm nhận về âm thanh, một thứ thanh âm thân thuộc, thân thuộc đến mức có thể nhìn thấy như một sự thon thả dịu dàng... Vâng, chúng ta có khá nhiều sự so sánh, cả cũ lẫn mới, trên nhiều tiêu chí khác nhau. Ở đây, tôi xin nói về con người, những con người thuộc hai thế hệ: giữa cũ và mới, giữa gây dựng và kế thừa. Bởi

vì những người chiến sỹ đã hi sinh, bởi vì những bậc cha anh đã gửi lại một phần máu xương cho Tổ quốc để chúng ta có ngày nay, nên họ, là thế hệ gây dựng. Tất nhiên, tuổi trẻ của chúng ta là thế hệ kế thừa. Cả hai thế hệ ấy, cùng với hoàn cảnh lịch sử, cùng với mảnh đất hình chữ S hào hùng, đã tạo nên một điều thật thiêng liêng, “Đất nước”.

Cuộc hành trình đã kết thúc, nhưng những cảm xúc của chuyến đi vẫn còn đọng lại trong tôi. Khó có thể giải thích bằng lời những gì tôi cảm thấy, những gì tôi nhìn thấy, về tuyến đường Trường Sơn, như đã nói ở trên, “một mạch sống cho cả dân tộc Việt Nam”. Một Trường Sơn với màu xanh bất diệt, tượng trưng cho sức trỗi dậy của bao con người khao khát tự do, một Trường Sơn với màn khói lửa trên đầu đỏ rực thời chiến, như chỉ để làm đẹp thêm cho những bước chân anh hùng đang rong ruổi ngày đêm phục vụ tiền tuyến, phục vụ quê hương. Trên đoạn đường chúng tôi đi, màu xanh giờ vẫn còn, hoa rừng vẫn nở dưới mưa mùa hạ, bất chấp bao bom đạn vẫn còn nằm dưới mảnh đất này. Cỏ cây, nào đâu có những nghĩ suy, vẫn biết sống vươn mình sau thử thách, vẫn hừng hực cái lửa ngày nào. Không một mảnh

đất nào lại vắng bóng màu xanh, không một mảng dây leo nào chịu khuất mình trong bóng râm của sự bình ổn lặng lẽ. Hình ảnh đó, có lẽ là hình ảnh đẹp nhất, tạo cho tôi nhiều nghĩ suy nhất. Tuổi trẻ chúng ta, thường hay so sánh mình với những người xung quanh, với những vĩ nhân, với những con người hơn hay thua mình trên một khía cạnh nào đấy, nhưng với tôi, tôi chỉ biết so sánh mình với những gì bình dị nhất, tôi thích so sánh mình với cây xanh. Tôi muốn mình luôn là một cây xanh, tôi muốn học cách vươn lên mạnh mẽ như những cây rừng bất khuất giữa đại ngàn. Tôi muốn sống cuộc sống vượt trên hoàn cảnh sống, muốn tạo dựng cho bản thân, cho gia đình những điều tương tự như các bậc cha anh đã làm. Điều đó, có là một khát khao chung?

Rời Trường Sơn, cảm giác khám phá bản thân hình như vẫn còn trong mỗi chúng tôi. Tôi nhận ra mình đang ở đâu trong mạch sống của đất nước, tôi biết mình chưa làm được gì nhiều cho mọi người, cho cả chính tôi trong cuộc sống mỗi ngày. Nhưng tôi vẫn muốn chia sẻ cùng mọi người, nhất là những bạn bè cùng thế hệ với tôi: mình hãy là những mầm xanh, hãy cùng sống dù chỉ một phần nhỏ nhoi, sống vì đất nước.

DUYÊN

TRẦN NGỌC TUẤN - FPT Aptech

Có thể nói, tôi đến với FPT Aptech bởi một chữ duyên. Cái duyên ấy là cùng chung chí hướng, ước mơ. Và có lẽ, việc gia nhập FPT đã giúp tôi thực hiện một ước mơ chưa trọn vẹn từ trước.

Khi còn công tác tại Viện Nghiên cứu Điện tử Tin học và Tự động hóa, tôi từng làm nhiều công việc, nhưng trong đó nổi bật hơn cả là công nghệ thông tin và dạy tin học. Trải qua nhiều năm với nghiệp giảng dạy tại các trường đại học như: Bách khoa, Kỹ thuật Công nghệ, Huflit... tôi nghiệm ra công tác đào tạo công nghệ thông tin ở Việt Nam mang nặng tính lý thuyết suông, thiếu tính thực tiễn, tác nhân của thực trạng “thừa thầy – thiếu thợ”.

Năm 1992, tôi tự mình đứng ra thành lập Trung tâm Giảng dạy cho riêng mình, trung tâm được thành lập với danh nghĩa của Viện Nghiên cứu Điện tử Tin học và Tự động hóa. Hồi ấy, tôi tự lên kế hoạch, soạn giáo trình, đứng lớp giảng dạy và kiên trì với triết lý: “Học là để ứng dụng”. Tôi rút ngắn chương trình giảng dạy, tập trung các vấn đề chính với mục tiêu ứng dụng cho công

việc. Đến năm 1994, tôi không thể tiếp tục duy trì lớp học vì không có điều kiện. Cảm giác như giấc mơ của mình đã dang dở.

Mãi cho đến lúc FPT hợp tác với Aptech vào năm 1999 (khi ấy FPT Aptech do anh Lê Trường Tùng phụ trách), tôi như nhận thấy ước mơ của mình đang được thực hiện với quy mô lớn hơn ở FPT Aptech. Định hướng đào tạo của FPT Aptech là phát triển theo hướng dạy những gì ngành công nghệ phần mềm đang cần và dạy sao cho người học ra làm được trong một ngành kinh tế về công nghệ thông tin.

Cùng với sự ra đời của Đại học FPT, vị thế của FPT trong lĩnh vực đào tạo đã được nâng lên một bậc so với trước đó. Khi nhắc tới lĩnh vực đào tạo lập trình viên là nhắc tới FPT với những mục tiêu không đổi trong triết lý giảng dạy. Đây có lẽ là điều khiến tôi hạnh diện.

Giáo trình của FPT Aptech được biên soạn theo định hướng nghề nghiệp của ngành công nghiệp phần mềm. Mỗi năm giáo trình đều được thay đổi phù hợp với yêu cầu thực tế. Aptech đã kết hợp với những công ty lớn như: Microsoft, Intel... để đưa ra nội dung chương trình theo hướng đào tạo theo nhu cầu. Về quản lý chất lượng đào tạo, FPT Aptech cũng là trường học đầu tiên áp dụng quy trình quản trị chất lượng ISO trong đào tạo.

Khi hợp tác với hệ thống đào tạo Aptech, FPT chúng ta đã lựa chọn mô hình Franchising (nhượng quyền thương hiệu) với ưu điểm triển khai nhanh. Điều này đã giúp cho FPT Aptech phát triển và trưởng thành nhanh chóng. Tuy nhiên, trở ngại lớn nhất khi áp dụng Franchising thuộc về bản chất của ngành đào tạo.

Đội ngũ giáo viên trong nước hầu hết đều được đào tạo về nội dung và phương pháp giảng dạy rất kỹ lưỡng. Tuy nhiên, không phải ai cũng có cùng quan niệm như mục tiêu của FPT Aptech đặt ra. Nền tảng về trình độ của giáo viên thì dễ quản lý, nhưng nền tảng về quan niệm thì rất khó. FPT Aptech yêu cầu người giảng viên phải có cùng quan niệm với triết lý đào tạo của mình.

Giáo trình và phương pháp giảng dạy của FPT Aptech thường xuyên cập nhật nên cũng là một khó khăn đối với đội ngũ giáo viên, đặc biệt là những người lớn tuổi. Hiện tại, sinh viên học thông qua các chương trình tương tác, học trên web và làm bài trực tiếp trên mạng. Thời gian trên lớp chỉ là một phần trong quá trình giảng

dạy. Do đó, giảng viên phải luôn vận động giảng dạy trên nền tảng đó.

Chính vì điều đó, FPT Aptech đã triển khai các công cụ như web nội bộ để hỗ trợ việc trao đổi giữa giáo viên, sinh viên và các giáo viên với nhau, thường xuyên tổ chức các buổi học chuyên môn giữa các giáo viên. Hàng năm, FPT Aptech đều cử giáo viên của mình qua Ấn Độ để bổ sung, nâng cao kiến thức và thay đổi quan niệm. Theo tôi, không làm được không phải là không biết làm mà do suy nghĩ, quan niệm của mình khác thế giới. Hàng quý, FPT Aptech cũng có các đợt kiểm tra nâng cấp bậc nghề cho giáo viên theo mô hình của Aptech Ấn Độ. Điều này góp phần giúp giáo viên tự rèn luyện mình, thường xuyên đọc tài liệu để cập nhật cái mới. Nếu không tự làm mới mình thì sẽ bị đào thải.

Trong bối cảnh thị trường cạnh tranh gay gắt như hiện nay, điều quan trọng là chúng ta khẳng định được bản thân mình qua chất lượng đào tạo. Xu hướng của xã hội cũng sẽ thừa nhận những gì đúng với chất lượng của nó. Điều đáng quý là việc đào tạo của FPT Aptech đi đúng hướng cả về logic và lý tưởng.

Trải qua gần 10 năm trong công việc giảng dạy và làm quản lý, bài học tôi rút ra được, đó là việc kiên trì với mục tiêu định sẵn. Đó có lẽ là một trong những triết lý kinh doanh mà tôi luôn theo đuổi. Và tôi thực hiện điều đó ở FPT Aptech.

BÓNG ĐÁ FMB TRONG TÔI

BÙI TRUNG KIẾN – FMB

Đá bóng trong FMB không dừng lại ở khả năng, đôi chân, sự khéo léo, nhanh nhẹn, mà nằm ở con tim, lòng nhiệt huyết và sự đam mê. Những trận cầu đỉnh cao dù không chuyên nghiệp nhưng riêng với FMB cũng nói lên tất cả. Sau đây, tôi muốn chia sẻ với các bạn một trận cầu đỉnh cao tranh cúp giữa Chi đoàn Bảo hành và Chi đoàn Kinh doanh.

FDD đăng quang sau 3 cú sút định mệnh

Tại sân Luzhniki Bách Khoa đã diễn ra trận chung kết giữa FSM và FDD. Một trận đấu hồi hộp chứa nhiều cung bậc cảm xúc. Trái với dự đoán của nhiều người, FSM ra sân với một tâm lý uể oải và khí thế không còn hùng hục như những trận trước, có lẽ giải đấu chuyên nghiệp cùng lịch thi đấu dày đặc là quá khắc nghiệt với FSM.

Đá bóng chuyên nghiệp không dừng lại ở sự khéo léo của đôi chân, thể lực mà dường như có công rất lớn là ở cái đầu. FSM với bản lĩnh thi đấu yếu kém theo chiến thuật không hợp lý là nguyên nhân chính dẫn đến trận thua thảm bại dưới FDD trong trận chung kết.

Cả hai đội bước vào trận đấu cực kỳ thận trọng, FDD là đội chiếm được thế chủ động hơn nhờ sự nỗ lực của bộ đôi BìnhLT và LinhĐG. Tiền vệ người Minh Khai - BìnhLT được bố trí chơi tự do để khoét sâu vào hàng phòng thủ không lấy làm chắc chắn của FSM. Những pha tranh chấp diễn ra rất căng thẳng và đỉnh điểm

là pha va chạm của tiền đạo FDD. Kết quả là, Quảng “bò” đã “chết lâm sàng” trên sân 30 giây sau cú ngã định mệnh. Sau cú ngã đó, Quảng “bò” đã vật vờ trên sân như một “xác ướp”, anh trở nên sợ bóng và những pha khống chế thì tệ không chê vào đâu được.

Với những trận đấu đỉnh cao chỉ có bản lĩnh là điều nói lên tất cả. FDD chơi tấn công dồn dập, sức ép dường như đã quá lớn trước khung thành của PhúPV. Hàng công FSM chơi dờ nhưng tuyến giữa FSM càng dờ hơn. Lão tướng nói lên tất cả, anh đã quá già và sau trận đấu vừa qua tôi, các đồng đội của anh tin một điều rằng anh sẽ hợp báo để tuyên bố giải nghệ ở tuổi 35. Ở cái tuổi đáng nhẽ ra nếu đội trưởng Lợi “hói” mạnh tay đã cho anh giải nghệ từ những mùa giải trước.

Trở lại với trận đấu, khi tiền vệ BìnhNT khống chế bóng, hậu vệ lên tham gia tấn công, Đăng của FDD với thể lực sung mãn lao lên cướp bóng ngay từ chân lão tướng BìnhNT. Dẫn thêm hai nhịp, anh tung cú sút “sấm sét” từ cự ly 25 m. Bóng lọt qua 5 cặp chân vòng kiềng của FSM và nằm gọn trong lưới do thủ môn PhúPV đứng lệch vị trí.

Bàn thắng đó đã đập tan mọi hy vọng của FSM, nó như cú “tát” trời giáng. Bàn thắng đó đã lấy đi tất cả những gì may mắn còn sót lại của FSM.

Và trận đấu đã an bài như kịch bản FDD đã dựng sẵn. Bàn thắng thứ 2 và thứ 3 áp đến vui đập và xóa sổ một

thể lực bóng đá mới nổi FSM. Trái với những gì họ đã thể hiện ở đầu mùa giải, không ai còn nhận ra FSM bạc nhược, một FSM mà người ta hay gọi là vết đen của lịch sử bóng đá FMB (chợt bùng sáng chói rồi lịm tắt).

Và để hiểu sâu hơn chúng ta phân tích đến vai trò đội trưởng FSM - Lợi "hói".

Dường như với con mắt cáo già của mình, anh đã biết một kết cục không có hậu cho FSM. Một kết cục bi thảm, một kết cục mà đó là vết nhơ nhiều năm khó gột sạch.

Trước trận đấu anh đã họp báo và tuyên bố FSM xin thua, tại sao FSM lại để một con người bạc nhược đó dẫn dắt đội bóng của mình??? Câu hỏi lớn cho sự ngổn nhâm chỗ!!!

Tại sao lại là anh mà không phải ai khác tuyên bố như vậy, đó chính là vết chém vào lòng của mỗi cầu thủ FSM, họ hùng hực bao nhiêu, khát khao bao nhiêu nhưng

cuối cùng lại bị dập tắt bởi những lời nói thiếu suy nghĩ của đội trưởng FSM.

Cái chết lâm sàng" 30 giây của Quảng "bò" liệu có ý nghĩa hay không, anh "hy sinh" thật là vô ích. Một toan tính của một cá nhân đã làm hỏng, phá hủy toàn bộ một lối đá, một tính thần thể thao của FSM.

Vâng, thưa các bạn, ở nửa bên kia bán cầu cũng là trận chung kết đỉnh cao cúp C1 giữa MU và Chelsea: CityMu ra sân với trang phục màu đỏ và ra sân với trang phục màu xanh...

Trận đấu giữa FSM và FDD đã đánh lên hồi chuông cảnh tỉnh, trong cuộc sống chúng ta đừng suy nghĩ tiêu cực quá về một vấn đề. Để thành công chúng ta cần thoát khỏi thói quen hay suy nghĩ tiêu cực ngay từ bây giờ "dùng nhu để thắng cương" là bài học ngàn đời xưa để lại và các cầu thủ FDD áp dụng rất thành công vào trận đấu ngày hôm qua.

ĐỘI ĐẶC NHIỆM IT

TUYÊNNP - FSoft HCM

Có một biệt đội hoạt động thầm lặng cùng sự phát triển qua năm tháng của FSoft HCM. Đó là đội đặc nhiệm IT.

Đại bản doanh của biệt đội là một căn phòng nhỏ ở Etown2, nhưng phạm vi hoạt động của chúng tôi không giới hạn. Từ châu thổ miền Nam màu mỡ Etown1- nơi đặt căn cứ đầu tiên của FSoft - tới miền Đông heo hút East Wing, nay đã mở rộng đến tận miền Tây hoang dã Etown2.

Biệt đội IT cùng với BAG's đã góp công đầu xây dựng căn cứ FSoft HCM. FSoft là một trong số rất ít những công ty lớn ở TP. HCM có hệ thống mạng tự xây dựng và phát triển có thể đáp ứng cho hơn 1.000 người sử dụng. Fsoft cũng là một công ty hiếm hoi có mô hình hỗ trợ qua callog (công cụ để nhân viên gửi yêu cầu đến IT và theo dõi tình hình thực hiện) và điều phối viên. Con số hàng ngàn callog và hơn 3.000 cuộc gọi/năm chính là kỷ lục mà IT đã thiết lập. FSoft cũng chính là công ty duy nhất mà IT có thể thức trắng đêm cùng nhau xây dựng hệ thống hay hỗ trợ dự án khi có yêu cầu. Mỗi cú gõ phím, mỗi message hay email, mỗi hình ảnh lướt qua trên màn hình máy tính, mỗi sợi dây mạng, đều mang dấu ấn đậm nét của biệt đội IT.

Cho tới tháng 4/2008, từ hai chiến sỹ đầu tiên là HuyNQ1 và ThanhDV nay đã trở thành trưởng và phó phòng, IT đã tăng quân số lên 10 người. KhoaNVP đã là quản trị mạng đầy năng lực, coi sóc toàn bộ hệ thống mạng. ThịnhND chính là người đặt nền móng network cho các tòa nhà mới. TuyênNP được tin cậy giao phó quản lý Data Server chứa dữ liệu quan trọng của dự án. AnVDT và VũDK vẫn luôn là người ham tìm tòi học hỏi để đáp ứng nhiệm vụ hỗ trợ và giải quyết sự cố kỹ

thuật hàng ngày. Ba thành viên mới của IT cũng không hề kém cạnh: LâmDQ hỗ trợ quản trị hệ thống đầy tiềm năng, SơnHQX quản lý tài sản và cấu hình tin cậy của cả công ty. Em gái duy nhất của IT - TâmTNT1 - chính là đầu mối giúp cho liên lạc giữa nhân viên và IT trôi chảy.

Mỗi người một việc, nhưng IT luôn hướng đến sự thăng hoa, vươn lên học hỏi qua từng việc nhỏ và đoàn kết hỗ trợ lẫn nhau hoàn thành tốt nhiệm vụ. Có thể nói IT là một nghề khắc nghiệt, có thể gây stress cho bất cứ ai không đủ bản lĩnh. Đã từng có những va chạm, những thất vọng, mệt nhọc, hoài nghi về bản thân và hoài nghi cả nghề nghiệp nhưng cái gì đã giữ IT lại cùng nhau? Đó chính là nụ cười hồn nhiên của ThịnhND và AnVDT; là những comment tuy phiến toái nhưng khó quên của TuyênNP về tinh thần đồng đội; là cái ngây ngô tốt bụng của VũDK; là cái man-man của anh ThanhDV và cái khùng-khùng của anh HuyNQ1. Đó còn là những dịp IT cùng nhau team-building ở Nha Trang, Bình Thuận, Phan Thiết... Những lúc như thế mọi người lại thấy gần gũi hơn, thân thiện hơn qua từng trò chơi nhảy sóng, nhảy dây tượng... giởn mệt nhoài rồi lại cùng nhau cười thỏa thích. Khi đó các thành viên của IT không còn là một nhóm đồng nghiệp nữa mà như thể anh em một nhà. Thực ra, bên dưới những phiến toái, bức bối của công việc vẫn luôn có tình cảm giữa mọi người; có những nỗ lực quan tâm chia sẻ, động viên khi khó khăn, vui buồn; có những hướng dẫn, định hướng cho nhau. Khi những thành viên mới như TâmTNT1, LâmDQ và SơnHQX bước chân vào đội ngũ, cũng là lúc chúng tôi có thêm một mối dây ràng buộc. Đội đặc nhiệm IT lại có thêm những người đồng đội.

Mỗi buổi sáng, khi bình minh ló rạng cũng là lúc chúng tôi chuẩn bị cho một ngày vất vả. Một trận đánh mới trui rèn cho mỗi thành viên. Đó cũng là lúc chúng tôi được gặp gỡ những đồng đội và 600 đồng đội khác để cùng chiến đấu trên mặt trận FSoft HCM.

BẢN SẮC RIÊNG CỦA FPT

NGUYỄN THỊ HÒA - FAD

Những kỷ niệm năm 2000 - năm mà mọi người trên thế giới nói chung và ở Việt Nam nói riêng tung bừng chào đón Thiên niên kỷ - với FPT là thời gian vừa bước qua thời kỳ khủng hoảng khu vực và hân hoan tổ chức, chào đón buổi lễ trọng đại này.

Bọn vĩa hè Láng Hạ thường nói: “Đó là một vương quốc riêng của nó - nó tự làm - tự chơi - tự sướng. Nói chung ti tỉ thứ... bọn chúng tự sướng với nhau”.

Trước đó mấy hôm, các anh nói rằng, mình tổ chức sao cho phải hoành tráng để biểu dương lực lượng chuẩn bị cho năm “Cất cánh”. Đại ý là: Trang phục phải là các lực lượng vũ trang; Phải có xe zep để anh Ba đi duyệt Đội hình FPT; Phải có tháp sâm-panh để cùng nhau chúc tụng; Phải có màn hình rộng giữa sân để mọi người xem truyền hình trực tiếp; Phải có cờ, đuốc đốt trong đêm mới linh linh. Và rất nhiều thứ khác nữa...

Bộ phận Văn phòng Công ty lúc này rất bận rộn. Chị HuyềnLH, chị ThủyDL phụ trách chung, chị em tạp vụ và hành chính chúng tôi phải đi kiếm, thuê từ trang phục bộ đội, hải quân, không quân đến các bộ bà ba tím khăn dải, mà mỗi đơn vị, bộ phận một loại trang phục, màu sắc khác nhau.

Xe zep cũng được HoàiTQ lôi ở đâu về. Tháp sâm-panh thì xếp ly trên mặt bàn kính. Khổ nhất là vụ rước đuốc. Tôi và anh ThăngLT phải đi tìm các loại với tiêu chí: không được tắt trước gió và phải an toàn cho mọi người. Bọn tôi ra Hàng Thiếc đặt gò ống - gắn vào cán tre - mua sáp khô bỏ vào đốt. Nói chung là mọi thứ bà rần. Đến chiều ngày 31/12/1999, mọi việc cũng đâu vào đấy. Buổi tối, các anh trong Ban Tổng ăn mặc chỉnh tề, thắt ca vát, duyệt đội hình FPT tại lễ khai mạc. Chúng tôi đã có một buổi tối hoành tráng, vui vẻ trong không

khí tung bừng chào đón Thiên niên kỷ - lúc đó là 1h ngày 01/01/2000.

Cuộc vui nào cũng có lúc tàn. Anh BìnhTG là người ở lại sau cùng với đội phục vụ chúng tôi. Trước khi về, anh đã hát cùng chúng tôi bài: “Việt Nam trên đường chúng ta đi” và gửi lời cảm ơn tất cả chúng tôi. Chúng tôi vô cùng cảm động vì một vị lãnh đạo cấp cao lại tâm lý và quan tâm tới nhân viên như vậy.

Sau này khi FPT phát triển hơn, nhưng xét ở góc độ ý tưởng tổ chức sự kiện, thì lễ chào đón Thiên niên kỷ mới được coi là có ý tưởng “khác người” nhất trong các sự kiện văn hóa của FPT tổ chức thời bấy giờ.

Bên cạnh đó, trong năm 2000, Ban lãnh đạo cũng quyết định tham gia phong trào đi bộ việt dã “Lấy đà 2000” để “Cất cánh”.

Cuộc đi bộ lên đỉnh Ba Vì được bắt đầu với 7 chiếc ô tô 45 chỗ giữa trời mưa tầm tã. Anh BảoĐC và anh TiếnHN đứng là các thủ lĩnh tinh thần. Anh Bảo thì ra sức động viên đoàn đi, trong khi anh Tiến hát hò cổ vũ. Nghỉ ngơi ăn uống xong mọi người bắt đầu hành quân xuống núi trước 4h chiều. Lúc này, anh TiếnHN tay cầm cái loa, bắt ngữ hô vang: “Đèo cao thì mặc đèo cao - Nếu mà cao quá thì ta không trèo; Đường trơn thì mặc đường trơn - Nếu mà trơn quá thì ta chây lỳ; Trời mưa thì mặc trời mưa - Nếu mà mưa quá thì ta quay về”.

Phong trào STCo lúc này đã trở thành cao trào. Anh Bảo, anh Nam, anh Tiến béo và anh Hưng đỉnh luôn là những người bắt nhịp cho những khúc ca “bất hủ” chỉ có riêng ở FPT.

Chúng tôi cười ngả nghiêng trong khi trời vẫn mưa tầm tã.

KHÁT VỌNG TRƯỜNG TÔN

TRƯƠNG THANH THANH
Chủ nhiệm CLB Trường Tôn

Chị Trương Thanh Thanh cùng các cháu trong CLB Trường Tôn trong chuyến du học hè Anh năm 2007

Con người có nhiều khát vọng, tôi biết thế. Nhưng khát vọng được thấy cái mình chưa bao giờ thấy, được nghe, được đi đến nơi mình chưa bao giờ đi là khát vọng tôi đã cảm thấy được khi xuất ngoại lần đầu tiên. Chúng tôi, những thế hệ đi trước, đã từng sống ở nước ngoài muốn những thế hệ con em FPT được hưởng điều đó sớm hơn, từ lúc chúng còn đang tuổi ham hiểu biết. Đó có thể coi là là động lực để Trường Tôn ra đời và duy trì đến ngày hôm nay.

Năm 1989 tôi đi Mỹ, thấy hàng đoàn trẻ con châu Á sang Mỹ. Chúng ngó nghiêng, luôn mồm "Ni hảo". Đích thị là bọn Tàu đây. Năm ấy Tàu có hơn ta là mấy mà sao họ đã có ý thức cho con cháu sang nhìn ngó nước Mỹ. Tôi ước ao, một ngày nào đó những trẻ em Việt Nam, những đứa trẻ FPT cũng được ra nước ngoài nhìn ngắm, học hỏi như bọn trẻ kia.

Trong một Hội nghị Luyện công năm 2003, hàng chục CLB xin ra đời: CLB ăn nhập, CLB bóng truyền,

bơi, dancing... Tôi đứng lên xin thành lập một CLB dành cho trẻ em, với mục tiêu tối thượng là cho chúng được ra nước ngoài, để hấp thụ văn minh thế giới, sau đó là du học. Mọi người hơi ngạc nhiên trước ý tưởng của tôi. FPT hồi đó còn rất trẻ, ít ai nghĩ đến trẻ em. Chỉ những người đã từng nuôi con nhỏ như bọn già chúng tôi để ý.

Tôi còn nhớ câu nói thuyết phục cả Hội nghị Luyện công: "Có những việc một mình tưởng không thể làm được, nhưng có thể làm được với sự giúp đỡ của nhiều người. Cho con đi nước ngoài là một việc như vậy. FPT đã làm nhiều việc lớn cho người lớn, tôi xin vận động phong trào làm một việc lớn cho bọn nhỏ".

Cả hội nghị đồng ý ngay, những người nhiệt tình nhất là những người đã từng có con, anh BìnhTG, TiếnLQ, BảoDC, NamNT, ChâuHM... hưởng ứng ý tưởng đó và hứa sẽ tài trợ cho CLB. Hồi ấy tôi cũng nghĩ, chỉ cần mỗi đứa đi du học theo chương trình ra trường, đóng góp

một tháng lương thì những em đi sau có thể dễ dàng ra nước ngoài.

Ngay sau khi thành lập CLB, tôi có gặp nhạc sĩ Trương Quý Hải và tâm sự, chúng ta phải làm sao để người đi trước giúp người đi sau, người chưa có con giúp người có con. Những đứa ra nước ngoài sẽ đưa những đứa con khác đi cùng, có như thế thì thế hệ sau mới tiếp nối và sự nghiệp chúng ta mới trường tồn, nên tôi đặt tên CLB là Trường tồn. Hải gật gù công nhận tên ấy là hay. Từ đó CLB “trẻ con FPT” có tên Trường tồn.

Lúc đầu chưa có tiền, chỉ kêu gọi sự ủng hộ của người FPT, cả thành viên CLB lẫn các chủ chưa vợ, các cô chưa chồng, ai quan tâm tới con trẻ FPT thì góp sức. Hội đồng quản trị FPT đã khẳng định vai trò Mạnh Thường Quân cho CLB, mấy chục ngàn đô đầu tiên là do các anh đóng góp. Dù con của các anh cũng đã lớn, nhưng mỗi người vài ngàn thế là chúng tôi có một số vốn khá khá để bắt đầu hoạt động. Ban Chủ nhiệm ra đời gồm: ThanhTT, NamNT, VịnhDT, HuyềnLH, HàTT, HaCT, HaiVT. Chúng tôi lấy ngày Cách mạng tháng mười Nga 7/11 là ngày thành lập.

Lớp đầu tiên đi nước ngoài chính là năm 2003, FPT còn ít người, nên chúng tôi mời cả con của đối tác và một số người của công ty du học. Đó là một chuyến đi làm chúng tôi vất vả. Phần vì lần đầu tiên đưa các cháu ra nước ngoài, nên khâu xử lý tình huống của chúng tôi còn chậm. Phần vì các cháu cũng lần đầu tiên ra nước ngoài nên còn bỡ ngỡ. Vừa ra khỏi sân bay, có cô bé 12 tuổi bị mất hộ chiếu. Thế là chúng tôi chạy cuống đi tìm. Một đêm ôm điện thoại và mất ngủ.

Khi sang tới Anh, chúng tôi cũng thấp thỏm không yên. Quả nhiên có chuyện chẳng lành. Cháu Tài, con anh Tuấn, đối tác của chúng ta, mua đồ chơi về chơi, ngờ đâu bị con chủ nhà vu cho ăn trộm của nó. Các bé sang theo dạng Home Stay, nên chủ nhà dút khoát đòi gọi cảnh sát. Em bé khi mua đồ chơi không chú ý lấy hóa đơn (ở Việt Nam mình mua món đồ nhỏ thế thường không có thói quen lấy hóa đơn). Thế là không có cách nào mình oan cả. Nhưng bé Tài cũng cương quyết không chịu nhận đã lấy đồ chơi của con chủ nhà. Thế là hai bên cùng không chịu nhau. Tôi và trưởng đoàn HuyềnLH ôm điện thoại gọi liên tục sang Anh. Cuối cùng, không biết vì vẻ khẩn khoản của trưởng đoàn, hay sự lo lắng của chúng tôi bên này, mà chủ nhà không kêu cảnh sát nữa. Hú vía, sau chuyến đó, chúng tôi rút ra kinh nghiệm mua gì cũng phải cầm hóa đơn.

Lần xuất ngoại thứ hai của các bé cũng thật đáng

nhớ. Hồi đó, chúng tôi xin được một xuất học bổng toàn phần cho Thuỳ Dương, con anh DuyênNQH vào một trường khá tốt tại Luân Đôn. Ở nhà, cháu vốn được cha mẹ chiều chuộng, khi sang đến Anh, lạc vào môi trường toàn Tây, cháu hoảng, bị mặc cảm và stress nặng, không ăn không học gì được và gọi điện nằng nặc đòi về. Bố mẹ cháu báo lại với chúng tôi và cũng hoảng loạn. May quá, cùng lúc đó có đoàn của Trường tồn đang du học hè ở trường khác bên Anh. Chúng tôi liên lạc với một anh sinh viên đang du học ở Luân Đôn đến trường xin cho Linh rút khỏi trường và chuyển về nhóm của Trường tồn đang ở Anh. Khi được về với các bạn Việt Nam, cháu trở nên vui vẻ và hòa đồng ngay. Sau chuyến đó chúng tôi chốt lại tuổi của các cháu được đi học hè phải trên 14 tuổi.

Có lần đưa các cháu sang Anh, muốn tới thăm sân Manchester nhưng đúng lúc chiều tối sân đã đóng cửa, không vào bên trong xem được, nhưng vì mấy khi có cơ hội sang Anh, cả đoàn quyết định phải xem bằng được mặt mũi cái “Nhà hát của giấc mơ” nó như thế nào. May ra còn được gặp cả Rooney hay Ronaldo nữa. Thế là mấy chục cô cháu mua bánh mì, trái táo nằm ở ngoài sân đợi đến sáng hôm sau để vào xem. Đó là điều cấm kỵ vì các cháu đang ở dạng Home Stay, không được phép đi qua đêm. Co quắp ở ngoài sân cả đêm giữa trời lạnh giá chỉ để xem cái sân nó như thế nào, nhưng cả đoàn vẫn đợi được. Sau chuyến ấy, một bé ở trong đoàn về kể lại từ đó không biết sợ lạnh là gì, vì cả đêm nằm ngoài sân không có chăn chiếu để đắp.

Sau 5 năm xây dựng, CLB đã đưa được rất nhiều cháu, con em FPT và bạn bè ra nước ngoài học tập, hoặc tham gia trại hè tiếng Anh trong nước với chương trình của Apollo. Tôi điểm lại thấy những cháu đã từng đi học hè ở nước ngoài hầu hết sau này đều đi du học tiếp. Có những cháu như con anh TùngLT, lúc đầu kiên quyết không chịu đi, sau khi CLB và bố mẹ thuyết phục mãi mới miễn cưỡng đi. Nhưng sau ba tuần ở Anh, tháng 7 cháu về thì không đợi đến hết năm mà tháng 9 đã xin bố mẹ cho đi du học ngay. Chúng tôi đã đoán không lầm, cũng giống hồi chúng tôi được ra nước ngoài, đi một lần là ham ngay. Chỉ có mở cửa ra thế giới mới thấy, ngoài ngôi nhà chúng ta đang ở còn bao nhiêu điều kỳ thú.

Nhưng điều CLB Trường tồn đạt được không phải là đưa được nhiều cháu đi nước ngoài, xin được nhiều học bổng hay xây dựng quỹ Trường tồn có nhiều tiền, mà là ở điểm khác. Sau 5 năm, chúng tôi đã thay đổi được nhận thức cho nhiều bố mẹ trong FPT. Nếu thế hệ trước

Các cháu trong CLB Trường Tôn trong chuyến du học hè tại Mỹ năm 2008

phải “đò dả mà đi” tìm đường phát triển, thì hãy cho con cái có cơ hội được trang bị kỹ càng hơn để bước vào đời. Bố mẹ có tiền thường nghĩ tới mua nhà, mua xe hay sắm sửa cho con cái. Nhưng tôi thường thuyết phục: “Việc mua nhà mua xe năm nay không làm thì sang năm, tiền ấy hãy để dành cho các con đi mở mang tầm mắt vào đúng lúc các con cần. Đó là cái nhà, cái xe bền nhất cho cả đời con mình sau này. Mà khi cho con đi học hè, bố mẹ các cháu chỉ cần đóng góp một nửa, CLB sẽ đài thọ một nửa”. Hầu hết đều nghe tôi, cũng có người vì nể tôi nhiều hơn là tin tưởng vào lợi ích của chuyến đi. Nhưng sau đó, khi các cháu đi về, chính các cháu thay đổi nhận thức về giao tiếp quốc tế, về sự độc lập của bản thân mình thì bố mẹ mới thấy việc đưa con ra tự lực tiếp cận thế giới bên ngoài là hữu ích.

Nhìn con em người FPT lần lượt ra nước ngoài du học, tôi càng thêm vững tin vào sự lựa chọn của mình. Niềm tin ấy giúp chúng tôi đứng vững sau bao khó khăn chống chọi. Có lúc tưởng như Trường Tôn sắp “đoàn mạng”, chúng tôi lại nhìn vào những tấm hình các cháu đi nước ngoài, những tâm sự của các cháu viết sau khi đi về, mà vững tin hơn vào con đường của mình.

Nhưng cũng chính những thành công đôi khi làm con người lạc quan quá nên dễ sinh ra nhầm lẫn. Ở đời mấy người không tham? Chúng tôi cũng tham lam với ý định care hết trẻ em FPT mọi lứa tuổi. Nhưng việc làm này khó quá, với quy mô một CLB và hoạt động hoàn toàn trên sự tự nguyện của các thành viên. Việc mở rộng Trường Tôn ra mọi lứa tuổi là điều không thể. Hầu hết Ban chủ nhiệm CLB đều là kiêm nhiệm, không ai có

thời gian chuyên trách cho hoạt động của CLB và hơn nữa, nhu cầu của trẻ em là rất đa dạng. Tuổi tác, hoàn cảnh sống, điều kiện cũng khác nhau nên việc định “bao sân” toàn bộ trẻ em FPT là điều khó có thể thực hiện được. “Tại sao con tôi không có? Có phải Trường Tôn chỉ để dành phục vụ cho con cái các lãnh đạo? Tiền chúng tôi đóng bao giờ mới được hưởng?...” là những câu hỏi mà chúng tôi nhận được thường xuyên. Có bạn phụ trách khóc lên khóc xuống với tôi vì bị các phụ huynh FPT trách móc.

Nhưng tôi vẫn động viên các bạn, phải cố gắng vì mục tiêu của mình đặt ra rất rõ ràng. Lo được cho các hội viên có quyết tâm xuất ngoại ít nhất là một lần được ra nước ngoài, ngắm nhìn thế giới, mở mang tầm mắt và đó là cơ sở để thay đổi cả cuộc sống FPT small sau này. Mặt khác, chúng tôi cũng tự hạn chế lại hoạt động của mình cho các bé nhỏ hơn như: Hỗ trợ mua bảo hiểm, tặng quà trung thu, Tết thiếu nhi 1/06, hay quà Giáng sinh; còn ai có quyết tâm thì tham gia, chờ đến khi con mình đủ tuổi để có thể tham dự các khóa giao tiếp trong và ngoài nước..

Sau 5 năm tồn tại, ngoài nguồn vốn có sẵn là sự đóng góp của các Mạnh Thường Quân và hội phí của các hội viên. Chúng tôi cũng tranh thủ những đợt Công ty phát hành cổ phiếu, xin phép được mua cổ phiếu của Công ty cho CLB như một khoản đầu tư dài hạn. Trường Tôn giờ có cổ phiếu của FPT, của FPT Security, Tien phong Bank... ước chừng cũng đủ cho 7, 8 năm hoạt động kế tiếp nếu quy mô như hiện tại. Nhưng ngay cả khi các nguồn dự trữ không còn thì ngoài hội phí, chúng tôi vẫn hy vọng có được sự đóng góp của các thể hệ đi trước, sau khi tốt nghiệp sẽ tiếp tục hỗ trợ CLB.

Tuy vậy, nguồn vốn lớn hơn mà chúng tôi đang tích lũy, đang lớn lên từng ngày chính là tấm lòng của các cháu đã tham gia CLB. Chúng lớn lên, đi khắp năm châu bốn bể nhưng chúng tôi tin rằng, trong tim các cháu sẽ luôn có hình bóng của FPT. Chúng sẽ nhắc về chuyến xuất ngoại đầu tiên tại Trường Tôn với những kỷ niệm khó quên. Và dù cuộc sống sau này có hiện đại đến mấy, chúng tôi tin rằng, chúng vẫn sẽ cảm nhận được điều quý giá nhất trong cuộc sống mà bố mẹ chúng, người FPT đã dành cho nhau – đó là Tình đồng đội. Chỉ với suy nghĩ ấy, chúng tôi sẽ luôn đủ nghị lực và quyết tâm giữ vững và xây dựng CLB cho mãi xứng với cái tên mà chúng tôi đã gửi gắm bao điều vào đây: Trường Tôn.

Đêm văn nghệ trung thu năm 2006 tại FPT Telecom

“DẠ, EM LÀ TOẢN NV!”

KIỀUNTL - FCC

Năm đầu tiên bước chân vào FPT, tôi đã có cơ hội tham dự một buổi lễ trung thu không thể quên. Đêm trung thu vui – sợ – lo lắng – hạnh phúc.

Còn cách trung thu một tuần, chị DuNT bảo tôi: “Chị nghĩ mày chơi với trẻ con được đấy. Làm MC nhé”. À, việc này thì đúng sở trường rồi. Tôi đúng là rất yêu trẻ con và có thể sử dụng cái nghề làm dâu trăm họ lúc còn ở VTV để phục vụ các thiên thần nhí. Vậy là hào hứng nhận lời.

Một tuần chuẩn bị, lên kịch bản, huy động các bạn khác và hô hào tập luyện. Cuối cùng đêm diễn cũng đến. Các thành viên của ban tổ chức đã sẵn sàng. MC hớn hờ mặc váy công chúa trắng muốt. DươngNTT xúng xính áo mới ba mới bảy. Dũng “xoắn” đóng vai anh nông dân với cái khăn vấn củ hành. Điểm một vòng chỉ còn thiếu mỗi ToànNV nhạc công.

Đang định gọi điện thì nghe tiếng chạy huỳnh huých ở cầu thang. Cả lũ nhào ra nhìn thì thấy Toàn phẩm phẩm lao tới. Còn năm... bốn... ba... hai bậc cầu thang. Toàn vẫn lao như tên bắn, không có chút ý định

giảm tốc độ. Chưa kịp hét lên thì thấy ầm một tiếng, cửa kính nát vụn, kính văng tứ tung, thảm trải sàn trắng xóa vụn kính. Và ở giữa đó, Toàn nằm sấp mặt.

Cậu ấy không nói được gì cả. Người trắng xức. Máu chảy. Cảm giác như toàn bộ thời gian đã ngừng lại. Và máu trong người chúng tôi cũng đông cứng. Rồi cũng có người thoát khỏi tầng băng lạnh giá. Dũng “xoắn” chạy tới, tiếp đó là hai, hay ba người từ dưới tầng 1 xuất hiện. Họ nhẹ nhàng bê nguyên người Toàn lên chiếc bàn lớn. Rì rầm nói chuyện để Toàn đỡ sợ. Những nỗ lực đến mức cạn kiệt sức mạnh.

Một lúc sau, khi chiếc xe taxi chở Toàn đến bệnh viện đi xa dần, Dương NTT nói không thành tiếng: “Vây là đêm diễn xong rồi đấy. Chẳng còn tâm trí nào nữa”. Minh bật ra: “Phải làm tốt chứ. Cố lên!”. Chỉ nói được thế.

Cả nhóm vội vã bước xuống sân Vạn Bảo. Ở đó, các cháu đang háo hức đợi chờ. Phải làm sao để những thiên thần ấy có một tối trung thu tuyệt vời, để chúng nhớ mãi rằng đến công ty bố (mẹ) luôn luôn là một niềm vui.

Khí thế dần trở lại. Chị Thu đang trao quà cho các cháu. Các ông bố bà mẹ đang bóc hoa quả bánh kẹo. Đèn sáng. Ngoài cổng cơ quan, những người đi đường cũng đã tụ tập rất đông. Đêm diễn bắt đầu rồi.

Không có nhạc công. Toàn NV là người duy nhất bám chương trình biết các thỏa thuận về nhịp, về hiệu ứng nhạc khi diễn kịch. Bây giờ đến một người biết chơi organ chúng tôi cũng không có. Làm sao đây? Thôi thì tay bo vậy. Thế là hát, rồi kéo các cháu lên kể chuyện, lên vẽ. Ngộ nhất là con trai chị Chi lên vẽ bức tranh rất to.

Tôi hỏi: “Cháu vẽ ai?”. Cu cậu hồn nhiên trả lời: “Cháu vẽ chị gái cháu. Chị gái cháu ngồi kia kia. Cháu là con mẹ Chi, Trưởng ban Nhân sự”. Sân khấu nghiêng ngả tiếng cười. Chị Chi đỏ cả mặt vì sự thuộc bài của cậu con.

Thúy tổng hội “phím”: Có nhạc công rồi, diễn thôi. Vây là vở kịch “Nhỏ củ cải” bắt đầu. “Ngày xưa ngày xưa có bác nông dân trồng được một củ cải rất to. Minh bác không thể nhỏ được. Cần có sự giúp sức...”. Chỉ chờ thế, các cháu nhao lên nắm áo bác nông dân thành một hàng dài. Rồi “1,2,3... Nhỏ củ cải lên... Ái chà chà!”. Cả đoàn người lắc lư. Có lúc bác nông dân nhỏ hăng quá, ngã lăn ra phía sau làm các cháu ngã chổng kỉnh. Tiếng cười của trẻ con người lớn hòa vào nhau, náo nhiệt cả khu phố.

Gần 10h tối, đêm diễn kết thúc. Những khuôn mặt trẻ thơ sáng ngời, đầm mồ hôi và tươi roi rói khiến ai cũng hạnh phúc. Cảm giác hài lòng thực sự! Vui thực sự!

Đội bọn trẻ về hết, mấy đứa lại xúm vào dọn dẹp. Vừa dọn vừa nghe kể chuyện Toàn ở bệnh viện. Cậu ấy không bị nặng lắm. Chỉ khâu vài mũi và sút mất cái răng cửa. Ngộ nhất là lúc bác sĩ hỏi: “Cậu tên gì?” Toàn ngoan ngoan trả lời: “Dạ em là Toàn NV”. Thế mới biết, văn hóa FPT ngấm vào ta nhanh đến thế nào, sâu đến thế nào. Toàn NV nhỉ!

Rất muộn, mình ra về. Một rữ vì hò hét, vì cười, vì nhảy nhót và vì sợ hãi tội cùng. Điềm lại một ngày đã qua, thấy sao mà thấm thía câu hát “Tôi là ai... là ai... mà yêu quá cuộc đời này!”.

CẢM XÚC FMB

BÙI NGỌC ANH - FMB

Vậy là đã 1 năm 9 tháng tôi làm việc tại FPT Mobile. Đối với nhiều anh chị ở công ty và Trung tâm Kinh doanh Samsung, khoảng thời gian ấy thật ngắn ngủi, chẳng thấp thỏp vào đâu. Nhưng đối với tôi, những ngày làm việc ở FMB là một duyên nợ, một số phận dường như ông trời đã sắp đặt sẵn, số phận mà tôi đang tay đón nhận và thầm cảm ơn nó.

Có thể nói, tôi vào FMB không hề định trước, các anh chị ở đây vào FMB thì tìm hiểu rất kỹ càng, rất tự hào và ao ước được là thành viên của công ty. Nhưng đối với tôi, tôi chưa hề có ấn tượng nào về công ty cả. Cái cảm giác mới ra trường, lên mạng search tìm việc, thấy công ty thành viên của FPT, chỉ biết kinh doanh về công nghệ, tạt xe qua xem công ty có “hoành tráng” không. Thế là nộp hồ sơ xin việc.

Chặng đường xin việc của tôi chỉ đơn giản là thử sức, tôi cũng không có quyết tâm đến cùng là vào bằng được công ty. Duyên nợ của tôi với FMB bắt đầu từ khi xin việc. Chẳng chuẩn bị gì cho cuộc thi, phòng nhân sự gọi đi là tôi đi phỏng vấn, tôi đi thi IQ, GMAT trong một chiều mưa tầm tã. Đường ngập lụt và xe máy, ô tô nối đuôi nhau tắc nghẽn. Tôi đã nói với bố: “Thôi, con không đi thi nữa đâu, mưa thế này, về thôi, việc gì phải khổ thế”. Thế nhưng bố tôi vẫn quyết tâm phóng xe, cố gắng vượt qua cơn bão lũ để đưa con đến được Giảng Võ dự thi. Tôi đi thi trong tâm trạng buồn buồn, áp lực. Tôi bắt đầu thấy áp lực từ đây. Tôi yêu bố tôi, tôi sợ làm

bố tôi thất vọng trong buổi thi ngày hôm ấy. Chỉ đơn giản thế thôi.

Đợt phỏng vấn lần cuối cùng, phòng nhân sự đã dự kiến ngày, nhưng sau đó lại điện thoại cho tôi thay đổi, hoãn ngày khác. Tôi đi ăn liên hoan tân gia, thì phòng nhân sự lại điện thoại giục tôi đến. Vội vã, phóng xe máy từ Cầu Giấy về Đào Duy Anh để tham dự phỏng vấn. Thật không may cho tôi, “cộc”..., tôi bị “gãy guốc”, chẳng còn cách nào khác, tạt qua cửa hàng, sắm ngay một đôi mới để diện đi phỏng vấn, chẳng nhẽ lại đi tập tễnh đến công ty.

Tôi phỏng vấn và trúng tuyển. Tôi không “khát khao” lắm sẽ làm ở công ty, thế nhưng biết được tin này, không hiểu sao tôi vui đến thế. Tôi được phân vào làm thư ký của Phòng Kinh doanh Samsung, người đầu tiên tôi gặp là anh Trần Mạnh Dũng – Giám đốc TTKD Samsung. Anh dẫn tôi lên tầng 5 để tham quan, sáng thứ 2 đi làm luôn. Không gian ban đầu tôi cảm nhận: “Sao mà phòng kinh doanh sạch sẽ và to đẹp thế”. Thì từ trước tới giờ tôi đã làm ở đâu đâu, đây là nơi đầu tiên tôi thi và nơi đầu tiên tôi tới làm việc.

Ban đầu phòng kinh doanh chỉ có 8 người, sau đó lên dần con số 13. Công việc thì đương nhiên ngày càng nhiều. Ban đầu, tôi cũng cảm thấy khá “chán chường” về công việc nơi đây. Từ trước tới nay, tôi đã bao giờ phải đi pha trà mỗi khi có khách đâu, cách pha một ấm trà ngon tôi cũng chưa biết. Vậy mà, công việc ban đầu của tôi là

pha trà mỗi khi có khách của trung tâm. Việc này tôi không hề thích chút nào (sau này tôi mới biết, việc này các chị tạp vụ đảm nhận). Phải nói công việc của trung tâm không khó, làm nhiều rồi quen, nhưng nhiều vô kể, toàn những việc không tên. Thế nhưng, từng ngày trôi qua, tôi cần mẫn như một con ong chăm chỉ.

Sau này tôi mới được anh DũngTM chỉ bảo, những việc nào thuộc phận sự của mình thì làm, không nên ôm việc vào người, tự mình tạo cho mình áp lực, thì lúc đó tôi mới biết quy hoạch dẫn việc, trả lại việc cho đúng bộ phận khác làm.

Những cố gắng của tôi đã được đền đáp xứng đáng, tôi đã không lằm lằm khi ở lại nơi đây, nếu như tôi nản chí ngay từ đầu thì tôi đã không thể tận hưởng được tình cảm của những anh em nơi đây, tình cảm của những đồng nghiệp mà tôi vô cùng yêu quý.

Mức lương của tôi đã tăng dần, chứ không lẹt đẹt, đáng thất vọng như cảm giác ban đầu. Đối với tôi, lương cực kỳ quan trọng. Đúng thế, nó là nguồn vật chất để duy trì cuộc sống, nhưng cao hơn nữa, nó còn khẳng định được sự nỗ lực của tôi được người khác công nhận.

Tính đến nay, tôi đã làm ở công ty gần 2 năm – 2 năm tôi không hề ân hận hay nuối tiếc bất cứ điều gì, tôi đã được quá nhiều thứ, tôi chứng chạc và học hỏi được nhiều điều từ các anh kinh doanh – những người mà tôi vô cùng yêu quý. Ở đây, tôi đã xây dựng những viên gạch đầu tiên cho sự nghiệp của mình, tôi học tập, đỗ đạt, lập gia đình và có em bé. Tất cả những bước đi của tôi đều được các anh kinh doanh ủng hộ và tạo điều kiện hết mức, đặc biệt là anh DũngTM. Có thể viết đến đây, ai đó có thể cho tôi là nịnh sếp, nhờ vào bài sử ký để ca tụng sếp, nhưng có ở trong môi trường này, các anh chị và các bạn mới thấu hiểu được tình cảm của các anh dành

cho tôi. Có thể là tôi là con người quá tình cảm chẳng, nhưng tình cảm của tôi không bộc lộ ra nhiều, tôi chỉ để trong lòng. Đầu phải lúc nào cũng nên nói ra.

Tôi chẳng còn biết cách nào để bày tỏ sự yêu mến của tôi dành cho các anh, đành nhờ những câu chữ này để bày tỏ. Đã có lần tôi vào phòng anh KhánhBN, anh có hỏi chuyện tôi, thực ra lần nào tôi vào phòng, tôi cũng nói chuyện rất vui vẻ với anh, tôi coi anh như anh cả của trung tâm, mặc dù anh là một ông sếp “bự” của cả công ty, anh có hỏi chuyện và tôi nói: “Làm thư ký của trung tâm, nếu em không coi các anh như người trong nhà thì em sẽ chẳng bao giờ làm được”. Tôi không nói sai lòng mình, đến giờ nếu ai hỏi tôi câu này, tôi vẫn sẽ trả lời như vậy. Đây là lý do tôi ở lại FSA được gần 2 năm, trong khi đó FMT đã qua 5, 6 cô thư ký. Tôi tự hào về điều đó.

Tôi thấy thoải mái khi làm việc ở FMB, không những chỉ có các anh ở trung tâm đối xử tốt với tôi, mà các phòng ban khác, đi đâu tôi cũng gặp những người bạn tốt, những người hỗ trợ tôi rất nhiều trong công việc, những lời an ủi, động viên và tâm sự trong cuộc sống.

Tôi vẫn đang làm việc, làm việc như mọi ngày, cái duyên của tôi với FMB vẫn còn nhiều lắm. Dạo gần đây, bất cứ lời nói nào của các anh cũng có thể làm tôi xúc động, có thể rơi nước mắt bất cứ lúc nào. Tôi sợ xa các anh, tôi không muốn xa bất cứ ai ở đây hết.

Kể về những dấu ấn của tôi ở FMB thì nhiều vô kể, nhưng có lẽ tình cảm không cần nói nhiều, thế là đủ. Lời cuối cùng cho em gửi lời biết ơn chân thành nhất đến anh KhánhBN, anh DũngTM và gửi lời cảm ơn tới toàn bộ các anh FSA đã yêu quý và động viên, luôn bên cạnh em thời gian qua cũng như sau này.

“SUM-UP FSOFT HCM – TÌNH YÊU VÀ NỖI NHỚ”

PHUONGPN1 - FSoft HCM

Ở FSoft HCM, mọi người đã quen với cái tên Sum Up để chỉ lễ tổng kết cuối năm. Kỳ Sum Up năm 2007 là kỳ Sum Up thứ 4 của FSoft HCM. Sum-Up 2004 là năm đầu tiên của công ty, với số lượng nhân viên khoảng 50 người nên Long Hải là một địa điểm lý tưởng với không gian yên tĩnh cùng các bãi biển rất thích hợp cho anh em FSoft vui chơi và tổng kết.

Nơi dừng chân là một nhà nghỉ của Quân đội. Sau chương trình tổng kết, tiết mục buổi tối với STCo suốt đêm cùng tiệc nhậu hoành tráng của các “nhân” trẻ đã làm cho các chú bộ đội khó chịu khi nhạc của mọi tiết mục đều là cải biên. Tuy nhiên, cuối cùng mọi việc cũng ổn và FSoft đã có một kỳ Sum-Up đáng nhớ tại Long Hải năm ấy. Nhắc lại lần Sum Up 2004, NgânTTK vẫn nhớ như in kỷ niệm về việc nhậu xỉn đến ngủ luôn bên bãi biển của anh SơnLM, G9. May mà có anh em phát hiện và khiêng anh vào phòng ngủ, nếu không khi thuý triệu lên không biết chuyện gì sẽ xảy ra.

Sum-Up lần thứ 2 của FSoft HCM năm tiếp theo được tổ chức tại Phan Thiết, cách công ty gần 200 cây số. Lúc này, số nhân viên đã tăng lên 120 người. Mọi người

dùng sân trước của resort làm nơi sinh hoạt, nhảy múa, hát hò. Tiết mục “xi-zach” của anh Nam Dũng đã quy tụ đầy đủ Ban Giám đốc, các anh chị em còn lại ở phía sau cùng tham sự và lai rai tới gần sáng mới đi ngủ.

Kỳ Sum Up năm ngoái, gần 300 FSofters đã tập trung tại “suối nước nóng Bình Châu” - Hồ Cốc, cách thành phố HCM khoảng 150 km. Với ThuỷPTN, Admin của G12 thì: “Năm đó là lần đầu tiên tham gia Sum-Up của FSoft. Tính tới thời điểm tham gia Sum-Up, mình đã làm được ở công ty 6 tháng, tuy quen với văn hoá và các hoạt động của công ty nhưng mình thật bất ngờ với những hoạt động diễn ra tại Sum-Up, đặc biệt là việc mặc đồng phục áo tắm chụp ảnh. Mọi người tập trung theo G và xếp hình thành chữ FSoft. Lúc đầu, cũng ngại và thấy kỳ lắm. Nhưng tham gia thấy vui, sau này khi nhớ và nhìn lại bức hình đó luôn thấy lòng ấm áp. Với mình Sum-Up luôn hứa hẹn những điều mới mẻ!”

Còn với TuyênNP của phòng IT. Tuyên cười rạng rỡ khi nói về tiết mục diễn kịch của nhóm trong hội diễn: “Năm ngoái nhóm Tuyên diễn kịch vở “Cô lái đò”. Đến đoạn cô lái đò LiênTK chèo đò đón các anh qua

sông, theo kịch bản thì các anh phải ra sân khấu nhưng không hiểu sao bọn Tuyên lúc ấy cứ đứng im sau cánh gà, chẳng ai chịu ra cả, “báo hại” cô lái đồ LiênTK cứ phải chèo đồ mấy vòng quanh sân khấu rộng 6-7 mét, vừa chèo thuyền vừa gọi tha thiết: “Anh ơi! Anh ra đi...!”. Hôm đó, khán giả đã được một trận cười đáng nhớ. Và kỷ niệm nữa là đêm lửa trại, được chơi các trò chơi tập thể, ngồi trò chuyện, có cả các sếp như anh TuấnPM, anh LâmNT, anh Lâm Dũng... khiến mình có cảm giác gần gũi và thân thiết như gia đình vậy”.

“Có nhiều kỷ niệm lắm mà kỷ niệm nào anh cũng muốn kể. Sum-Up, ngoài báo cáo và tổng kết còn là nơi để anh em FSoft HCM “show” ra. Ai có gì thì “show” đấy. Mọi người có thể “show” hết mình. Năm ngoái cũng là năm P1 diễn vở kịch đầu tay “Mission Impossible 4” từ trước tới nay. Anh cũng tham gia tập, trình diễn và hết sức bất ngờ về thành công của vở kịch. Điều bất ngờ nữa là những gì mà vở kịch đề cập tới lại rất trùng khớp với các giai đoạn của dự án Next G sau này. Vở kịch này cũng đã được mang ra Hà Nội trình chiếu trong buổi tổng kết dự án Next G như một lời cảm ơn của P1 gửi tới các cộng sự đã cùng “nằm gai nếm mật” trong dự án NextG” - Anh SơnLH1, Leader của P1 tâm sự: “Anh cũng rất vui được tham gia cùng anh em. Trong buổi tổng kết, mọi người cùng ôn lại và chia sẻ thành công, qua đó, mọi người hiểu và gắn bó với nhau hơn, cùng cố gắng trong những nhiệm vụ mới”.

Có một số bạn không tham gia được Sum-Up vì bị

ốm như HằngNNT phòng Admin. Bạn bị ốm vào đúng ngày diễn ra kỳ Sum-Up năm ngoái. Giọng nuối tiếc vì chỉ được nghe các anh chị kể lại nên “quyết chí năm nay quậy tung bùng”. Còn bạn NgânBTB, bạn không tham dự được Sum-Up năm ngoái vì khi ấy đang onsite. Nhưng với nhiều người, biệt danh Ngân “bán thịt bò” sẽ còn đọng mãi trong tâm trí. Bởi lẽ, trong phần trao giải thưởng cho các tập thể và cá nhân đã có thành tích trong năm, tới phần trao giải cho Ngân thì trên màn hình xuất hiện một cửa hàng bán thịt bò rất to kèm theo ảnh của bạn. Riêng Ngân cũng rất bất ngờ với những gì mình được nhận: “Ngân không biết trước giải thưởng. Khi đi onsite về rồi mới nhận. Ngân được nhận giải rookie với kỉ niệm chương bằng pha lê hình con ngựa đang phi về phía trước, trông rất dũng mãnh. Ngoài ra, theo truyền thống còn có bằng khen và “ngân lượng”. Mỗi lần nhìn kỉ niệm chương lại thấy rất vui!”. Theo ý kiến của Ngân, ở FSoft nếu bạn làm hết mình thì công sức của bạn luôn luôn được ghi nhận và có phần thưởng xứng đáng.

Đối với mỗi FSofter, kỷ niệm của các kỳ Sum-Up đã trở thành tình yêu và nỗi nhớ để mỗi khi nhớ lại, họ đoàn kết hơn, siết tay nhau chặt hơn cùng vượt qua những khó khăn trên con đường phía trước. Còn với những người mới lần đầu tiên tham dự Sum-Up cũng đã được tiếp ngọn lửa đam mê, nhiệt tình và đang hào hứng để được hiểu thêm về các đồng nghiệp thân yêu. Làm việc hết mình, sống nhiệt tình, chơi hết mình.

TAM ĐẢO DU KÝ

ĐẶNG THANH TÙNG - FYT

Một chuyến đi chơi gần như đến phút chót mới biết đích đến...

Tối hôm trước khi đi Tam Đảo, tôi trở về từ Cát Bà với một tâm trạng đầy hưng phấn, vui vì đã có một chuyến đi tuyệt vời, vui vì mình sắp được đi chơi với trung tâm. Mỗi lần đi chơi với FYT lại có một cảm xúc riêng, nhưng có lẽ điểm chung của những chuyến nghỉ hè cùng với FYT là không bao giờ thiếu tiếng cười. Và lần này cũng vậy.

Lịch tập trung của đoàn là 6h sáng, dậy lúc 6h kém 15, 5 phút cho tất cả các công việc chuẩn bị cá nhân cùng một bộ quần áo và máy ảnh trong túi, tôi chỉ có 10 phút để phi xe đến trụ sở FPT Cầu Giấy. Lúc tôi đến chỉ có vài thành viên chờ sẵn, lòng tôi đã an tâm vì thế này thì kiểu gì cũng sẽ "cao su" đến ít nhất là 7h. Rốt cục thì 7h30 mới khởi hành, trong hơn 1 tiếng đó đoàn chờ đợi, điểm danh "loạn xạ" - vì có anh tân thủ quý đêm mãi vẫn thiếu, mà thực ra là quên mất không đếm mình, và cũng có hai thành viên "ngoại bang" cùng đi đó là Giang - em trai anh HưngNV và Ngọc - bạn gái QuýTX.

Xe lăn bánh, tôi không quên thò đầu ra cửa, hướng về phía một đám đông bên đường hô to: "Hà Nội - Hải Phòng đêêêêê!". Ngay lập tức, trên xe xuất hiện một loạt tranh luận, hết về chuyển nhượng, rồi thì lối đá, rồi thì chiến thuật... chán thì lại nói về chị em phụ nữ, về chuyện HưngNN và ThanhNH tối hôm trước đã làm những việc gì. Cho đến giờ, vụ việc vẫn chưa được làm sáng tỏ, nhưng có lẽ anh HưngNN đã bị thiệt hại nặng với ThanhNH đêm hôm trước, mặc dù anh đã có "dao phòng bị".

Chuyện một hồi đoàn ta lại nhắc đến một vụ mới nhất ở Thái Bình - Vụ nhiều nam sinh trong lớp nhiễm HIV. ThôngNH nhiệt tình đem hết lòng say mê của mình với những chuyện vợ vắn, trai gái ra kể và không quên "đơm" thêm những câu chữ hết sức ngây ngô...

Khoảng 8h hơn, khi xe đang lăn bánh và mọi người đang bàn luận, phi đội phía trên ngủ tít, thì tất cả bàng hoàng và bất ngờ vì một tiếng "Tuýt!" cực to vang lên. Sau một hồi ngả nghiêng nhìn ngó, tất cả mới nhận ra là QuýLH đã huyết sáo trên hai em đang phi xe máy cực nhanh mà không đội mũ. Tôi chỉ kịp thấy hai em mặt tái mét và chuyển ngay sang đỏ bừng vì tức giận, sau đó với cái mặt vênh 90° vượt lên xe, bác tài cũng "chả thèm chấp"...

Xe lên đến Tây Thiên lúc hơn 9h, rất nhiều cụ già "xông" ra: "Mua cho già mấy chiếc gậy nào!". Đoàn ta hết sức sợ hãi vì cách chào hàng hiệu quả đến bất ngờ của các cụ: Vút gậy vào người các thành viên và rồi nhất quyết không nhận lại. Cuối cùng thì cũng chỉ có một chiếc gậy được mua. Sau khi thoát khỏi các cụ, đoàn ta bắt đầu xuất phát quyết tâm chinh phục bằng được những ngọn thác cùng với lời cảnh báo: "Các anh đi cẩn thận, gái miền núi nó xông ra bắt cóc mất đấy!".

Hùng hục lên đường, FYT nhà ta không thêm đi đường rừng mà thi nhau lợi suối. Các thành viên HiếuNM, KiênTT tỏ ra anh hùng nhất bằng những pha lội suối, nhảy nhót, leo trèo đầy thuyết phục. Tôi cũng suýt chết vì một pha "đu đờn", khi đang đứng chênh vênh bên hông một hòn đá to, không có điểm tựa thì suýt bị trượt xuống dưới. Cũng may là có anh KiênTT

đã kịp thời tóm tay. Suốt chuyến đi có 3 người đi theo: Chị cho thuê dép và trông đồ, 2 thằng nhỏ - một đứa bán sáo, một đứa chụp ảnh. Thằng chụp ảnh "cây" là dân địa phương, ra sức dẫn đường và luôn ngăn không cho tôi chụp ảnh cùng với lời dọa "ném máy xuống suối". May mà có những bức ảnh lúc lội suối tôi chụp trộm lúc nó không để ý. Được cái nó dẫn đường khá tốt. Còn đứa bán sáo thì tỏ ra hiền hơn, chỉ đi cùng đoàn và tư vấn nhiều điều. Tôi cũng ngộ ra rằng, em bé này khá vui tính và thật thà, lại tốt bụng nữa.

Đến Thác Bạc, đoàn ta tranh nhau tắm suối, đến lúc này thì đứa chụp ảnh đã chụp hết cuộn phim và nó đồng ý cho tôi chụp ảnh tự do, lúc này trí tưởng tượng phong phú cùng cảnh tượng "hấp dẫn" đã tạo điều kiện cho tôi tha hồ chụp "sương tay". Sau khi tắm suối xong, mặc dù còn một thác rất cao, nhưng do đoàn ai cũng mệt nên quyết định quay về. Lúc quay về lại còn phải cãi nhau với một bà đòi thu tiền thăm quan trong khi đoàn đã mua vé ở ngoài. Sau một hồi tranh luận, đoàn cũng phải đưa 50K cho bà ta, cuối cùng cả hai bên đều hậm hực. Tôi không nhớ chính xác lúc đấy là mấy giờ đoàn mới xuống đến xe, chỉ nhớ trong khi đi Thị Yên ta đã bị mất 300K không biết nguyên do (!?). Trong lúc chờ lên xe, các thành viên nhà ta tranh nhau mua và ăn mít tại trận.

Xe lên đến Tam Đảo lúc gần 4h. Trong khi lên núi, phải nói rằng các thành viên thực sự bất ngờ vì những đoạn cua gấp và phong cảnh đẹp "mê hồn" của chốn "thần tiên nơi hạ giới" này. Đẹp đến mức mà mặt thành viên TâmNA thực sự biến dạng, "comment" của tôi lúc đó là: "Nhìn anh Tâm thật là hưng phấn, có vẻ như anh sắp nói lời trăng trối", quả thật là lúc đó anh như muốn nhảy ra ngoài xe.

Bóng tối buông xuống dần trên cái thị trấn khá sầm uất này, sương buông xuống những căn nhà cổ, cảm giác bỗng bình, sương khói, một sự dịu mát nhẹ nhàng lan tỏa khắp nơi, (trong khi tôi chết đến nơi vì rét!!!). Các thành viên sau khi tranh nhau tắm cũng tỏ ra sững sờ vì cảnh đẹp lờ mờ trong sương, trong những phút giây hư hư thực thực, ai đó đã nhắc đến câu thơ "Ước gì anh hóa thành mây, để em là núi anh đè lên em".

Sau bữa ăn tối, một cơn mưa nhẹ nhàng đến rồi lớn dần, lớn dần, đến nỗi kế hoạch đốt lửa trại và đi dạo bị "phá sản" hoàn toàn. Một nhóm đang đi dạo nghe nói phải dừng lại trú mưa, còn tôi cùng HiếuNM, anh KhuêLD và anh HảiTX ngồi lại ở chiếc bàn ngoài hiên nhà hàng, vừa nhìn mưa vừa kể lại những kỷ niệm ấu

thơ lớn lên sợ hãi với những câu chuyện ma. Lúc này, HiếuNM tỏ ra cực kỳ nhát gan và yếu bóng vía.

Trở về nhà nghỉ sau cơn mưa, chúng tôi tụ tập thành một nhóm đứng ở sảnh, nghe những cơn gió lạnh thấu xương và cùng ngồi nhìn sương mù tràn xuống. Đứng một hồi, đoàn quyết định đi hát karaoke, còn HiếuNM thì muốn thi Google Code Jam nên quyết tâm vác Laptop của anh Khuê sang hàng net thi, tôi đã quyết định đi cùng Hiếu. Sang đến nơi, phải đợi hồi lâu mới có máy, lúc 9h20 mới được ngồi, đến 10h thì hàng net đóng cửa, chúng tôi đã cực kỳ nuối tiếc khi ra về với một lỗi "còn con".

Về đến phòng, hai đứa "cay cú" ngồi xem "The art of Seduction". Trong khi xem HiếuNM đã thốt lên những câu nói cực "chất" mà khó có thể nhắc lại. Một lúc, tôi chạy sang các phòng khác xem thế nào, thấy cả đoàn đang hát say sưa, được một lúc thì anh KýVK bỏ về, nghe nói là giành mic nhiều quá bị mọi người nói nên đổi bỏ về.

Đến khoảng 11h hơn, đoàn ca hát mới trở về, nhóm chơi tá lả tiếp, nhóm thì đi ngủ. Tôi cùng Hiếu, Hưng, Hiệp, Đạt, Giang và anh Hải về phòng anh Khuê tắt đèn, kéo rèm thì kể chuyện ma. Kể được một hồi, không khí đang tĩnh mịch, im ắng với những hình ảnh về "con ma trắng", "bà già bị đập nát đầu" hiện lên, thì đột nhiên một hồi "éc éc" vang lên. Không cầm được lòng, HiệpPT cùng HungNN hét lên như bị chó cắn, mồ hôi đầm đìa vì sợ, thì ra, anh Hải đã chơi ác bật điện thoại di động cho phát đoạn nói chuyện của chị Phan Thị Bích Hằng. Chị ThanhNH lúc này có vẻ sợ lắm rồi. 12h hơn, chúng tôi thôi không kể chuyện nữa mà đi bộ ra ngoài sảnh, hi vọng trời tạnh sẽ được đi dạo một vòng, nhưng hết sức thất vọng khi biết cổng nhà nghỉ đã đóng.

Chúng tôi lại tiếp tục đứng đó kể chuyện ma trong cảnh mịt mù sương khói. Cũng có đôi lúc HungNN và ThanhNH rú lên vì sợ quá. HiệpPT không đủ can đảm để tiếp tục đã bỏ đi ngủ. Sau một hồi đứng ngoài, chúng tôi lại quay về phòng anh HungNV. Ở đó chúng tôi đã thức đến hơn 3h sáng chỉ để kể chuyện ma. Nhiệt độ lúc này cũng xuống khá thấp, ĐạtNT do lạnh nên quyết định kéo chăn ra đắp, ai ngờ kéo nhầm tóm đúng... váy chị Thanh và ra sức kéo. Cho đến lúc mệt quá không chịu nổi nữa, cả đội lục tục kéo nhau đi ngủ. Lúc này, một rắc rối kéo đến: Phòng chị ThanhNH cách phòng anh HungNV khá xa, và sau khi nghe một serie chuyện ma thì chị không còn can đảm để tự về phòng. Những lời kêu gọi thăm thương vang lên: "Hiếu ơi, Giang ơi,

anh Hải ơi, Tùng ơi, Đạt ơi...". Vậy mà, tất cả đều không đáp lại, mặc cho chị ta mặt mày "bí xị" suốt nửa thì khóc nức lên. Đội thương quá mới cử người đưa chị về phòng, nhưng chị lại ra điều kiện phải... ở lại phòng đó, ngủ với chị ta. (He he!). Hiếu xung phong đi nhưng sau khi nghe điều kiện đã kêu toáng lên: "Ồi ối, thế thì em không đi đâu, nhờ chị ngủ trước em thì chết em à!".

6h sáng hôm đó chị ThanhNH mới dám về phòng, còn phi đội kể chuyện ma đa số là đến 8h30 hoặc 9h mới tỉnh. Lúc này, các thành viên khác đã đi ăn sáng hết rồi. Một nhóm gồm anh Hải, anh Khuê, chị Tĩnh, Giang cùng tôi lững thững đi dạo tìm quán ăn. Nghe lời kể của hướng dẫn viên chuyên nghiệp – KhuêLD, chúng tôi đã đi hết một vòng các con phố, cuối cùng quay về cái quán ăn cách nhà nghỉ chỉ có vài bước chân bên tay phải (chúng tôi đã đi về phía bên tay trái lúc ra khỏi nhà nghỉ). Vào quán, cả nhóm, người thì gọi phở, người thì gọi trứng, mà rốt cục chỉ có trứng là đúng nghĩa trứng, còn bát phở, không ai dám nghĩ đó là một bát phở. Hương vị thì tạm nuốt được, còn "giá trị thẩm mỹ" thì gần như bằng không. Còn một chi tiết, đó là lúc mọi người đang đi, có bắt gặp HiệpPT và YênPT đang ngồi vắt vẻo trên cửa sổ một quán cafe, quán này thiết kế giống lô cốt, ban đêm ở đây là một vũ trường, tôi đã hết sức tiếc nuối khi đêm hôm trước không có cơ hội vào đây.

Về phòng nghỉ ngơi một hồi, một nhóm khoảng hơn 10 người tiếp tục lên đường thăm Thác Bạc (tên giống ở Tây Thiên). Đường đi lần này không vất vả lắm, chỉ phải đi xuống 380 bậc thang. Đoàn ta khá tích cực đi, và khi xuống đến nơi thì bắt gặp một cảnh tượng khá hùng vĩ: Ngọn thác cao, nước chảy mạnh, nếu thăm quan vào buổi chiều sẽ có thể nhìn thấy cầu vồng do hơi nước bắn ra ở đây rất mạnh. Cũng vì cái đám hơi nước này mà tôi

suýt làm hỏng máy ảnh vì "hồn nhiên" lấy áo lau ống kính cho máy (do tưởng đã có một lớp kính ở ngoài). Hơi nước bắn vào làm mờ máy ảnh và hậu quả của nó là việc một số bức ảnh mờ ảo như trong sương khói. Cũng tại đây, tôi đã thỏa sức chụp một em gái mà theo mọi người thì là "xấu hơn ma nữ". Được cái em mặc cái váy khá "hot", nhìn cũng khá là có nét, và trong giây phút thăng hoa đó tôi đã chụp được cảnh anh TamNA ngồi ngáp - thật là may mắn cho tôi!

Sau một hồi ghép đôi chụp ảnh "lừa tình", đoàn ta quyết định quay về nhà nghỉ. Đi lên có 380 bậc mà cả đoàn dường như kiệt sức, tách làm mấy tốp bỏ lên. Sau khi nghe anh Khuê "phản": "Lên thác truyền hình phải leo 1800 bậc thì dường như ai cũng đồng lòng nhất trí rằng: Thôi, chả lên thác nữa!!!!".

Quay về nhà nghỉ, chúng tôi đợi đến bữa ăn trưa, chơi đá bóng và ngồi tán gẫu. Nghe hội tá lả kể lại, anh Kỷ có đêm thua "tan tác", phải "cắm" cả... người yêu để chơi. Bữa trưa chúng tôi ăn khá ngon, tôi uống nhiều và hơi say, về đến phòng là lăn ra ngủ không biết trời đất gì. Chỉ biết lúc tỉnh dậy thì anh HảiTX đã giục về. Mắt nhắm mắt mở tôi chạy vội ra mua ngọn và quả su su.

Sau đó đoàn lên xe và quay về. Dấu ấn của hành trình quay về chỉ là một đôi mải "chút chút" mà suốt nửa thì lao vào ô tô của đoàn. Một pha phanh gấp "nét như sony" của bác tài làm cả đoàn thần phục, không quên chửi cho 2 cái đũa sang đường không chịu nhìn trước sau.

Đoàn về đến trụ sở FPT lúc 6h chiều, ai cũng mệt nhoài, tuy nhiên thật may mắn là đã gặp được đoàn làm phim "Lập trình cho trái tim" đang quay trước cửa trụ sở. Không quên phân xét, phê bình hội diễn viên ăn chơi, chúng tôi nhanh chóng ra về kết cho một chuyến đi đầy thú vị và hăng say.

Open door day: THÀNH CÔNG HƠN DỰ KIẾN

LÊNT2 - FSoft HCM

Ngày hội Open Door Day đã diễn ra rất thành công với sự tham gia của 1280 sinh viên đến từ 22 trường đại học trên địa bàn TP.HCM và hơn 300 CBCNV FSoft HCM. Để đạt được thành công như vậy, mọi người trong bộ phận tuyển dụng đã làm việc ngày đêm và không ngừng sáng tạo.

Chuẩn bị

Năm nay, phòng tuyển dụng RAI chính thức nhận nhiệm vụ tổ chức ngày hội. Để chuẩn bị cho ngày hội Open Door Day lần thứ 4, kế hoạch được thực hiện trong một thời gian dài. Cả nhóm dưới sự chỉ huy của chị NgânTTK đã làm việc miệt mài, tỉ mỉ. Từ khâu liên lạc với các trường, treo banner, đặt xe. TrúcLT được giao nhiệm vụ lập trang web <http://FsoftHCMworks.com> để thông tin về ngày hội Open Door Day. Các thông tin, sự kiện được cập nhập liên tục hàng ngày. Lượt view cũng tăng kỉ lục. Trước ngày hội 2 ngày, số lượng sinh viên đăng kí tham gia trực tuyến đã lên tới con số 670, gấp nhiều lần so với những kì trước. Cả đội ai cũng ngạc nhiên vì nhận được nhiều sự quan tâm đến như vậy. Bước 1 tạo sự quan tâm của các sinh viên các trường

đại học đã thành công. Bước 2, quan trọng hơn cả là phải “hâm nóng” không khí trong toàn FSoft để đón các sinh viên. Cuộc thi “sáng tác Slogan về FSoft” với phần thưởng rất có giá trị và có cả phần thưởng dành cho các slogan ngớ ngẩn nhất. Cuộc thi đã nhận được sự tham gia nhiệt tình của 29 FSofters với 40 slogan.

Phần chuẩn bị hậu cần đã xong, đến lượt các G vào cuộc. Một cuộc họp ngắn với các G có sự tham gia của toàn thể anh chị em làm tổng hội. Các phương án trang trí cũng như chuẩn bị để đón sinh viên nhanh chóng được đưa ra. Phần sôi nổi nhất của cuộc họp là phân phối quà tặng. Số lượng quà tặng có hạn trong khi số lượng sinh viên đông. Điều này bắt buộc các G phải suy nghĩ để làm sao giảm các phần quà. Phương án đưa ra là nâng độ khó các trò chơi. Với tinh thần: “Vui là chính,

quà cáp là phụ”, cuối cùng thì mọi việc cũng đã được sắp xếp ổn thoả, chỉ chờ ngày khai cuộc. Năm nay cũng là năm kỉ lục với 25 tình nguyện viên tham gia hướng dẫn.

Ngày hội chính thức: Con số vượt ngoài dự kiến

Sáng 10/5, FSoft HCM như trong ngày hội với bong bóng, hoa và slogan ở khắp mọi nơi. Từ sáng sớm, các tình nguyện viên và FSofters trong màu áo cam rực rỡ đã túc trực ở sảnh để sẵn sàng chào đón sinh viên. Hội trường tầng M được chia làm hai, sảnh A dành cho sinh viên ngành IT và sảnh B dành cho sinh viên ngành Nhật ngữ. Từng tốp sinh viên kéo vào ngày càng đông. Cả hội trường tràn ngập người. Chỉ thấy thấp thoáng các bóng áo cam đang hướng dẫn sinh viên. Ban tổ chức dự đoán, số lượng sinh viên khoảng 1000 người nhưng theo thống kê sơ bộ tại chỗ, con số đã lên đến 1200 người. Vì hội trường chỉ có sức chứa khoảng 1000 người nên các sinh viên đến sau không có chỗ ngồi được các tình nguyện viên linh động mời đi tham quan và chơi các trò chơi ở các tầng lầu.

Tại hội trường A, anh TuấnPM và chị HươngHTV đã lần lượt giới thiệu tổng quan về các hoạt động sản xuất kinh doanh cũng như văn hoá của FSoft. Phần trình bày đã thu hút được nhiều sự quan tâm của các bạn sinh viên. Số lượng câu hỏi đưa ra thắc mắc về các chế độ chính sách, công việc ở FSoft được nêu ra liên tục. Mỗi câu trả lời hay của anh TuấnPM đều nhận được vỗ tay nhiệt tình từ hàng ghế sinh viên. Bạn Nguyễn Thị Hương- ĐH Công nghiệp thắc mắc: “Giữa một người đi làm đã có kinh nghiệm với một sinh viên mới ra trường, nếu cùng nộp đơn xin việc thì công ty sẽ nhận ai?”. Anh Tuấn ngập ngừng rồi trả lời: “Tất nhiên sẽ nhận người có kinh nghiệm nhưng nếu bạn sinh viên mới ra trường vượt qua vòng thi tuyển cũng sẽ được nhận vào đào tạo”. Câu trả lời đã nhận được những cái thở phào nhẹ nhõm và tràng pháo tay liên tục.

So với hội trường A thì hội trường B dành cho sinh viên Nhật ngữ chỉ khoảng 250 người nhưng không khí thì không hề thua kém. Với phần giới thiệu của anh TriềuDTH và chị AnhNTM1, các bạn sinh viên đã biết được Comter là ai, sẽ làm những công việc gì, môi trường làm việc của Comter tại FSoft ra sao. Bạn Phạm Huỳnh Nhung – ĐH Hufflit cho biết: “Em là sinh viên học năm cuối khoa tiếng Nhật và đang tìm cho mình một vị trí sau khi ra trường. Trước đây, em hầu như

không có định nghĩa gì về nghề Comter. Bây giờ, em đã hiểu sơ sơ về nghề này và cũng muốn tìm cho mình một cơ hội làm việc tại đây”.

Lần lượt mọi thắc mắc của các bạn đều được các anh chị giải thích một cách cặn kẽ. Sau khi tìm hiểu về công ty, mọi người bắt đầu đi tham quan các tầng lầu tại Etown 1, Etown 2 và EW. Các bạn sinh viên rất hào hứng khi họ được tham quan môi trường làm việc và nhận được sự nhiệt tình của những FSofters.

Rất đông sinh viên bị thu hút bởi những trò chơi ở G3. Các nhóm tụ tập chơi game trên máy palm, xem các slide về hoạt động của đội DMS. Rất nhiều câu hỏi đưa ra cho sinh viên trả lời. Qua mỗi câu hỏi, các Fsofters đều cố gắng gợi ý để ai cũng có thể trả lời được. VuPN rất hào hứng chỉ điểm cho sinh viên. G9 nối tiếp bằng hình ảnh onsiteer bên Nhật và cho sinh viên làm quen với văn hoá Nhật.

Trên một khu vực trống hoàn toàn bên ET2, G6 làm mô hình camera ở cổng ra vào và các game riêng cho từng khu riêng biệt. Với G12: Cờ các nước là hình ảnh nổi bật trong khuôn viên G12, kèm theo game mô phỏng theo game Sudoku và làm nghiêng về đặc trưng cho từng trường. SU15: Mô hình mô phỏng hình ảnh chiếc xe hơi trong hệ thống Car-navigation, các game tìm hiểu về hệ thống nhúng rất hấp dẫn các em sinh viên yêu thích lĩnh vực này. Những câu hỏi của các bạn đã được các anh chị trong G giải thích hết sức nhiệt tình. G33 lại thu hút sinh viên theo kiểu riêng rất... nghệ sĩ: Ngồi độc tấu ghita và hát giao lưu với các sinh viên.

QA là bộ phận nhận được nhiều câu hỏi quan tâm về công việc nhất. Nào là QA làm công việc gì, cơ cấu tổ chức như thế nào, khẩu hiệu của QA là gì? Liên tiếp nhiều thắc mắc được đưa ra. Các tình nguyện viên cứ phải chạy như con thoi qua các khu vực. DoãnNX- G3 cho biết: “Từ sáng đến giờ mình chạy qua chạy lại giữa hai toà nhà cũng đã thấm mệt. Các bạn sinh viên thắc mắc liên tục làm mình cũng phải luôn miệng nhưng vẫn thấy vui lắm vì giới thiệu được FSoft đến với các em sinh viên cho các em ấy biết thế nào là lòng nhiệt tình của FSofters”. Ôn ào, náo nhiệt hơn cả là khu vực của JCA ở tầng 8, Đại nhạc hội với đầu karaoke 6 số đã kéo dài tới 2 giờ và nhận được sự tham gia đông đảo của mọi người. Bên ngoài, các sinh viên cũng được thử thách tài nghệ của mình qua việc viết thư pháp bằng tiếng Nhật. Tổng hội năm nay vẫn xây dựng một “mê cung” như mọi năm. Trong đó phô diễn hết khả năng của các CLB. Các em sinh viên cứ “mắt tròn mắt dẹt” thắc mắc “làm sao

có nhiều CLB như vậy?”. Đặc biệt với CLB Taekwondo, anh CôngNT đã biểu diễn một màn chặt gạch hoành tráng, khiến các em cứ trầm trồ thán phục.

Sau khi tham quan xong, các tổ sinh viên quay trở về với hội trường chính để tham gia làm bài thi đầu vào và phỏng vấn trực tiếp cho các vị trí công việc tại FSoft. Sau khi thi thử, bạn Nguyễn Thanh Quang- ĐH KHTN TPHCM cho biết: “Bài test này không khó, chủ yếu là các câu hỏi kiểm tra về IQ, yêu cầu phải có tư duy logic và suy luận nhanh. Em làm cũng gần được hết, chỉ có một vài câu lạ quá không làm được thôi”.

Sau phần thi, bầu không khí được nóng lên với các lần bốc thăm trúng thưởng Iphone 8G trị giá 600USD. Có giải thưởng phải bốc tới 5 lần mới có người trúng thưởng. Và giải quan trọng nhất đã thuộc về một nam sinh viên trường ĐH KHTN TPHCM.

Kết thúc ngày hội: Mọi người cùng hài lòng

Ngày hội kết thúc trong sự hoan hỉ của mọi người. Các sinh viên rất hài lòng với những thông tin thu thập được. Bạn Nguyễn Ngọc Dư, sinh viên năm 2 trường ĐH Bách Khoa nhận xét: “Em tới ngày hội với mục đích là tìm hiểu về FSoft bởi thông tin về FPT thì biết nhiều còn FSoft thì chưa có thông tin cụ thể. Cảm giác đầu tiên về ngày hội là rất đông. Em qua tầng 8 tham quan được nói chuyện với một anh về công ty, công việc và kinh nghiệm của anh ấy khi làm việc tại FSoft. Em cũng đã từng tham quan một công ty sản xuất phần mềm ở

gần khu công nghệ cao do trường tổ chức ngay từ năm đầu tiên và một số hội thảo của HP và Intel được tổ chức tại trường”.

Bạn Phan Phạm Ngọc Uyên, lớp Nhật 2, năm 3 trường ĐH Ngoại thương cho biết: “Em tham gia ngày hội cùng một người bạn. Em thấy khâu tổ chức lúc đầu thì rất chuyên nghiệp và bài bản, thể hiện rõ thiện chí của doanh nghiệp, cung cấp cho tụi em các kiến thức tương đối về công ty. Nhưng về sau, khi đi tham quan thì các đoàn bị xé lẻ không đồng bộ, em cho là do đông quá”.

Bạn Nguyễn Thanh Quang- ĐH KHTN, một bạn nam ngồi xe lăn tham gia ngày hội, đang cầm cùi note lại các thông tin cần thiết: “Mình được các bạn đón đến đây. Từ sáng đến giờ cũng chỉ ngồi ở đây không đi tham quan được các nơi làm việc nhưng cũng phần nào thấy được môi trường làm việc rất cởi mở và các anh chị đều thân thiện”.

Về phía Ban tổ chức, chị NgânTTK cho biết: “Năm nay là năm đầu tiên RAI tổ chức ngày hội, có sự tham gia của đồng đảo và hỗ trợ trực tiếp từ Ban Giám đốc, các BOMs, các leaders, sự tham gia nhiệt tình của các fsofters. Nhờ chương trình này, hiện tại FSoft đã tuyển được lớp Pool và đang tổ chức phỏng vấn liên tục các ứng viên từ nguồn thông tin có được từ ngày hội. Chương trình đã thực sự thành công ngoài dự kiến. Cũng từ chương trình này, FSoft HCM đã tạo được quan hệ trực tiếp với 22 trường ĐH trên địa bàn TPHCM, tạo nguồn thông tin phục vụ cho công tác tuyển dụng sau này.

TÔI ĐÃ “KHOÁI” VĂN HÓA FPT RỒI!

NGÔ MINH HỚN - FPT Promo

Liên hoan Pop - Rock FPT 2007

Thấm thoát gần một năm đã trôi qua, tôi được làm việc tại FPT Promo. Thật tình, lúc mới vào làm, tôi luôn suy nghĩ rằng đây là môi trường chỉ có công việc và công việc. Vì một công ty có quy mô lớn, có uy tín và làm việc hiệu quả thì công việc của mỗi người luôn luôn có nhiều áp lực, căng thẳng và đó cũng là điều dễ hiểu. Nhưng, khi vào làm một thời gian ngắn thì tôi mới nhận ra rằng suy nghĩ của tôi đã hoàn toàn thiếu sót.

Trước khi tôi trở thành một FPTer, tôi cũng đã nghe loáng thoáng về “văn hóa FPT” qua nhiều bạn bè làm việc ở FPT. Tôi bắt đầu tò mò và tìm hiểu về cụm từ này. Một công ty có loại hình văn hóa nghe khá đặc biệt này làm sao lại được nhiều người thích thú và quan tâm đến vậy?

Câu trả lời đã có ngay sau hơn một tuần làm việc. Tôi được những anh làm chung phòng giới thiệu sơ về nhiều CLB của FPT. Nào là CLB bóng đá, Fnháy, Ffishing... Tôi bắt đầu quan tâm tới những hoạt động ngoại khóa. Hoạt động đầu tiên tôi tham gia đó là Koala. Nghe cái tên đã khiến tôi tò mò rồi! Tôi được một người bạn giới thiệu Koala có chương trình học khiêu vũ. Thế thì còn gì bằng. Trúng ngay sở thích của tôi. Một bức mail được gửi đi. Và nhận được mail hồi âm. Tối ngày học, đóng tiền và... khiêu vũ. Nói khiêu vũ cho oai vậy thôi chứ những ngày đầu chỉ tập đi, tập bước cho đúng nhạc là chính. Sau ngày làm việc mà được nhún nhảy thoải mái như thế này thì còn gì bằng! Tôi bắt đầu làm quen và biết mặt với nhiều bạn bè cùng chung FPT. Đã

vậy, tôi còn được gặp lại người bạn học đại học đã mất liên lạc từ lâu. Sau khóa học này, tôi đã có thể khiêu vũ được theo nghĩa của một người thích được khiêu vũ hơn là người biết khiêu vũ. Và điều quan trọng nữa là tôi bắt đầu quen với những người làm bên bộ phận “Tổng hội” – Những người chủ chốt tổ chức chuyến đi du lịch Green Resort sau đó.

Nhận được mail thông báo có chuyến đi du lịch, tôi đăng ký tham gia ngay. Một chuyến đi “ăn chơi” theo đúng nghĩa FPT. Ăn hết sức, chơi hết mình. Nói thì nói vậy chứ vui chơi là chính.

Vừa xuống xe, mọi người tập hợp lại để thông báo lịch trình... ăn chơi, nghỉ ngơi. Cảnh quan ở nơi đây thật tuyệt! Vừa qua hết cổng chào là du khách đã được thấy ngay một hồ nước khá rộng. Khu nhà phục vụ khách du lịch được xây một cách khéo léo nằm núp dưới những tán cây xanh mát bao quanh hồ. Đúng là nơi để mọi người có thể thư giãn sau những ngày tháng làm việc căng thẳng. Còn gì bằng cho việc tổ chức trò chơi dưới nước.

Những FPTer bắt đầu hào hứng tham gia trò chơi “Thi chèo thuyền phao”. Cuộc thi diễn ra hết sức hào hứng với kết quả là phần thưởng cho đội chèo thuyền nhanh nhất, và kết quả khả quan khác nữa là rất nhiều người... ướt nhèm. Người ướt vì nước hồ, người ướt vì mồ hôi tuôn ra sau những phút giây hò hét, cổ vũ hết mình... Ai ướt mặc ướt, ai khô mặc khô, tất cả lại tiếp tục hăng hái tham gia những trò chơi hấp dẫn khác, nào là trượt cuội bò tốt, bida, bóng bàn, đua xe đạp... Một chốc đã hết buổi sáng. Ăn trưa thôi!

Dù ai cũng thấm mệt sau khi tham gia hăng say những trò chơi, nhưng đã là dân FPT thì không khi nào chịu ngồi yên. Các bộ bài được phân phát. Nơi khán phòng chuẩn bị dọn đồ tạm thời trở thành... casino của toàn dân FPT. Thức ăn vừa mang ra chỉ chốc lát đã sạch sẽ và mọi người lại được những giây phút nghỉ trưa nhẹ nhàng, thoải mái.

Vừa nghỉ trưa xong, chúng tôi lại tiếp tục tham gia những trò chơi khác. Buổi chiều kết thúc với làn nước mát lạnh của bể bơi trong khu du lịch. Nhưng chỉ tắm sạch sẽ, thoải mái thì cũng chưa đủ “sướng”. Kế hoạch đã được lên. Phải ca hát, nhảy nhót nữa thì mới trọn vẹn. Một sân ca nhạc được thuê riêng cho dân FPT.

Những ca sĩ FPT bắt đầu thể hiện giọng ca “oanh vàng” của mình trên sân khấu tròn được bố trí chính giữa, xung quanh là khán giả toàn của... FPT. Đạo đầu là màn khiêu vũ với sự có mặt của khá nhiều thành viên của Koala dancing. Không khí sôi động được tăng lên khi chuyển qua nhạc vũ trường. Sân khấu lúc này nóng lên với sự tham gia của hầu như tất cả các thành viên cùng nhảy với những vũ điệu cực kỳ sôi động, cuồng nhiệt. Mồ hôi đã thấm đẫm. Thời gian cũng đã dần về chiều tối. Mọi người nghỉ ngơi thoải mái, vui vẻ trên chuyến xe trở về lại nơi xuất phát, 41 Sương Nguyệt Ánh – Nơi gắn liền với FHO-HCM.

Trở về với công việc. Tôi và vài nhân viên mới của công ty được tham gia chuyến “FPT tour”. Một chuyến đi rất bổ ích và thú vị đối với một FPTer mới như tôi. Thật đúng là FPT khác với những công ty khác. Đi tham quan, tìm hiểu những công ty con của FPT được tổ chức như một chuyến đi vui chơi, giải trí. 3 chiếc xe khách 52 chỗ ngồi đã được huy động. Mỗi chiếc xe được treo băng-rôn giới thiệu cho chuyến tham quan nhìn khá... hoành tráng. Xe vừa lăn bánh, ngay lập tức, mọi người trên xe bắt đầu với những bài hát rất thú vị, được viết lại lời từ chính những FPTer. Tiếng hát vang lên trên suốt quãng đường tham quan. Nghe xong và được những thành viên trong Ban tổ chức giới thiệu, chúng tôi mới biết được đây là “Văn hóa STCo”. Tôi thấy chỉ có FPT mới có được những bài hát chế lời nghe “khoái” đến vậy. Trong buổi sáng, chúng tôi được tới tham quan nhiều trụ sở, chi nhánh của công ty mà mỗi nơi dừng chân là những trò vui chơi, giải trí được tổ chức rất ư... FPT!

Sau đó, tôi bắt đầu thích thú, quan tâm nhiều hơn về những hoạt động của FPT. Tôi tham gia những hoạt động của CLB Koala – chính nhờ Koala mà tôi đã tìm được “một nửa” của mình. Tôi cũng tham gia chuyến đi hoạt động từ thiện ở Củ Chi, tham gia CLB Ffishing cùng nhiều phong trào khác mà FPT tổ chức.

Mỗi hoạt động của FPT luôn hướng tới những điều tốt đẹp nhất không chỉ cho các FPTer mà còn cho cả cộng đồng, cho xã hội. Thời gian trôi đi, tôi càng cảm nhận và hiểu rõ hơn về những điều mà FPT luôn thực hiện, phần đầu để giữ gìn một nét rất riêng đó là “Văn hóa FPT”.

TÔI ĐI THI ĐỊNH KÌ

NGUYỄN THẾ ANH - FMB

Những gì đã qua là quá khứ hoặc là những kỷ niệm vui buồn.

Ai vào FPT thì đều phải trải qua kỳ thi định kỳ hàng năm. Còn ai không phải như vậy thì tôi cũng không được rõ. Ngày mới vào công ty, còn bập bõm chưa hiểu “mô tê” ra sao thì lại phải trải qua kỳ thi định kỳ. Cuộc thi này cốt lõi chỉ để thi qua chứ điểm cao hay không thì cũng chẳng để ý lắm. Ba môn tôi phải thi là GMAT, ISO và IQ. Đi hỏi han các anh chị đã thi về ba môn này thì ai cũng bảo miễn sao không bị trượt thôi. Chưa biết thế nào nên cũng hơi lo lo.

Ngày thi đã đến mà tôi mới chỉ đọc qua loa mấy đáp án có sẵn. Lo thì có lo nhưng cũng chả chịu ôn tập theo đáp án gì cả. Bài làm đến đâu thì chép của người khác đến đó. Người mà tôi chép bài không ai khác chính là bạn Nguyễn Đỗ Quyên, làm ở bộ phận Hành chính. Thi xong cũng thấy “nhẹ người”, chỉ chờ đến kết quả xem ra sao vì cũng nghe các anh chị nói nếu không qua thì không được ký hợp đồng.

Thế rồi kết quả thi được công bố sau hơn một tuần, điều làm tôi thực sự bất ngờ là ba môn thi của tôi đều được điểm tối đa, còn bất ngờ hơn khi tôi được công ty

tặng thưởng 3 triệu và một chuyến đi nghỉ ở Singapore và Malaysia. Đây cũng là lần đầu tiên tôi được xuất ngoại, niềm vui không ngớt niềm vui. Tôi càng vui mừng bao nhiêu thì càng buồn cho bạn Quyên bấy nhiêu. Bài thi ba môn IQ, GMAT, ISO cũng đều đạt điểm tuyệt đối nhưng do phải thi thêm môn Excel nên điểm bị tụt xuống. Người được một chuyến đi nước ngoài ở FMB HN chỉ có mỗi tôi còn bạn Quyên vì đứng sau tôi nên không được đi.

Thực sự tôi không thể nghĩ mình có thể được thưởng 3 triệu lại còn được một chuyến du lịch nước ngoài. Tôi cũng thấy thực sự bất công cho Quyên, đáng nhẽ người được đi là bạn chứ không phải tôi. Đó là những kỉ niệm đáng nhớ nhất của tôi những ngày mới vào FMB HN và cũng là kỷ niệm những ngày cuối của bạn Quyên ở FMB HN, người đã giúp tôi có được niềm vui bất ngờ đó và cũng là người bạn thân hồi đại học.

Kỷ niệm đó đã gắn bó theo tôi đến tận bây giờ ở FMB HN và cũng là kỷ niệm chắc hẳn tôi không bao giờ có thể quên. Chúc các bạn tân binh mới vào FPT nói chung và FMB HN nói riêng cũng sẽ gặp may mắn như tôi!

TỔNG HỘI VÀ TÔI

TRÍ DB - FDC ĐN

Không đâu trên đất nước Việt Nam, một tổ chức tập thể của một công ty lại được đặt bằng hai từ thân thương “Tổng hội”. Tổng hội được tập hợp từ các đoàn thể: Công đoàn, Đoàn Thanh niên, Hội phụ nữ, nhưng chức năng nhiệm vụ thì cực kỳ phong phú và trải rộng... xuất phát từ một trong những tiêu chí trong tầm nhìn FPT: “... FPT mong muốn trở thành một tổ chức kiểu mới, giàu mạnh bằng nỗ lực lao động sáng tạo trong khoa học kỹ thuật và công nghệ, làm khách hàng hài lòng, góp phần hưng thịnh quốc gia, đem lại cho mỗi thành viên của mình điều kiện phát triển tốt nhất tài năng và một cuộc sống đầy đủ về vật chất, phong phú về tinh thần”. Nhiệm vụ cao cả đó được cụ thể hoá bằng cách tổ chức các hoạt động phong trào, xây dựng một cuộc sống tinh thần phong phú cho người FPT, góp phần xây dựng văn hoá FPT - Văn hoá STCo.

Tổng hội FPT bao gồm các Liên đoàn trực thuộc và Tổng hội các công ty thành viên (FDC, FIS, FSOFT, FMB,...). Tổng hội của các công ty thành viên lại bao gồm Đoàn Thanh niên các Trung tâm trực thuộc, các Liên đoàn trực thuộc và các CLB sở thích (Bóng đá, du lịch, ...).

Thực hiện mục tiêu chung của Tổng hội FPT, trong vai trò của một Tổng hội địa phương, các hoạt động tại FDC Đà Nẵng đều hướng tới việc đem đến cho mỗi FDCer sự thoải mái nhất về tinh thần. Đây là sân chơi

cho mọi người có cơ hội thể hiện tài năng cá nhân thông qua các hoạt động tập thể như ca nhạc, sáng tác thơ ca, hài kịch và các hình thức khác. Tổng hội FDC Đà Nẵng còn là nơi để các thành viên trong công ty chia sẻ gắn kết sau mỗi cuộc vui. Sau mỗi dịp tụ tập, các buổi sinh hoạt, người FDC như thấy hiểu nhau hơn, xích lại gần nhau hơn.

Tôi gia nhập công ty đã gần 4 năm. Ngay từ ngày đầu vào công ty, tôi đã nhiệt tình tham gia hoạt động phong trào Tổng hội tại chi nhánh. Bên cạnh việc được thể hiện những kỹ năng hoạt động tập thể, mình còn được gắn gũi cùng tất cả mọi người trong công ty. Tháng 2 năm 2006, FDC chính thức có mặt tại Đà Nẵng, ban đầu chỉ có 10 người, sau 1 tháng có thêm 5 đồng chí sale nữa, và tôi là một trong số đó. Với số lượng ít ỏi như thế, nhưng FDC ĐN vẫn tham gia đầy đủ các hoạt động Tổng hội tại Đà Nẵng (ĐN). Kỷ niệm sinh nhật lần thứ 3 của FDC, FDC ĐN đã đứng ra tổ chức giải bóng đá “FDC Open” với khách mời là các bộ phận còn lại trong FPT ĐN. Đây như là một giải bóng đá FPT ĐN Close. Giải đấu đã nâng cao hình ảnh của FDC trong chi nhánh và tạo được sự gắn bó giữa các nhân viên trong công ty cũng như chi nhánh. Kết thúc giải, FDC đã đoạt giải nhì, ngôi vô địch thuộc về FSOFT.

Cho đến khoảng tháng 8, lực lượng FDC tăng lên nhanh chóng. Cùng với sự hỗ trợ của các anh chị FDC

HCM thì đến Olympic 13/9/2006, đội hình của FDC tham gia đông đảo và đã giành giải 3 toàn đoàn. Cứ thế, nhân sự FDC ĐN ngày một tăng và bằng các hoạt động của Tổng hội đã tạo nên một thứ keo kết dính, tập hợp tất cả các nhân viên trong công ty như một gia đình. Nhân viên mới khi được tham gia các hoạt động Tổng hội nhanh chóng hòa nhập với tập thể, nhân viên cũ thì có dịp để thể hiện tài năng văn hoá văn nghệ, thể thao; dần dần, thấm nhuần nền văn hoá STCo của công ty.

Những dịp như: Giải bóng đá FPT ĐN Open, Hội làng Bính Tuất,... là những dịp tôi phải lặn lội với các khâu tổ chức cùng mọi người để các event này thành công.

Sang đầu năm 2007, FDC khai trương trụ sở mới tại 112 Phan Chu Trinh. Lúc này, quân số của FDC tăng rất nhanh, ngoài bộ phận chủ lực là F9 – phân phối điện thoại di động Nokia, đã bắt đầu thành lập thêm các trung tâm IT mới. Hoạt động Tổng hội của FDC trở nên quy củ hơn nhiều. Tất cả các kinh nghiệm hoạt động Tổng hội tại HN và HCM đều được áp dụng cho ĐN.

Các hoạt động FDC tổ chức hoặc tham gia đều có chất lượng rất cao. Giải bóng đá FDC Open lần 2 đã diễn ra vào dịp mừng sinh nhật FDC lần thứ 4, và FDC - một lần nữa đoạt giải nhì, ngôi vô địch thuộc về FMB. Tuy không đoạt chức vô địch nhưng FDCer vẫn rất vui, mọi người đến sân cổ vũ rất đông và náo nhiệt. Một sự kiện văn hoá văn nghệ nổi bật trong năm 2007 của FPT ĐN, đó là tổ chức thành công đêm văn nghệ “Sao chổi 2007”. Vốn là bộ phận có rất nhiều nhân tài trong lĩnh vực văn nghệ, lại được Ban lãnh đạo quan tâm và đầu tư một cách chu đáo, tất cả các CBNV FDC đã tham gia luyện tập nhiệt tình và đoạt giải cao quý Sen Hồng của liên hoan. Đây là phần thưởng xứng đáng, chứng tỏ FDC đông đảo tài năng và tham gia phong trào một cách tích cực. Sau liên hoan, mọi người vô cùng phấn khởi và hân hoan. Vừa rồi, FPT ĐN tổ chức cuộc thi “Vũ điệu FPT” và FDC ĐN lại một lần về nhất cùng với giải “Cổ động viên máu lửa”!

Ở FDC ĐN hiện nay, ngoài việc tham gia nhiệt tình

các event của FTH ĐN tổ chức, TH FDC ĐN còn tổ chức các event riêng như: Phối hợp cùng Văn phòng tổ chức kick off các quý, tổ chức các ngày Quốc tế phụ nữ 8/3; Quốc tế thiếu nhi 1/6; ngày Đoàn ông 3/8, 20/10, Trung thu, Noel... và các CLB hoạt động thường xuyên như CLB Bóng đá, CLB 5Đ của chị em phụ nữ, CLB Tennis...

Làm Tổng hội thì vui có, buồn có, vất vả cũng có. Phần lớn các cán bộ Tổng hội tại ĐN đều là kiêm nhiệm. Để chuẩn bị cho một hoạt động nào đó, các thành viên Tổng hội phải lên kế hoạch, xin kinh phí, tổ chức thực hiện và cuối cùng là hoàn ứng. Công việc Tổng hội là công việc không chuyên môn, đòi hỏi người thực hiện phải nhiệt huyết và khéo léo. Công việc chuyên môn nhiều lúc không phải dễ dàng để thu xếp khi các hoạt động Tổng hội cần. Rất may là ở ĐN, các sếp từng bộ phận đều là người hiểu và chia sẻ với công việc mà cán bộ Tổng hội làm. Sau mỗi sự kiện, làm cho mọi người vui vẻ, đoàn kết là niềm vui và hạnh phúc lớn nhất của các cán bộ Tổng hội. Tuy nhiên, có câu ví rằng: “Người làm Tổng hội là người làm đầu trăm họ”, có những lúc người làm Tổng hội đã cố gắng nhưng một số khâu tổ chức chưa tốt, vậy là phải “chịu trận” chê bai của mọi người, nào là tổ chức “thối”, “chuối”... Những lúc như vậy, chúng tôi thật sự buồn, nhưng lại tự nhủ sẽ cố gắng để làm tốt hơn và tất cả vì mục tiêu to lớn mà Tổng hội cần mang đến.

Cho đến nay, cán bộ Tổng hội kiêm nhiệm đều chưa có phụ cấp, nghe đầu sắp tới sẽ có, nhưng những gì người cán bộ Tổng hội năm xưa như tôi đã làm đều không bao giờ nghĩ đến lợi ích cá nhân. Người cán bộ Tổng hội làm tốt được người khác khen thì ít nhưng nếu làm chưa tốt thì lại bị mọi người chê bai thậm chí là chửi mắng. Tuy nhiên, với mong muốn đem lại sự thoải mái về tinh thần cho mọi người, các cán bộ Tổng hội luôn cố gắng làm tốt để tạo nên một nét đẹp văn hóa cho FPT, văn hóa STCo.

Đà Nẵng, 1/7/2008

DÂU TRĂM HỌ

BÚT MỰC - FSoft

Trên báo Cucumber (CCB) No 64 thì phải, mình đọc được một bài “Nhật ký gửi riêng TH” của một bạn chưa yêu TH, mình tự hỏi đã bao giờ bạn đó thử dành thời gian ra suy nghĩ hoặc tìm hiểu những công việc, hoạt động của Tổng hội nhà mình to đến mức nào chưa nhỉ? Cái ý nghĩ đó đã thôi thúc mình chia sẻ đôi dòng nhật ký của mình - một người rất yêu mến TH và CCB.

Ngày... tháng... năm

Mình đã mất mấy đêm để suy nghĩ liệu có hay không mình nên chia tay FSoft để nhảy sang một công ty khác. Học Ngoại thương như mình chẳng nhẽ cứ phải làm mãi một công việc với mức lương “phọt phẹt” đến thế sao. Thế nhưng cuối cùng mình đã quyết định ở lại. Chẳng phải vì cái gì đó to lớn mà chỉ vì một điều hết sức đơn giản, đó chính là văn hoá FSoft. Mình cũng chẳng thích cái văn hoá gọi là STICo vì văn hoá đó toàn chuyện bậy nhưng cái văn hoá mình nói ở đây là văn hoá của thế hệ 8X đang ngày ngày tiếp “máu” cho mình, máu ăn chơi nhiệt tình, và làm việc hăng say. Mình đảm bảo chẳng có công ty nào lại trích ngân quỹ tiền để nuôi dưỡng cái văn hoá ấy thông qua một cái tên tiếng Anh “Youth Union” dịch nôm là Đoàn thanh niên nhưng FPT lại gọi là Tổng hội ý. Đúng là không thể phủ nhận sự tồn tại sẵn có của văn hoá FSoft chính là do sức trẻ của người FSoft nhưng để khơi dậy, duy trì, nuôi dưỡng và phát triển nó thì câu trả lời chính là cái “Tổng hội” ý.

Thế mà có những người mới vào FSoft, họ cũng là

những người có sức trẻ, sức khỏe, ngọn lửa nhiệt tình của tuổi đời mười song không biết tiêu dùng nó vào đâu ngoài công việc nên cho dù làm vài tháng trong công ty vẫn không biết YU là gì? Mình thấy lạ quá, phải chăng thời buổi kinh tế thị trường khiến con người ta do có quá nhiều phương tiện truyền thông mà ngại tìm hiểu, ngại tiếp cận những cái mà người ta còn “lơ tơ mơ” như TH?

Ngày... tháng... năm

Hôm nay anh Đạt (Chủ tịch TH) ra quyết định thưởng cho cán bộ Tổng hội xuất sắc một chuyến đi thăm quan. Nhiều người thấy lạ và lại xì xào: “Cái Tổng hội ấy chỉ biết ăn chơi nhảy múa tiêu tiền công ty”. Mình không hiểu tại sao họ không biết hay cố tình tỏ ra không biết là “bằng khen nào cũng cần đặt cạnh nó một cái bánh mì”. Ở FSoft này, cái gì làm tốt thì được thưởng, cái gì hy sinh vì công ty thì được khen. Dự án dù có tốt hay tồi cũng đều được thưởng vì hoàn thành dự án. Huống chi trong cả một năm trời BCH tổng hội hoạt động không mệt mỏi và nhiệt tình đến thế lại không được công nhân cái gì. Mình thấy đến anh họ mình hoạt động ở Đoàn Phường thế mà đi đâu làm gì cũng được thưởng để động viên.

Ngày xưa FSoft mình bé xít, các hoạt động Tổng hội tự làm, tự sướng, tự vui chẳng mất gì ngoài mấy điều thuốc lá và 50,000 VND (cái này anh Nam viết trên báo Chúng ta). Thế nhưng dân số FSoft bây giờ tăng lên vùn vụt, để tổ chức một chương trình lôi kéo gần đây

người đi, thoải mái ngăn đẩy các thứ thẩm mỹ hỗn tạp thì không thể không có một ban tổ chức (BTC) lên kế hoạch và bám sát hoạt động của chương trình để đảm bảo chương trình được “pro”. Làm tổng hội cũng phải làm thêm giờ, chẳng phải thêm giờ ngồi ở công ty mà thêm giờ chạy lăng xăng lái xe ngoài đường để lo liên hệ, mua bán, tổ chức. Những cái vất vả ấy không phải người trong cuộc thì chẳng ai biết. Mà chương trình đầy xong xuôi mọi người xem mà “sướng” thì không sao chứ xem mà lại “ngủ gật” thì BTC là người đầu tiên bị ăn “chửi”, mà “chửi” dai dẳng, dưới mọi hình thức “forum”, intranet, “chửi” tận mặt khi gặp nhau. Chuyện năm nay nhưng có lẽ mấy năm sau vẫn lôi ra để chửi tiếp cho bổ tước. Mình thấy làm tổng hội cứ như phải làm đầu trăm họ ý. Nhưng yêu TH, thích đem lại cho đồng nghiệp mình nhiều tiếng cười, thú vui sau những giờ code và test thì cứ làm thôi, ngại gì vất vả đâu chứ.

Ngày ... tháng ... năm

Bầu ban chấp hành cho phân hội rồi. Kêu gọi mãi chẳng ai tham gia, lại cái câu “Tham gia mất thời giờ”. Ở phân hội của mình mọi người chẳng tổ chức bầu. Ai tham gia nhiệt tình thì là BCH hết. Nhưng để đảm bảo có người tham gia thường xuyên thì vẫn có một người đứng ra tình nguyện. Vì nếu không phải là BCH thì mọi người nể mưa lắm, lúc tham gia lúc không. Cán bộ trong BCH ấy chính là các hạt nhân trong từng phân hội, đảm bảo các hoạt động được liên kết xuyên suốt từ trung ương đến địa phương. Mình luôn lấy tiêu chí vui là chính, đâu cần thiết phải bon chen cái chức đấy làm gì, vì nếu ai đó mà nghĩ nó béo bở thì thật là sai lầm.

Người ta cứ nhìn thấy 3 triệu VND cuối năm thưởng cho cán bộ Tổng hội là to, nhưng thực ra cái họ công hiến để mọi người thoải mái trong suốt một năm thì chẳng ít chút nào. Mà mọi người cũng vô lý nhỉ, lúc vận động tham gia thì kêu bận, đến lúc lại hỏi sao dạo này chẳng có hoạt động gì nhỉ, chẳng hiểu tiền Tổng hội cầm để làm gì. Chẹp, sao nhiều người lại hay đánh giá nông cạn thế nhỉ?

Ngày...tháng... năm

Bầu chim vàng rồi, là la là. Thật là háo hức với sự kiện này. Nhóm mình đang định bầu chị P. Chị chẳng phải là người trong BCH nhưng hoạt động khá năng nổ và nhiệt tình, để lại nhiều dấu ấn trong mắt mọi người. Cái câu lạc bộ chị ý lead nó đang sống và ngày càng sống hằng trong khi nhiều CLB khác thì sắp sập, ềo ụt muốn “chết”.

Phân hội đặt cho mình nhiệm vụ chuyển này đi phải cố gắng chiến đấu “lăng xê” để giành chim vàng, tiếng vang cho phân hội. Nhưng có nhiều đối thủ nặng ký quá. Cuộc “cái vãi” trong BCH diễn ra căng thẳng. Đại diện BCH của một phân hội phải đứng ra dùng lý lẽ thuyết phục và những người còn lại sẽ phản biện. Giải là một danh hiệu hết sức cao quý. Cái danh hiệu ấy sẽ được dán ở bảng tin của công ty ở tầng 6. Ai đi qua cũng nhìn thấy mặt, khách hàng đến thăm FSoft cũng nán lại trầm trồ gật gù vui vẻ bàn tán. Quá ư là oách còn gì.

Nhiều người bảo mình là cái Tổng hội ý đốt tiền của công ty. Nhưng mọi người lại quên là chúng mình đốt tiền để mọi người được “cháy” trong những hoạt động vui chơi ca hát nhảy múa hàng tháng. Vấn đề là những ai chưa cháy thì hãy tham gia đi để có thể cảm thấy cái vất vả của những người đứng ngoài toát mồ hôi thối nhiệt cho lửa.

Và hàng tháng chúng mình lại phải trần trọc sắp tới sẽ đốt tiền tiếp vào sự kiện nào... Tháng 2 thì tổ chức viết thư tình... Tháng 3 thì event tôn vinh các chị em, Tháng 5 ve kêu thì FSofter được hát, Tháng 6, nóng quá thì bơi, Tháng 7 chăm sóc anh em nhân, rồi 13/9, rồi 20/10..... Thử hỏi bao nhiêu event đó, nếu không có TH liệu mọi người có cơ hội tham gia không? Có cơ hội giảm stress sau những ngày Code, Test, theo đuổi những dự án mệt mỏi, căng thẳng không? Làm cán bộ TH vất vả và tốn khá nhiều thời gian nhưng mình vẫn rất yêu quý cái Tổng hội ý các bạn ạ.

FMT TUYỂN THƯ KÝ

PHẠM QUANG HƯNG - FMB

Vào các buổi tối trên VTV3 có chiếu bộ phim truyền hình nhiều tập “Cô gái xấu xí”, cô thư ký Huyền Diệu cực xấu xí nhưng nhanh nhẹn, hoạt bát, những tình tiết hài hước dở cười dở khóc được phác họa qua bộ phim. Vừa xem phim tôi vừa lảng đãng nhớ đến cô thư ký phòng Moto mới tuyển cũng có những nét tương đồng với Huyền Diệu.

FMT (FPT Motorola) đã tuyển được thư ký sau một thời gian ngắn, từ những ứng cử viên chân dài, chân ngắn, mặt xinh, mặt xấu, tất cả đều hội tụ đủ cả trong phòng kinh doanh FMT. Nhìn lại quá trình tuyển chọn mới thấy được sự gian nan, khó khăn trong việc tìm ra một ứng viên thích hợp cho vị trí “làm dâu trăm họ này”.

Đợt tuyển thứ nhất

Thông báo tuyển vừa public đã có một dàn chân dài kéo đến nộp đơn. Sau một thời gian phỏng vấn, đo thể hình, kiểm tra học vấn đã tuyển ra được hai em chân dài tới “rốn”, xinh như “trâu” mộng. Một cho Moto và một cho Samsung.

Em Hồng xuất thân từ một gia đình công chức, em đến với FMT thật tình cờ, em xinh như mộng, làn da trắng hồng, cặp chân dài thon thả, cặp môi mộng đỏ, đôi mắt lúc nào cũng mơ màng và sâu thẳm thẳm. Đôi lúc anh em trong phòng trót rơi vào đôi mắt ấy, chơi với không tài nào thoát ra được. Em vẫn còn ngây thơ, trong trắng, sự ngây thơ của em được ví như không khí buổi sáng, vẫn còn trong lành, man mát, và thật yên bình. Em ngây thơ lắng nghe các anh nói chuyện đời, chuyện tình, em chăm chú ngồi nghe anh KiênBT dạy chữ bậy như một học sinh ngoan...

Sự xuất hiện của em làm cả phòng tôi xáo trộn. Không kể những thằng đã có vợ như tôi thì những thằng chưa vợ như ThanhPQ, LongNP, DungNX đều nháo nhác mỗi khi nhìn thấy em. Trong phòng có LongNP, một mẫu người cho sự rụt rè trong tình yêu, nhưng lại rất mạnh mẽ trong lĩnh vực “tình ái”. Anh đã gần 30 tuổi, khái niệm tình yêu đối với anh vẫn quá xa vời và lý thuyết.

Những nhà “tình yêu học” ViệtHX, KiênBT và tôi đã vạch ra cho LongNP những con đường ngắn nhất để có thể đánh chiếm và sở hữu được trái tim của Hồng, một trái tim vẫn còn non nớt. Long NP đồng ý, sẵn nguyện, tham gia rất tích cực trong việc theo đuổi tán tỉnh.

Anh theo em từng tí một, chất chít với nhau một cách bí mật, mọi cơ hội tiếp cận đều được tận dụng triệt để. Khi cả phòng đi Mũi Né, Long đã có một cơ hội tuyệt vời với năm ngày và bốn đêm dài bất tận để kết thúc. Tuy nhiên lần này cũng như mọi lần, Long NP lại thất bại, một thất bại ê chề, một thất bại khiến anh gục ngã.

Cũng không ai biết, chỉ trời biết, đất biết, Long và Hồng cũng biết. Sau vụ đi nghỉ mát đó về em Hồng xin phép nghỉ việc, không phải vì công việc nhàm chán, không phải vì lương thấp, cũng không phải vì các anh trong phòng không ga lăng mà vì một lý do rất vớ vẩn,

nghe thiên hạ đồn rằng em “thất vọng vì một chàng trai”.

Lần thứ hai

Em Hồng đã đi, đi thật, khoảng trống của em Hồng để lại thật lớn, nhưng ngay lập tức được lấp bằng một em khác tên gọi là Linh.

Buổi đi làm đầu tiên, Linh đến phòng Moto với một vẻ mặt mệt mỏi, thần thờ như sau một đêm không ngủ. Em nhìn trước, nhìn sau rồi xin phép anh BìnhTT về nghỉ ốm một tuần.

Tuần sau em đi làm, có vẻ sinh lực dồi dào hơn, sung mãn hơn, em lại nhìn trước nhìn sau một hồi và để đôi mắt nhìn xa xăm, về chân trời xa thẳm, em đã ra một quyết định “Xin nghỉ việc”.

Lần thứ ba

Em Trang là người thư ký thứ 3 vào làm được khoảng 1 tháng thì xin nghỉ do không chịu nổi sức ép công việc và một số lý do tế nhị.

Lần thứ bốn

Lần này cũng lại là em tên Trang. Em là người đam mê với kinh doanh, đam mê với chứng khoán. Cũng không hiểu vì lý do gì em sang làm ở vị trí thư ký FMT, có lẽ em chỉ coi đây là công việc tạm thời vì hẳn nó sẽ không lãng mạn, không gay cấn, không có những pha bull trap, up trend, màu xanh, đỏ, không có những cung bậc thăng trầm của cảm xúc và vỡ òa khi chứng khoán tăng điểm. Cũng chưa đầy một tháng em rời đi để lại nhiều lời đồn “Trung tâm Moto dương khí quá mạnh”.

Lần thứ năm

Em là Linh. Sự tích gắn với em là vụ “chạy mất dép”. Em vào làm việc được một hôm. Không nói không rằng, em ngồi im một chỗ nhìn ngó xung quanh. Hết ngày làm việc đầu tiên em cũng ra đi một cách thảnh thơi, dép em để đó, hơi ẩm em còn đó, nhưng người đã một đi không trở lại. Em sợ dương khí của phòng Moto chẳng, hay em sợ một thế lực nào đó? Vẫn là dấu hỏi to đùng không lời giải đáp.

Lần thứ sáu

Như vậy là năm đời thư ký đã qua phòng tôi. Em nào lâu thì được 2 tháng, em nào nhanh thì chỉ được 1 ngày. Mọi người ai cũng thắc mắc, không hiểu chuyện gì đã xảy ra và quyết tâm lên kế hoạch cho lần tuyển thứ sáu.

Sau một hồi vơ bèo vạt tép, quá tam sáu bận, Trung tâm FMT đã tuyển được một em thư ký mới mẻ. Em họ Nguyễn tên Khanh, xuất thân từ cô nuôi dạy trẻ. Ra trường đúng thời điểm báo chí và dư luận chia mũ dùi vào tư cách các cô nuôi dạy trẻ (vụ Quản Thị Kim Hoa), Khanh lặng lẽ rút khỏi công việc “cô nuôi dạy hổ” tại tiếng đầy áp lực này.

Cuộc sống đang vô vọng, Khanh chợt đọc thông báo tuyển thư ký. Khanh lầm lẫm mơ mộng nghĩ “việc làm thư ký này chắc đơn giản và hậu quả chắc không như Quản Thị Kim Hoa” nên đã vội vàng nộp đơn và tự nhiên trúng tuyển.

Ngày em đến, Trung tâm FMT vui như có hội. Phòng tôi đã mời cả thầy cúng về đốt vía, sắp xếp lại phong thủy, chỗ ngồi để hy vọng em Khanh không đi theo những em thư ký cũ. Công nhận, đúng như các cụ nói: Có thờ có thiêng, có kiêng có lành, từ khi có em mới việc trong phòng có vẻ diễn ra suôn sẻ. Sự có mặt của em làm các khuôn mặt trong phòng tôi đang nhăn nhó vì áp lực công việc, áp lực doanh số dường như trẻ lại, các nếp nhăn dường như bay đi. Không khí trong phòng trở nên mát mẻ hơn và thoáng đãng hơn, rõ ràng hơn.

Em đã chỉ cho chúng tôi biết bao mảnh khoe của nghề trông trẻ: Nào là bí quyết đánh trẻ không để lại dấu vết “đánh là phải đánh vào gan bàn chân, giật tóc mai, hoặc là giật lông mũi”, nào là bí quyết nhồi trẻ ăn như thế nào và hù dọa trẻ phải nghe lời mà về nhà không dám nói với bố mẹ ra sao. Chúng tôi nghe xong sờn gai ốc, tự hứa với lòng mình sẽ không bao giờ cho con đi học những lớp nào có cô giáo giống như em.

Khi mới vào trung tâm trông em rất giản dị, hết sức đời thường, móng chân móng tay vẫn còn vàng, do hậu quả để lại của những lần phục vụ các cháu nhỏ... (thời còn làm thêm tại các trung tâm trông trẻ tư nhân không giấy phép). Nhưng sau đó với sự tư vấn của mọi người, đặc biệt là anh KiênBT đã nhiều lần giấu vợ mang đến tặng em những loại mỹ phẩm “made in China” đã giúp em như biến thành một con người khác “rũ bần đứng dậy sáng lòa”. Giống câu hát “dù không xinh đẹp nhiều, nhưng em đang dần dần đẹp lên”.

Ngày qua ngày, tháng qua tháng thân hình màu mỡ, đầy đặn ấy vẫn miệt mài hoàn thành công việc của mình, đóng góp sức lực nhỏ bé vào sự thành công của FMT nói riêng và FMB nói chung.

Tổng giám đốc An Đông của SBBT trong phim “Cô gái xấu xí” có Huyền Diệu. Còn chúng tôi, Trung tâm FMT đã có em: Huyền Khanh.

TÔI ĐI THI TOEFL

NGOCONH - FSoft

Kỳ thi TOEFL hàng tuần chỉ dành cho nhân viên công ty và cộng tác viên. Lúc đó, tôi mới chỉ là một người “ngoại đạo” nhưng vẫn “hùng dũng” đăng ký tham gia vì một lời hứa: “Nếu pass 450 điểm, em sẽ được join luôn vào dự án”.

Phòng thi nhộn nhịp. Những người đến sớm “khiêm nhường” dồn hết về cuối phòng, ưu ái “nhường” những người đến sau ngồi lên trên. Anh NinhNH vừa phát đề vừa tươi cười “dụ khí”: “Bài thi chỉ mang tính chất đánh giá chứ không tính gì cả. Mọi người cứ bình tĩnh làm, không phải trao đổi gì cả”. Bắt đầu làm bài. Phần nghe thì “nghe như tiếng nước ngoài”, ù cả đầu mà chả hiểu gì cả; phần viết thì hoa hết cả mắt mà cũng không hiểu gì luôn.

Tiếng giờ giấy sột soạt liên tục càng làm tôi càng cuống. Sáu mươi phút trôi qua, vất chân lên cổ, toát mồ hôi hột mà vẫn chưa làm xong. Ra khỏi phòng thi chẳng vui chẳng buồn, chỉ an ủi mình đã làm hết khả năng, còn kết quả thế nào thì... trình độ chỉ có thế. Rút thêm

được một kinh nghiệm là “TOEFL khó thật!!!”.

Vào cái-phòng-mà-ai-cũng-biết-là-phòng-gì-đấy trước khi ra về, gặp một tốp các chị vừa thi cùng lúc này đang cười nói vui vẻ:

- Em làm được mỗi phần cuối. Chị XYZ (chị không nhớ nổi tên) lại làm mỗi phần đầu. Cuối giờ hai chị em chép của nhau, may mà kịp.

- May chị cũng chép của anh bên cạnh một ít....

Tình đồng đội muôn năm! Vẫn biết chuyện thi cử muôn đời vẫn thế, nhưng vẫn thấy buồn. Buồn cho những người không thể đứng trên đôi chân của mình. Việt Nam mãi lạc hậu vì người Việt Nam không chịu lớn, cứ muốn mãi là những đứa trẻ để nương tựa vào nhau.

Bài viết này không phải để phê phán, mà chỉ là một cái nhìn hiện thực của một newcomer. Biết đâu mấy hôm nữa cùng mấy chị bạn thân đi thi TOEFL, chẳng lẽ lại không giúp đỡ các chị ấy?

NGỌN LỬA

SUNQ - FSoft

Ngày xưa ngày xưa, khi mà đất trời còn giao hoà gần gũi, gần đến độ cứ khi nào lập trình mệt mỏi thì có thể mở cửa sổ ra, thò tay ngắt một “mảng trời” rồi cho vào mồm nhai ngấu nghiến để giảm stress (chính vì thế mà có rất nhiều lỗ hổng tạo thành vô vàn vì sao ngày nay).

Ở một vương quốc FSU nọ (tên trước đây của FSoft), có một vị hoàng đế hình dung cổ quái, người ốm “tong teo”, chân tay không khéo nhìn một lần là khiếp đảm mãi, không những cổ quái về ngoại hình mà còn cổ quái cả về tính cách. Ngài rất thích thơ ca mặc dù không biết làm thơ. Ngài có một sở trường là tài hát bậy với những bài STCo bất hủ và khủng khiếp hơn là ngài có một “tâm hồn lửa”, nó cứ hùng hực cháy trong người của ngài và lây lan như một loại virus vô hình cho tất cả thần dân FSU ngày đó.

Thương thay cho những con người FSU chân chất thật thà, ngày ngày chỉ biết coding, nào biết gì hơn hai số 0, 1. Thế mà chỉ một thời gian, bộ não của họ đã bị virus vô hình tấn công khiến họ không còn điều khiển được bản thân của mình. Cứ khi nào bia vào, rượu vào là họ lại “gân cổ há mỏm” gào thét những bài STCo một cách sung sướng nhất. Họ tôn sùng vị hoàng đế của mình mặc dù cuộc sống bấy giờ đầy khó khăn vất vả,

chẳng biết tương lai sẽ ra sao, nhưng vị hoàng đế đã truyền được cho họ “ngọn lửa của niềm tin”, “ngọn lửa của tinh thần” và “ngọn lửa của đam mê”.

Ngày này ngày nay, sau 5 năm ánh sáng, khi không còn có thể thò tay “cấu trời”, thì vẫn còn đất nước FSU ngày nào, nhưng đã được đổi tên thành FSoft và vẫn được cai trị bởi vị hoàng đế thừa nào. Tất cả đã thay đổi. FSoft đã trở thành một đất nước giàu có hùng mạnh, thần dân sinh sôi nảy nở không biết đến điểm dừng. Nhưng ngọn lửa của vị hoàng đế đã không còn nữa, nó đã không được nhân lên, không được truyền từ người này sang người khác mà ngày càng tàn lụi, không biết còn bao nhiêu ngọn lửa đang leo lét cháy trong con người FSoft ngày nay?

Không biết vị hoàng đế bây giờ nghĩ gì, ngài có thấy buồn không khi nhìn những đốm lửa đang cố leo lét mỗi mòn dần dần tàn lụi, ngài có xót xa không khi các thần dân của ngài đang sống trong “bóng đêm”, không có ngọn lửa nào soi sáng dẫn đường. Tôi biết ngài không phải là Đan kô để có thể móc trái tim soi sáng cho mọi người, nhưng tôi tin sẽ có một ngày, ngọn lửa đó lại bùng lên trong tim mỗi người FSoft và nó sẽ cháy mãi trong cuộc đời của họ.

ĐỒ RÊ MÍ FIS – ƯỚC MƠ CỦA KHÔNG CHỈ CÁC FIS SMALL

HanNN2 – FIS

Đêm Đại Nhạc hội thiếu nhi Đồ Rê Mí đã diễn ra và tất cả những người tham dự từ già đến trẻ đều rất thích. Nhìn các con biểu diễn trên sân khấu thật tự nhiên và đáng yêu, khiến chúng tôi cảm thấy rất tự hào. Tự hào vì mình đã làm được một chương trình hết sức ý nghĩa và chưa từng có ở FPT. Và cũng có lẽ chỉ có FIS/FPT mới dám tổ chức một chương trình như vậy. Bởi làm chương trình ca nhạc cho thiếu nhi không những phải rất yêu trẻ thơ, có tâm huyết với công việc mà còn phải có các kỹ năng dạy dỗ con trẻ nữa.

Tâm huyết và lòng yêu trẻ, tất cả chúng tôi đều có. Nhưng kỹ năng dạy dỗ trẻ thì chẳng ai trong chúng tôi có kinh nghiệm. Trước đây tôi đã từng thực tập 1 tháng tại Nhà văn hóa (NVH) Quận Ba Đình trong việc dạy múa cho các cháu. Nhưng đó chưa đủ để có thể tổ chức được cả một chương trình lớn như Đồ Rê Mí. Bởi trong khi Đài Truyền hình Việt Nam (THVN) có tới 3 – 4 tháng để chuẩn bị, còn chúng tôi thì chỉ có vùn vụt 2 tuần. Đài THVN thì tuyển chọn những cháu có năng khiếu nhất trong hơn 300 cháu trên toàn quốc. Còn chúng tôi thì lại đưa những cháu chưa từng biểu diễn lên sân khấu.

Biết bao nhiêu lý do khiến cho chúng tôi cảm thấy đây thực sự là một khó khăn và thử thách lớn. Có không ít lúc bản thân tôi – người khởi xướng và đạo diễn cho chương trình, còn muốn bỏ cuộc vì gặp phải sự dè dặt của các phụ huynh trong việc đưa con em mình tham dự. Nhưng may sao, tôi có được sự động viên của các chị em cùng làm Tổng Hội. Và đặc biệt là sự ủng hộ lớn từ phía gia đình và cha tôi. Ông nói rằng “Cha mẹ nào cũng luôn kỳ vọng và tự hào về con cái mình!”. Chính vì vậy, mà tôi quyết tâm đến cùng với Đồ Rê Mí.

Buổi tập đầu tiên, chúng tôi chỉ có 7 cháu đến tập. Nhưng sự hồn nhiên và ngây thơ của các cháu đã thực

sự lôi cuốn chúng tôi. Bé Thùy Dương thì tự nhiên, điệu đà và rất “chuyên nghiệp” trước ống kính. Cháu có cha là anh TùngBD (FIS FSE) lại rất tận tình và thương yêu con hết mực. Buổi tập nào anh cũng đưa cháu đến sớm nhất và ngồi đợi đến khi tập luyện xong suốt hơn 2 tiếng đồng hồ. Tình cảm của anh khiến cho chúng tôi rất xúc động, và càng thấy yêu quý cháu hơn. Kể đến là bé Yến Minh (con gái chị YếnNH). Tuy mới 5 tuổi nhưng rất khôn ngoan và lanh lợi. Về bộ bẫm và những câu nói thông minh của cháu khiến cho mọi người đều phải phá lên cười và chỉ muốn ôm cháu vào lòng. Bạn Hoàng Linh (Tức Nhím) thì vừa nghe thấy nhạc là đã đung đưa và nhún nhảy luôn. Và lúc nào cũng thấy cháu cười rất tươi và rất ăn ảnh. Bé Minh Anh thì như một thiên thần nhỏ. Dịu dàng, nữ tính và rất biết vâng lời. Điều đó khiến các cô rất yên tâm khi cho cháu lĩnh xướng nhạc phẩm “Đàn gà trong sân”. Hiếu Phương thì chứng chặc hơn hẳn. Cháu có một chất giọng rất tốt và tai nghe nhạc rất chuẩn. Cả bài “Quả” mà cháu hát dường như không phải sửa mấy.

Càng đến các buổi sau, số lượng cháu đến với chương trình ngày một đông. Cho đến buổi tập thứ ba, chúng tôi đã có đến hơn 20 cháu. Trong đó, có những cháu hát rất tốt như cháu Minh Phương (con gái anh QuangDH). Đặc biệt là cháu thuộc lời các ca khúc rất nhanh. Kim Khánh thì rất sợ di YếnLH2, nên rất nghe lời và tập trung khi biểu diễn. Bé Thu Giang có ngoại hình lớn hơn hẳn so với tuổi của cháu. Cháu nói chuyện rất nhanh và đặc biệt là rất thích nhạc Rock. Hẳn mọi người vẫn còn nhớ lời giới thiệu rất dễ thương trong clip “Hello, con là Thu Giang. Con là con của bố Quốc béo...”.

Việc quản lý 21 cháu không hề đơn giản. Nhỏ tuổi nhất trong chương trình là bạn Nhật. Tuy mới có 3

tuổi, nhưng trông cháu không khác gì các bạn 5 tuổi trong cùng đội. Nhưng rất khó để bảo cháu tập trung vào hát múa như các bạn. Cô phải giao cho Yến Minh phụ trách nhắc nhở bạn Nhật. Còn bạn Duy Hoàng thì thường xuyên “cà khịa” với bạn Hoàng Linh, mỗi khi va vào nhau. Thậm chí cả đến lúc ở trên sân khấu rồi vẫn không thôi “chành chọe”. Bạn Sếu (tức Mai Hạ) thì cứ rời cô ra là lại nghịch, lăn lê bò toài và chẳng lúc nào chịu đứng yên để hát. Rồi đến bạn Tin (tức Lê Minh – con chị ThúyLT) ở nhà thì rất nghịch và hiếu động. Nhưng cứ gặp người lạ là im thin thít. Nhìn cháu dẫn đầu nhóm nối đuôi nhau ra sân khấu mà các bố mẹ cứ nghiêng ngả vì buồn cười. Nhất là mỗi lúc tập bài “Chúc ngủ ngon – lullaby”. Mặc dù, các bạn nhỏ đều rất thích và đều rất thuộc nhưng cứ hát xong lại thấy các cháu kêu... buồn ngủ?

Mặc dù vậy nhưng tất cả các cháu đến với chương trình đều cảm thấy rất vui vẻ và hào hứng. Vì được hát, múa chuẩn bị cho biểu diễn, quay phim. Các con tự gọi đây là một lớp học. Điều đó khiến cho chúng tôi cảm thấy mình phải có trách nhiệm của một cô giáo. Để dạy dỗ và hướng dẫn cho các cháu.

Cũng thật may, chúng tôi có một đội ngũ các Cán bộ tổng hợp (CBTH) đơn vị rất nhiệt tình và trách nhiệm. Mặc dù công việc vất vả và liên tục trong vòng 2 tuần, chúng tôi đều không thể về nhà trước 8h00 tối. Nhưng các bạn vẫn cố gắng thu xếp và tập luyện cho các cháu hết mình. Nếu không có các bạn, không biết chúng tôi sẽ phải xoay sở như thế nào, nhất là khi thỉnh thoảng đang hát lại có các cháu đòi... đi hái hoa. Buổi thu âm cho chương trình kéo dài trong vòng hơn 5 tiếng ngay trước đêm tôi dự thi Sao chổi FPT.

Yêu cầu của việc thu âm khá nghiêm ngặt vì đòi hỏi các cháu phải hát đúng nhạc và đúng cả tiết tấu. Do đó, mỗi bài đều phải thu đi thu lại khá nhiều lần. Tuy mệt mỏi nhưng các con rất thích vì lần đầu tiên được vào phòng thu và tiếp xúc với các công nghệ âm nhạc hiện đại.

Nhưng có lẽ, khó khăn nhất với chúng tôi vẫn là quá trình tập múa cho các cháu. Bởi sang đến tuần thứ hai, các bạn nhỏ đã quen thân với nhau và bắt đầu đùa

ngịch, chạy nhảy và mất tập trung trong khi tập luyện. Chưa kể lúc các anh chị lớn múa là các em nhỏ cứ đứng xem không chịu hát hay nhún nhảy gì nữa. Do đó, tôi đã phải thay đổi chiến thuật tập luyện. Từ “củ cà rốt” sang “cây gậy”. Mỗi buổi tập lại thấy cô giáo “dọa” các con: “Nếu không tập trung thì không được lên ti vi. Nếu không tập trung thì sẽ bị... ăn roi”.... Bởi nếu học sinh không sợ cô giáo, thì chúng sẽ nhờn và không chịu tập luyện nghiêm túc. Mặc dù, không nỡ lòng quát các bạn nhỏ, nhưng để đảm bảo cho kết quả của chương trình, tôi cũng đành lòng phải làm điều đó. Và “chiến thuật” đó đã có hiệu quả. Đội tuyển Đổ Rê Mí đã đi vào kỷ luật hơn. Cuối cùng chúng tôi có một sản phẩm đẹp mắt trên sân khấu.

Các bố mẹ cũng góp sức không nhỏ trong chương trình. Bởi các bố mẹ cũng phải đồng hành cùng các con trong suốt quá trình tập luyện. Nhiều anh chị bận việc, thỉnh thoảng còn phải nhờ đi hoặc ông, bà cháu đến phụ đưa đón hay thay đồ cho các con. Và tất cả những sự cố gắng ấy đã được đền đáp xứng đáng trong đêm 31/05/2008.

Đêm diễn thành công hơn mong đợi của những người xem. Bản thân các bố mẹ còn không ngờ là các con mình, thường ngày nhút nhát là thế mà khi lên sân khấu, đứa nào đứa nấy đều rất tự nhiên và rất “máu” đến vậy. Phần giao lưu với bé Duệ Minh khiến cho cả rạp phải cười nghiêng ngả vì những câu nói rất thông minh và hóm hỉnh của cháu: “Chú định bắn con à?...Chú đừng bắn con!....Chú đừng bắn con chim...”. Thật không ngờ, chương trình đã thu hút được gần 300 cháu và gấp đôi số lượng bố mẹ/ ông bà khắp trong FIS và FPT đến dự. Và sau đó là không biết bao nhiêu lời khen về chương trình gửi về cho chúng tôi. Ai cũng hy vọng rằng TH FIS sẽ tiếp tục duy trì chương trình hấp dẫn này cho các cháu.

Chúng tôi, ra về ai nấy đều mệt mỏi nhưng đều chung một cảm xúc là rất vui. Vui vì mình đã làm được một việc thực sự có ý nghĩa. Vui vì đã gắn kết các gia đình, con em cán bộ lại với công ty. Tôi tin chắc rằng đây sẽ là một kỷ niệm đẹp và có ý nghĩa lớn đối với các gia đình và chính các cháu trong Đội tuyển Đổ Rê Mí sau này.

ĐI LỄ ĐẦU NĂM

LÊ THANH THẢO - FIS

Đi lễ đầu năm là một phong tục đẹp, thiêng liêng của người Việt Nam. Những “Người con” Fis Global trong những ngày đầu xuân cùng hướng về nét đẹp truyền thống đó cho dù công việc mỗi ngày của họ luôn gắn với những nền văn minh “Tây hóa”. Điểm du xuân đầu tiên trong năm Mậu Tý, có lẽ không gì linh thiêng hơn là Đền Hùng - “Đất tổ của con rồng cháu tiên” - đây cũng chính là điểm đến đầu tiên trong năm mới của FIS Global.

Vào một sớm Chủ nhật, tiết trời se lạnh rất đặc trưng của miền Bắc, mưa phùn lất phất, những “người con” Fis Global trên cùng một chuyến xe khắp khởi từ Láng Hạ tiến về tỉnh Phú Thọ, để thành kính dâng hương lên Vua Hùng. Trên đường đi mọi người nói cười thật vui, chia sẻ những câu chuyện “bây giờ mới kể”, những dự án toàn cầu hóa tiềm năng trong năm 2008, thậm chí say sưa nghe chung những ca khúc yêu thích (qua Ipod) khiến ai nấy cũng nhận ra một tinh thần tập thể thật vui và đoàn kết. Xe lăn bánh bon bon chạy thẳng tắp qua qua Cổ Loa, Đông Anh, khu mộ cổ Làng Cả, cầu Bạch Hạc... để rồi núi Hùng, núi Trục, núi Văn sừng sững hiện ra in hình trên nền trời thật hùng vĩ. Và rồi Đền Hùng - đất tổ của dân tộc Việt đã ở trước mặt chúng tôi...

Cảm nhận của chung tôi về khu vực Đền Hùng là một khu đất rộng, thoáng được bảo vệ và tôn tạo khá chu đáo, cộng thêm với không khí trong lành khiến chúng tôi có cảm giác thanh thần nơi chốn Đền linh thiêng.

Chúng tôi phải trèo lên 255 bậc đá để đến đền Hạ. Theo truyền thuyết, ở đây bà Âu Cơ đẻ bọc trăm trứng, nở thành trăm người con. Trong khu vực đền Hạ có chùa Thiên Quang. Trước cửa chùa là cây thiên tuế sống được 700 năm và chúng tôi cũng không quên ghi lại khoảng khắc “FIS Global bên cây vạn tuế quý hiếm” này qua máy ảnh. Cũng tại nơi này, Hồ chủ tịch đã nói chuyện với cán bộ và chiến sĩ “Các vua Hùng đã có công dựng nước, Bác cháu ta phải cùng nhau giữ lấy nước”. Tại đây, chúng tôi có đùa nhau: Hay mời anh Minh ngồi lên bậc thềm cao nhất, chúng em ngồi dưới để nghe anh

nói: “Anh Bình, anh Bảo đã có công định hướng con đường toàn cầu hóa, chúng ta phải quyết làm cho sự nghiệp toàn cầu hóa thắng lợi”. Dù chỉ là những câu nói bông đùa nhưng đó là kỷ niệm rất vui đối với FIS Global chúng tôi.

Leo thêm 168 bậc nữa, chúng tôi có mặt tại đền Trung. Tương truyền đây là nơi các vua Hùng thường đến họp bàn việc nước với quần thần. Phải leo tiếp lên 102 bậc đá nữa, chúng tôi mới đến được đền Thượng. Dù leo những bậc thang khá xa và cao, nhưng trong lòng ai cũng khẩn khởi hướng tầm lòng thành để dâng hương lên Vua Hùng. Con đường dẫn lên nơi các vua Hùng làm lễ tế Trời Đất phảng phất những tiếng cười của đoàn FIS Global và văng vẳng tiếng anh Minh NN kể lại những dấu tích cũng như truyền thuyết Đền Hùng cho chúng tôi- những thế hệ kế cận hiểu thêm về lịch sử dân tộc mình. Chúng tôi dừng chân tại đền Thượng, đại diện là anh Minh NN thấp nhen nhang dâng lên vị Tổ của đất Việt, anh em FIS Global đứng phía sau kính cẩn chấp tay cầu mong một năm mới bình an, hạnh phúc và mong sự nghiệp toàn cầu hóa năm nay “bội thu” không chỉ có nhiều hợp đồng mà còn khai phá thêm nhiều miền đất tiềm năng trên bản đồ thế giới.

Tạm biệt Đền Hùng, chúng tôi (những người có nhiều cơ hội tiếp xúc với các nền văn hóa đa quốc gia) đều không quên mua đặc sản của đất Tổ về làm quà và cũng để tự thưởng thức hương vị đậm quê hương này với chén nước chè vĩa hẹ ở 101 Láng Hạ. Chẳng biết có phải đầu năm đi lễ Đền Hùng không mà khi trở về “những người con” của FISG ngay trong tháng đầu tiên của năm đã mang về hai hợp đồng: Thiết kế hệ thống Thin Client cho Investment Agency (Hợp đồng chính thức đầu tiên tại Brunei); và phối hợp với Dell mang lại hợp đồng: Notes sang MS Exchange cho khách hàng Encorp Bhd. Đây chính là phần thưởng ý nghĩa và là nguồn động viên lớn lao đối với tập thể FIS Global - những người quyết tâm đưa sự nghiệp toàn cầu hóa của FIS phát triển bền vững.

VUỐT RÂU HÙM

HOÀNGNL2 - FIS

Sự việc bắt đầu từ dịp 13/8/2007. Chả là FIS tôi có truyền thống tổ chức hẳn một đêm diễn nội bộ trước hội diễn 13/9 toàn công ty 1 tháng. Mỗi trung tâm, đơn vị công diễn một tiểu phẩm hài theo chủ đề của ban tổ chức. Năm ấy, chủ đề là Tinh hoa văn học.

Khối BO + G chúng tôi, bao gồm văn phòng, nhân sự, kế toán, truyền thông, BP, Chất lượng và Trung tâm kinh doanh Toàn cầu hoá bắt phải vở Những người khốn khổ. Thật là khốn khổ, vì người rành nhất về tác phẩm này cũng chỉ thốt lên: Nghe tên tác phẩm này quen quen, hình như hồi nhỏ em có nhìn thấy bìa cuốn sách! Mọi người ngao ngán. Nhưng chả nhẽ lại đầu hàng? Vậy là ban đặc nhiệm gồm gần hai chục thành viên trên nhất, máu nhất của các phòng ban đã cùng ngồi với nhau để tìm giải pháp. Hiên nhiên buổi họp quan trọng đó là không thể vắng tôi. Mặc dù đã lên hình suốt 3 năm sân khấu hài FIS và FPT nhưng tôi vẫn còn hám ánh đèn lăm. Buổi họp hôm ấy, nhiều ý tưởng đã được đưa ra. Sau một hồi "mổ bò", cuối cùng mọi người đều nhất trí không cần quan tâm đến nội dung tác phẩm, chỉ cần mượn danh của nó để tấu lên nổi thống khổ của lũ nhân viên. Duyệt!

- Bây giờ chưa cần bàn chi tiết kịch bản vội, mọi người ở các phòng ban cứ kể hết các nỗi khổ ra rồi ép vào kịch nhá!

Chỉ chờ có vậy, cả lũ nhao nhao: Khổ vì thang máy chậm, lương chậm, khổ vì cấu hình máy thấp, khổ vì điện phập phủ, khổ vì phòng làm việc như tử kính, điều hoà lúc nóng lúc lạnh, khổ vì sức ép công việc, khổ vì thủ tục ra vào công ty rườm rà,...

- Mọi người cứ bình tĩnh, đâu sẽ có đó, mọi nỗi niềm sẽ được trút hết vào kịch cho hả hê!

Chưa bao giờ tôi thấy một kiểu sáng tác kịch bản tập

thể vui nhộn, gay go mà hiệu quả đến vậy. Rồi với những bộ óc đầy ắp nỗi thống khổ, một khung kịch bản nhanh chóng được hình thành. Chuyện xoay quanh một nhân viên mới tên là Khổ. Cậu này làm lập trình viên nên được hưởng hẳn con RAM 128 để phục vụ công việc. Quá bức xúc, cậu chạy hết cửa nhỏ đến cửa to để xin cho được con RAM 256. Nhưng gặp được sếp quả là gian nan. Sếp thì đi du xuân ở Lăn-đùn, sếp thì đang ở Đồng Mô tập vung gậy vụt bóng. Chặt vật gặp được sếp ton nhất thì bị sếp vạ: "Túm lại mấy chú yếu thì mở một chương trình thôi, ai bảo yếu còn đòi ra gió!". Cao trào của vở kịch được đẩy lên khi nhân vật Khổ - do chính Vương Việt Anh, diễn viên Nhật ký Vàng Anh thủ vai - phải thốt lên: "Theo các bạn mình phải làm sao đây? Tình huống A: Đành kiên nhẫn chờ vậy và nghe lời sếp, chỉ mở 1 chương trình thôi. Tình huống B: Mình phải trộm RAM của các sếp. Nghe nói, các sếp toàn RAM trên 1 G, có tháo một thanh cũng không ai biết đâu.". Bỗng điện phụt tắt. Mọi nhân viên văn phòng nháo nhác, kêu than vì mất dữ liệu. Bụt DC (mà ai cũng biết là ai) hiện ra. Bụt cho điện, nhưng chỉ là điện máy nổ. Lũ nhân viên lại kêu than ầm ĩ. Bụt bảo: "Các người muốn sướng thì phải chăm chỉ, đoàn kết và làm việc cật lực. Như vậy sẽ được sướng toàn diện, sướng trăm phần trăm". Kết vở là cảnh cả lũ nhân viên đồng thanh hát bài sữa vinamilk: "Trăm phần trăm, sữa tươi nguyên chất trăm phần trăm... Mỗi ngày mỗi ngày, chúng tôi là những con bò vui nhộn, chúng tôi là những con bò hạnh phúc...".

Cái hay nhất và cũng là râu hùm ở đây chính là các vai diễn sếp. Các nhân vật được chọn đều rất điển hình và đầy hấp dẫn: Mợ chánh đầy quyền lực được gán cho cái tên Miss Audition, phó tổng Đoàn Thanh Vịnh phụ trách chị em được đổi tên thành sếp Thanh Tịnh, phó

tổng TriềuDD biến thành nhân vật sếp Đơ Đơ và cuối cùng là anh BảoDC được hoá thân thành BụtDC. Nhưng các sếp ở đây không phải comle, cà vát, xách cặp, ký hồ sơ mà tất cả đã bị cường điệu hoá với những hành động, thói quen và những câu nói điển hình, hài hước nhất ở ngoài đời.

- Chết! diễn thế có động chạm quá không? Một người cần trọng thốt lên.

- Chả lo, trước đây đã từng có một đội diễn anh Bình cực kỳ bôi trong hội diễn 13/9, thế mà còn được anh ấy cười khà khà và thường tiền. Tư tưởng đó cũng fracture xuống FIS thôi!

Nhưng để đảm bảo an toàn cho các diễn viên, ban tổ chức quyết định sắp xếp diễn viên diễn chéo. Mợ chánh - Miss Audition do em Thảo thư ký FIS G thủ vai, sếp đơ đơ phụ trách nhân sự do TrungNM ban truyền thông đóng, sếp Thanh Tịnh phụ trách IT, AD, QA do tôi ở HR thể hiện. Vậy là yên tâm. Bao nhiêu động tác, câu nói hài nhất của sếp được tung lên một cách thoải mái và tự do nhất: Miss Audition đi nhún nhảy theo nhạc, tốc bước vồng và vẩy nhiều màu sắc. Miss vừa đi chơi ở Anh quốc về, giao việc rất nhanh chóng và khắt khe, đại loại như: Tuyển ngay cho chị vài em da trắng, chân dài, thông minh, xinh đẹp, tiếng Anh giỏi, giao tiếp tốt, ... lương 1 triệu!!!, sếp Thanh Tịnh vừa đi vừa vung vẩy tay chơi Golf. Cứ gặp chị em là sếp lại chọc ngoáy, tia tót. Nền nhạc là bài hát: "Kia cái tay, cái tay, cái tay bắt lấy cái tay, túm lấy cái eo với một cái mình. Cái hông rất to, cái chân rất dài....". Được cái người nhận vai này cũng hao hao giống sếp, lại tìm được cái quần sờn cũ, cái áo phông xám của hãng tặng, sơ vin lên ngang bụng, đội thêm cái mũ lưỡi trai sếp hay dùng và bổ sung một nốt ruồi trên mép là giống y chang sếp. Vừa bước lên sân khấu, khán giả đã cười lăn cười bò. Sếp Đơ Đơ thì lúc nào cũng áo trắng sơ vin, vừa đi vừa chửi và... ăn vặt. Đặc biệt, sếp lại chịu khó nói tiếng Anh. Chẳng hạn như: "Ai còn mai goai, ai cắt đin nờ hôm?". Còn BụtDC hiện ra cuối cùng giải quyết câu chuyện bằng cách cho điện máy nổ và biến cả lũ nhân viên đang kêu la thành những con bò sữa chăm chỉ và ngoan ngoãn để anh vắt!

Đêm diễn ấy đã thành công ngoài dự đoán. Thành công đến mức anh BụtDC tặng thêm 5M và anh Đơ Đơ rút ví thêm 3M để tặng các đội diễn. Theo đánh giá một vị trong nhóm L7 thì chất lượng các vở kịch của FIS

hay hơn hẳn FPT trong nhiều năm gần đây. Còn chúng tôi, tuy chỉ đứng thứ 4 chung cuộc, nhưng những vai diễn sếp đã gây nên chấn động lớn. Ngay hôm sau, mọi người đã tụ tập bàn tán. Ai cũng háng say kể lại những hành động của sếp và cười giòn giã, thoải mái. Cười như thể đêm qua còn chưa đủ hả hê, sung sướng. Một chị đối tác của FIS còn suýt nhầm, tưởng Mợ chánh lên sân khấu thật. Vui nhất là thay vì bảo tôi diễn giống sếp, mọi người nhận xét anh Thanh Tịnh nhìn giống tôi!!? Thậm chí họ còn dọa tôi chắc sắp phải viết đơn xin thôi việc!!! Bụt DC hẳn nhiên là trung tâm của cuộc bàn tán. Anh tuyên bố: "Phải yêu quý sếp mình như thế nào thì nhân viên mới đưa sếp lên sân khấu như vậy". Anh còn gợi ý sếp Thanh Tịnh nên bỏ ra 1 triệu để mua lại đĩa ghi lại chương trình và anh quyết định chi thêm 3M để làm giải thưởng cho những diễn viên diễn sếp giống nhất. Mọi người còn bàn tán về những vai diễn đình đám này trong nhiều tuần sau đó.

Dư âm của vở diễn đã lan đến tận cuối năm, trong lễ tổng kết toàn công ty. Tổng hội đã dàn dựng một vở hài kịch với toàn các sếp bự của FIS gặp nhau ở nhà thầy cúng. Mỗi người đến vì một câu chuyện khác nhau, nhưng mục đích chung là để giải đen sau một năm chật vật và xáo trộn. Vở này tai tiếng lên cả Hội đồng quản trị vì dám đưa những vấn đề nhạy cảm nhất thời điểm đó lên sân khấu. Nào là chuyện sếp ngồi nhầm chỗ, nào là tổ chức tách nhập, xáo trộn và thậm chí cả sức khỏe của sếp Tổng cũng không nằm ngoài tầm ngắm. Kết vở là lời tự bạch của Mợ chánh trong nước mắt sụt sùi như chia tay Vàng Anh: "Em chỉ mong được một giấc ngủ ngon, được vui về ăn bữa cơm với gia đình và được sống đúng với lứa tuổi của em...". Đó cũng là lời nhắn nhủ tới những thần dân FIS hãy thông cảm với những vấp vấp và cùng chia sẻ khó khăn với ban lãnh đạo trong giai đoạn khó khăn này. Nhưng điều thú vị và đặc biệt nhất, đã gây nên tai tiếng lớn cho vở kịch là phần lớn những "tiên đoán" về nhiều việc đại sự của FIS đều đã thành hiện thực vào năm sau!!!

Với những vở kịch đình đám như vậy, Tổng hội FIS đã dám vuốt râu hùm, chứng tỏ quyền làm chủ và sức sáng tạo đặc biệt của thần dân FIS. Nhưng suy cho cùng, nói như anh BụtDC: "Phải yêu quý sếp của mình như thế nào thì nhân viên mới đưa sếp lên sân khấu như vậy!".

NHẬT KÝ TÔI VÀ IR

NGUYỄN THỊ THỊNH - FIR

Tôi may mắn được đi cùng Ban quan hệ cổ đông ngay từ ngày đầu. Có thể nói FPT một trong những công ty đầu tiên chuyên nghiệp hóa hoạt động IR và có thành lập hẳn một ban chuyên trách. Nói là ban chứ ngày đầu thành lập có vốn vẹn 3 người, 1 trưởng ban, bác NgọcBQ, 1 phó ban và tôi, nghĩ lại hóa ra lúc đó mình là nhân viên duy nhất. Thực ra, chả phân biệt sếp hay nhân viên, ít người nên việc gì cũng chung nhau làm suốt. Ban ít người thế thì làm được gì, thế mà FIR đã trải qua bao thăng trầm và sắp kỷ niệm sinh nhật một tuổi đầy tươi trẻ. Ban mới thành lập tháng 8/2007, lúc sắp khai trương tòa nhà FPT Cầu Giấy. Nhìn lại mới thấy một năm qua mình đã được tham gia biết bao việc lớn nhỏ, có bao kỷ niệm, và giờ ối thứ để ba hoa với các em mới vào.

Phòng ốc

Từ phòng cổ đông trong Ban Kế hoạch Tài chính một buổi tối đẹp trời các bác họp và quyết định phải làm một cái gì đó, một cú điện thoại của anh Bình và thế là Ban Quan hệ Cổ đông xuất hiện. Khi mới ra đời, có thể nói FIR là đứa con không chốn nương thân mà hóa ra lại sộp. Ít người giờ đây lại là lợi thế - dễ ký gửi! Bác Ngọc thì có phòng rồi, còn lại đều xuất thân từ phòng tài chính nên đây quả là chốn nương náu tuyệt vời. Vẫn ngồi chỗ cũ, chả ai phải di chuyển, chỉ có điều được phân công nhiệm vụ mới mà lúc căn nguyên chưa ai biết gì, đến giờ ai hỏi IR làm cái gì cũng chả thể nào cất nghĩa cho nó rành rọt. Những ngày tháng cuối hạ nóng kinh hồn mà ngồi trong phòng anh Chiến béo lạnh tê người, bật điều hòa rét run là thói quen không thể bỏ của anh. Còn nữa, thỉnh thoảng trong phòng cứ vơ vẩn khói thuốc hôi mù mà chính tôi đã chứng kiến con gái ngồi phòng này không ai chịu quá 2 ngày. Và tôi là một

ngoại lệ. Một thời gian lại được ké cắm phòng trợ lý, cả đội school, thủ lĩnh trẻ. Tầm gửi thế mà hay, giao lưu bốn phương, đúng nghề quan hệ.

Rồi công việc của ban càng nhiều, thêm 2 nhân viên nữa. Ké cắm mãi cũng không nổi. Bao giờ cho đến tháng 10, và cả Công ty chuyển ra tòa nhà mới cao to rộng rãi, một mình Ban chần giữ niềm tự hào một thời của khu Láng Hạ. Lúc này lại rộng quá đến phát buồn cả ra, hàng ngày chả có người ra vào ý ới, chợ dưa không hợp, vắng vẻ nào cả lòng.

Và ôi ngày đẹp trời đã đến cả phòng dọn về cái hộp kín như bưng hơn 30 mét vuông, chả có tí không khí ánh sáng nào – được bà con khu tầng 5 gọi là ống khói nhưng sao vẫn thấy hào hứng nô nức lắm. Thế là phòng ốc tử tế, an cư, lạc nghiệp, hoạt động của ban dần đi vào ổn định. Dần dần, mùa đông còn chịu được chứ hè thì không thể nào thở nổi, cơ cấu lại thế nào được bay vút lên sát tầng các cụ, ánh sáng ngập tràn, gió lộng mát rượi. Sướng! Nhưng phải cái hôm mất điện thang máy thông minh chết đứng và hôm động đất lạch bạch lao xuống đường đến phờ hơi tai. Khó!

Hội làng đầu tư

Hồi còn học trong trường có cổ tượng tượng tôi cũng không nghĩ nổi mình làm những công việc như bây giờ, được tham gia vào những sự kiện lớn của công ty. Sự kiện đầu tiên là Hội nghị các Nhà đầu tư. Mặc dù đã được tập huấn bằng nhiệm vụ tổ chức sinh nhật Ban Kế hoạch Tài chính nhưng sao vẫn thấy run và mơ màng thế. Vì sự kiện này lớn quá đối với một sinh viên mới tốt nghiệp, quá "p-rô", hoành tráng. Đó cũng là kỷ niệm đáng nhớ chuyển đi công tác thành phố Hồ Chí Minh đầu tiên, lúc ngồi trên máy bay sao thấy hồi hộp và hào hứng thế, xem lẫn chút lo lắng, không biết Hội nghị có

thành công không. Thức chuẩn bị và rà soát mọi việc tới 2h sáng, nhưng sáng ra ai cũng tươi tỉnh và hồ hởi đón chào khách khứa. Hội nghị diễn ra thật suôn sẻ với sự tham gia của rất nhiều nhà đầu tư lớn và các định chế tài chính nổi tiếng. Một không khí sang trọng, cởi mở, và thoải mái. Các nhà đầu tư có cơ hội giao lưu, tìm hiểu và thắt chặt mối quan hệ với FPT. Cuối cùng cũng ổn, bỏ công bao ngày chuẩn bị và phối hợp với các ban chức năng, chỉ hơi tiếc là vào cái ra ngay không kịp tới thăm các chi nhánh trong này, nhưng may mà vẫn kịp ăn lẩu cá kinh. Cảm ơn các bạn Sài gòn nhé!

Đại hội Cổ đông

Thực sự nhờ có Đại hội cổ đông mới thấm sự nhiệt tình với công việc của người FPT. Không kể ngày đêm, hơn 2 tháng trời đầu dài để có 1 ngày tung bưng ở Trung tâm hội nghị Quốc gia. Mà sau đấy cả nhà ai cũng eo ót thon thả lạ thường nhờ ăn mì tôm và pizza thường xuyên. Vui nhất phải kể đến làm việc cùng với các em sinh viên FU chuẩn bị thư mời, thật vui vẻ, hào hứng và cũng phiền toái vì công nghệ mới "barcode". Nhớ lại cả nhà say sưa như một công xưởng liên hoàn để cho ra các sản phẩm hoàn chỉnh, dù là nhỏ nhất nhưng từ những thư mời cũng thể hiện ý thức tôn trọng cổ đông và sự sáng tạo vốn có của người FPT. Gian nan nhất là món phần mềm. Công nghệ mới đòi hỏi phải kiểm tra rất kỹ, đội phần mềm của FIS sang thức đêm cùng làm đến hơn nửa tháng trời anh em cùng viết viết sửa sửa để đảm bảo mọi thứ thật chu đáo khi hội nghị bắt đầu. Công nghệ quẹt mã vạch giường như thu hút sự chú ý của rất nhiều cổ đông. Có anh cổ đông tới dự cứ đứng

xem mãi muốn học hỏi công nghệ, bảo sao giống siêu thị vậy. Chị Uyên AF FIS có dịp lắng xè: "Phần mềm này bên em lập trình đấy, các anh có tổ chức Đại hội không chúng em cho thuê".

Gian nan nhất phải kể đến công cuộc "xuất bản" báo cáo thường niên, mà thấy phục chị ThủyNT, có lẽ chị gắn bó với FPT lâu rồi nên thấu hiểu con người và công việc nơi đây, cái gì cũng vào giờ chót mới xuất hiện mà vẫn ổn, lại còn hoành tráng ngoài mức tưởng tượng, chau chuốt đến từng chi tiết nội dung, hình ảnh. Có thể cảm nhận được sự tâm huyết và đầu tư trong từng trang giấy. Đây có lẽ cũng là lần đầu tiên tổ chức chụp hình chuyên nghiệp và đồng bộ toàn thể ban lãnh đạo, các anh tha hồ thể hiện trước ống kính, mà bộ ảnh này dùng vài năm có lẽ vẫn chưa hết. Một công đôi ba việc. Kết quả thật xứng đáng, cổ đông đánh giá rất cao những tài liệu và thông tin về công ty. Một giải thưởng danh tiếng đến với FPT, giải bạc cuộc thi "Bình chọn báo cáo thường niên".

Mùa đại hội trôi qua, chu đáo, thành công, không phải ai cũng có cơ hội được vất vả cùng người FPT lo những dịp trọng đại, mệt đấy, căng thẳng đấy mà vui khôn tả. Năm sau chắc sẽ còn tung bưng và hoàn hảo hơn nhưng những đêm miệt mài như thế chắc sẽ chỉ có ở FPT, trong những con người FPT.

Còn biết bao buồn vui để sẽ chia sẻ, nhưng có lẽ tuổi trẻ được gắn bó với FPT quả thật là một may mắn, được làm hết mình, chơi hết sức. Câu hát STICO "Người FPT làm ít ăn nhiều lại hay bốc phét..." vang lên sao thân thương thế.

CON TÔI VÀ CÂU LẠC BỘ TRƯỜNG TÔN

NGUYỄN THANH LÊ - FDC HCM

FPT kỷ niệm sinh nhật lần thứ 20. Còn tôi, tôi vừa kỷ niệm năm thứ 13 làm việc tại FPT, hay nói chính xác là FDC. Viết sử ký chắc có nhiều người viết và cũng có nhiều điều để viết, nhưng lần này, tôi xin được dành câu chuyện về FPT và tôi cho CLB Trường Tôn.

Vậy là năm nay, CLB trường tôn tròn 5 tuổi. Tôi không nhớ rõ CLB Trường tôn thành lập ngày nào nữa, nhưng chỉ nhớ là tôi tham gia CLB từ những ngày đầu. Cho đến nay thì hai con trai của tôi được tham gia nhiều các hoạt động của CLB. Những lần sinh nhật đầu tiên của con tôi, còn nhớ, một món quà nhỏ đi kèm với Thiệp chúc mừng của Chủ tịch CLB là Chị ThanhTT gửi đến. Bé thật xúc động và vui mừng khi tập đọc từng chữ trên tấm thiệp chúc mừng.

Rồi mỗi mùa Noel đến, hai con lại háo hức chờ đón Ông già Noel và cô Công chúa tuyết đến nhà tặng quà. Háo hức đến nỗi đi học cũng lo về sớm, không dám đi chơi đầu sợ ông già Noel đến mà không gặp. Giữa năm thì có Trại hè Tiếng Anh APOLLO: Một hoạt động nhất ấn tượng nhất của CLB trong nhận thức của con trai tôi. Tôi còn nhớ như in trại hè tiếng Anh APOLLO năm 2007. Đó cũng là lần đầu tiên con tôi đi xa mà không có bố mẹ đi cùng.

Hai mẹ con thu xếp hành lý cho con từ 3 ngày trước đó. Nào quần áo, giày dép, nào truyện tranh để đọc trước khi đi ngủ, nào là đồ ăn như bánh kẹo, sữa và cả tiền nữa chứ. Dặn dò con từng li từng tí. Dẫn con trai đi mua bánh kẹo để con trai tập làm quen với đồng tiền, cách trả tiền và lấy lại tiền thừa như thế nào cho đúng.

Một ba lô tư trang quần áo trên vai, một tay xách

theo túi xách đồ ăn con trai chào Bố Mẹ để hoà mình vào cùng với Bạn bè cùng nhóm của mình, nhóm Hà mã. Xe ô tô của Trung tâm Tiếng anh APOLLO đưa con trai và các bạn đến khu du lịch Xanh, Đồng Nai cách TP. HCM chừng 40 km.

Cảm giác của bé thì háo hức. Còn phận làm Cha mẹ tôi thật sự lo lắng. 6 ngày ròng rã lúc nào cũng tự hỏi, không biết giờ này con trai đang làm gì? Trưa nay con ăn gì nhỉ? Món ăn có phù hợp với con không? Buổi tối xa nhà và nằm một mình con có ngủ được không? Con có hoà đồng với bạn bè hay không? Con có mạnh dạn tự tin khi học và chơi với các bạn hay không? Ngoài ra tôi còn lo không biết các thầy cô phụ trách có lo lắng và chăm sóc cho bé được an toàn trong những ngày xa nhà hay không? Nhưng khi ngày con trai trở về đã phá tan mọi lo âu suy nghĩ của mẹ. Nhìn con vui vẻ, lưu luyến chia tay bạn bè thì Mẹ đã hiểu. Khi biết tôi viết sử ký 20 năm về CLB Trường Tôn, con trai tôi nằng nặc đòi thêm đoạn nhật ký đi trại hè APOLLO của cháu vào. Chiều lòng con mà cũng đoán Sử ký lần này ít có em bé FPT nào tham gia, tôi đưa đoạn nhật ký của con vào đây.

Nhật ký trại hè APOLLO năm 2007 của Misa

Ngày đầu tiên

Xe khởi hành mình thấy mệt và ngủ hồi nào không hay, vô tình cái cổ nó bị vẹo. Đến khi xuống xe bọn mình để hành lý tại chỗ rồi ra cổng Khách sạn chụp hình, sau đó lên nhận phòng. Phòng mình khá rộng có

tivi, tủ lạnh và có 2 giường. Mình ở chung phòng với 1 bạn kém mình 1 tuổi. Nghỉ ngơi một chút thì mình đi bơi được 10 phút thì trời mưa nên phải lên sớm. Sau đó cả bọn tập trung tại CLB Thủy cung, CLB khá rộng và có những hình ảnh dưới đáy biển và đàn cá bơi lội. Giới thiệu đội viên và các giáo viên phụ trách. Mở màn là chơi trò Đi tìm kho báu. Lúc bắt đầu trò chơi nhóm của mình còn thấy do dự chưa cảm giác tự tin lắm, nhưng khi vào cuộc rồi thì mình và các bạn đã hết sức cố gắng và cuối cùng nhóm mình đã là người chiến thắng. Bữa tối buffet với các món ăn tự chọn thật là thoải mái, ăn xong cả bọn được chơi tự do đến 8h30 thì về phòng viết Nhật ký và 9h30 đi ngủ. Ngày đầu tiên của hành trình mình phải tự lập một mình mà không có Bố mẹ, cảm giác ban là bờ ngõ sau đó thấy thú vị. Giữa đêm bạn ngủ cùng phòng với mình ngày to quá mãi đến 11h30 mình mới ngủ được.

Ngày thứ hai

5h30 đã phải thức dậy, cảm giác hơi buồn ngủ, mình vệ sinh cá nhân xong thì ra tập trung ở Hồ bơi nước biển. Sau đó đến CLB Hoa sen biển (nói chính xác là 1 sân khấu ngoài trời) cả đoàn tập thể dục buổi sáng ở đó. Sau đó mình đi ăn sáng với 2 món tự chọn là: Trứng ốp la, mì gói xào hải sản mà món nào cũng ngon. Sau đó lại tập trung ở CLB Thủy cung. Đến nơi mình gặp 2 anh lớn ở nhóm khác đang khiêng cái ghế nặng quá nên mình ra giúp và làm quen từ đó. Bắt đầu buổi sáng là làm các bài tập Tiếng Anh về cơ thể người, dán hình cơ thể con người lên giấy sau đó thi hỏi các câu hỏi liên quan.

Sau đó, được chơi các trò chơi như: ném bóng trong tiếng nhạc. Dứt nhạc ai mà còn cầm bóng thì phải hát một bài. Kế đến là chơi trò Mèo bắt chuột. Thấy giáo hướng dẫn thật vui và hài hước, mình và các bạn chơi hoài đến mệt phờ mà vẫn chưa chán. Ăn trưa xong nghỉ ngơi rồi 14h tập trung tại hồ bơi nước ngọt và đi bơi. Mình bơi thoải mái vì đây là môn yêu thích của mình mà. Thấy giáo ném xuống hồ những đồng tiền xu tui mình thi nhau nhặt và mình nhặt được 10 đồng rồi về mình đổi được 10 điểm. Ăn tối xong cả bọn được xem phim ma, rồi giả đóng thành ma khi nhìn thấy nhau ai cũng hoảng sợ. Mình về phòng hoàn tất Nhật ký ngày thứ 2 rồi đi ngủ.

Ngày thứ ba

Cũng như mọi ngày, mình dậy từ 5h30. Sau khi các

thủ tục thì cả bọn vào lớp học tiếng Anh chủ đề về Người ngoài hành tinh. Chủ đề đó rất là vui: tả hình dáng, viết cảm nghĩ, vẽ hình ảnh và những khả năng đặc biệt của người ngoài hành tinh. Sau đó, cô nói tối hôm nay là ngày Biểu diễn thời trang của các siêu nhân. Chúng mình được phát các công cụ như: Giấy màu, giấy bạc, kéo, thuốc màu, băng keo. Nhóm mình bắt đầu thực hiện: 1 bạn thì thiết kế mẫu, 1 bạn đo quần áo, 1 bạn cắt đồ và 1 bạn là người mẫu. Mình nhận nhiệm vụ cắt đồ. Cả nhóm làm suốt đến 11h vẫn chưa xong. Sau khi ăn trưa xong mình lại thiết kế tiếp đến 15h chiều mới được đi bơi khoảng 1,5h. Sau khi ăn tối xong thì chúng mình đến Sea Flower Club với một khuôn viên khá lớn và đẹp. Các nhóm chuẩn bị biểu diễn. Người mẫu của nhóm nào cũng đẹp, cũng có cách thiết kế đặc biệt của mình. Nhưng cuối cùng đội Sư tử đã thắng cuộc. Viết nhật ký ngày Thứ 3 xong vẫn còn tiếc ngán ngờ vì đội mình không thắng cuộc.

Ngày thứ tư

Là ngày thú vị nhất trong tuần lễ trại hè, vì đó là ngày hội thể thao Olympic. Cả đoàn được thi đấu rất nhiều môn thể thao ngoài sức tưởng tượng: Bóng rổ, bóng đá, đá cầu, cầu lông, chuyển bóng nước... Mình đăng ký thi môn Bóng rổ và ném vào rổ được 1 quả. Đá bóng thì chúng mình đá được 3 quả vào lưới. Thú vị nhất là môn Chuyển bóng nước vì đó là môn lần đầu tiên mình được tham dự. Tổng kết lại thì Nhóm của mình về Thứ 3. Buổi tối lại được xem phim: Những sự kiện vĩ đại, bộ phim thật hay và ly kỳ. Ngày thứ 4 mệt quá vì cả ngày mình vận động hơi nhiều mà.

Ngày thứ năm

Hôm nay là ngày cuối cùng của cuộc hành trình. Chúng mình học tiếng Anh về vũ trụ: trái đất, chòm sao, vì sao, các lục địa, dải Ngân hà... Cô giáo hỏi nhiều câu rất thú vị như: Có phải Sao thổ ở cạnh Sao Kim không? sao Hoả với sao Thiên vương thì sao nào nhỏ hơn? Mặt trời to hơn sao Hoả hay ngược lại? Dải Ngân hà là gì? Bọn mình trả lời được gần hết chỉ còn 1 câu không trả lời được mà thôi.

Đến chiều mình vẫn được đi bơi. Ăn tối xong thì trời mưa nên cả bọn được xem phim: Gia đình siêu nhân rồi về đi ngủ. Nhật ký ngày thứ năm mình định viết nhiều về những kỷ niệm ở Trại hè vì ngày mai chúng mình kết thúc Trại hè rồi nhưng mà mệt quá, ngủ quên mất. Thật là tiếc quá.

Ngày thứ sáu

Sau khi ăn sáng xong thì chúng mình thu xếp đồ, tập trung tại hội trường và thông báo kết quả đội nào về nhất trong đợt trại hè này. Cuối cùng đội Cá sấu của bạn Quốc Việt đã chiến thắng. Cả đoàn lên xe trở về thành phố. Trên xe cả đoàn hát hò mãi mà về đến Trung tâm APOLLO lúc nào không hay. Xống xe trước cổng trung tâm bọn mình chia tay nhau và hẹn gặp lại vào mùa hè sang năm.

***

Tôi đón con tại Trung tâm tiếng anh APOLLO mà mừng khôn xiết. Con trai chững chạc hơn và làn da nâu hơn chút xíu. Chào được bố mẹ một câu mà mắt vẫn còn lưu luyến bạn bè như chưa muốn về.

Năm 2008, bước vào mùa hè bé đã lên kế hoạch cho các chuyến đi. Và chuyến đi mong đợi nhất đó là trại hè

tiếng Anh APOLLO. Khác hẳn với năm ngoái Bé tự sắp xếp hành lý và chờ đợi ngày lên đường. Mùa hè năm nay điểm đến của bé là Khu du lịch sinh thái Hòn ngọc phương Nam.

Kết thúc trại hè về, tôi hỏi con: Trại hè năm nay có vui không? Con trả lời: Trại hè vui lắm mẹ ạ, nhưng sao kỳ vậy? Trại hè gì mà chỉ có một tuần vì một tuần mới như có một ngày. Sao trại hè không là 3 tuần mẹ nhỉ?

Nhìn gương mặt rạng ngời hạnh phúc của con mà lòng tôi vui sướng quá. Con trai tôi mới 10 tuổi mà đã tự lập rồi. Được như ngày hôm nay phần lớn là do công sức của CLB Trường tồn đã tạo điều kiện cho con trai tôi được tiếp cận với những điều mới mẻ, được đi đến những nơi mà bé chưa có cơ hội đến, được tiếp xúc với môi trường năng động, độc lập đã làm cho bé mạnh dạn tự tin hơn.

TP. HCM ngày 3/8/2008

GIẢI QUYẾT KHIẾU NẠI KHÁCH HÀNG

VƯƠNGNM - FMB

Một ngày đẹp trời gần tết Nguyên Đán Mậu Tý, Thảo “cún” (Trưởng SR Samsung) tiếp một vị khách đặc biệt. Một vị khách hàng cũ đã mua máy E700 cách đây 4 năm. Điều đặc biệt ở đây không phải là vị khách này quay lại mua máy hay cảm ơn mà là khiếu nại! Khiếu nại một chuyện đã xảy ra 4 năm về trước.

Cách đây 4 năm, bác này mua một máy E700, nhưng sử dụng chưa bao lâu thì bị mất, bác đến SR Samsung mua 1 máy E700 khác. Ngẫm nghĩ một hồi bác ấy thấy mình dư 1 bộ phụ kiện, nên bác đề nghị showroom mua lại. Tất nhiên là không được, nhưng để thể hiện sự chăm sóc khách hàng chu đáo, nhân viên SR đã nhận bán giùm. Biên nhận là 1 cardvisit của nhân viên có ký tên phía sau làm bằng chứng. Chuyện có lẽ cũng không có gì nếu như không có việc vị khách hàng này cầm biên nhận đến đòi lại bộ phụ kiện hoặc tiền bán bộ phụ kiện sau 4 năm trời.

Đúng là một khiếu nại chưa từng có trong lịch sử bán hàng, không biết giải quyết thế nào. Thảo “cún” xin ý kiến lãnh đạo trong cuộc họp giao ban, tất nhiên là lãnh đạo không chấp nhận trả tiền, với lý do công ty không có quy định mua lại phụ kiện hay bán giùm phụ kiện. Sự nhiệt tình của nhân viên chỉ mang tính giúp đỡ cá nhân. Định kỷ luật nhân viên nhưng cô ấy đã nghĩ việc từ khi nào.

Tuy nhiên để thể hiện sự nhiệt tình và tận tâm, ban lãnh đạo cũng đề nghị Trung tâm Bảo hành kiểm tra lại kho, nếu may mắn còn, thì gửi trả cho khách hàng, nhưng phải nói với khách hàng rằng đây là sự giúp đỡ riêng của trưởng SR, chứ công ty không có quy định nhận bán giùm phụ kiện.

Trong thời gian chờ Trung tâm Bảo hành tìm kiếm, vợ vị khách hàng này lại lên tận trụ sở chính của FMB để khiếu nại, đúng là khách hàng quyết tâm đòi lại phụ kiện (không biết có ẩn ý gì không, vì phụ kiện này có cho không thì cũng không ai lấy, vì E700 đã ngưng bán từ lâu).

Mặc dù, không phải là lỗi của công ty, nhưng vấn đề cũng thật phức tạp cho Thảo cún, ngày mai Thảo cún nghỉ sinh, Thảo cún đành chuyển giao “trách nhiệm xử lý” cho chị TrinhNM (trưởng SR 181).

Hai hôm sau, anh TrungNL, Giám đốc Trung tâm Bảo hành thông báo tin buồn là lục lọi khắp nơi nhưng không còn phụ kiện nào liên quan đến E700. Chị TrinhNM đang lựa lời để phản hồi khách hàng, thì anh TrungNL chợt nghĩ ra 1 chiêu cuối cùng, đề nghị chị TrinhNM liên hệ chị Hương tỷ tỷ (kế toán trưởng) để xin, vì chị Hương trước đây có mua E700 sử dụng.

Chị Hương tỷ tỷ hưởng ứng nhiệt tình, về nhà lục lọi khắp nơi xem thằng con cưng đã giấu các phụ kiện này ở đâu. May quá, còn được cái hộp hơi méo, cục sạc nhìn cũng tạm tạm còn nguyên tem FPT. Chị Hương cũng mách nước là cùng chơi đồ cổ như chị còn có ĐồngNC, TuyếtNA, VânNTK nữa.

Sau 3 ngày thu lượm với sự giúp đỡ tận tình của chị Hương và TuyếtNA nên đã có được 90% như yêu cầu (hộp, sạc, tai nghe, sách HDSD), chỉ còn thiếu dây đeo. Chị Trinh liền mời khách hàng lên nhận lại phụ kiện 4 năm trước.

Chắc vì sự nhiệt tình và lòng tốt của anh chị em FMB hay sao ấy, mà sau đó không thấy vị khách hàng này khiếu nại nữa.

TÔI ĐÃ BIẾT THẾ NÀO LÀ HEAD OFFICE (HO)

HANH2004 - Little

Tôi là một dân đen chính hiệu, một nhân viên quen tại FSoft. Tôi vẫn biết như thế, và vô cùng nhún nhún, khiêm tốn, luôn có thái độ “xuống nước” khi tiếp xúc và đối xử với bên ngoài.

Thế nhưng, thật trớ trêu, tôi lại là đứa hay phải tiếp xúc với bên ngoài: Nhân viên, các lãnh đạo (tuy không nhiều, nhưng cũng đủ để có thể biết tất cả các lãnh đạo “cao cấp” của FSoft), các công ty trong cùng tập đoàn (chủ yếu là nhờ vả). Và tất nhiên, trong đó có cả HO.

Trước khi làm tại vị trí này, và trước khi tôi phải liên hệ với ai đó ở HO, tôi đã được các anh chị em trong công ty quảng cáo về những cái đặc biệt của nó. Nào là: Trên đó toàn các em lễ tân xinh đẹp, chân dài, nên muốn nổi máy cho phòng ban nào đó, cứ từ từ, đợi đã, em còn đang bận đánh nốt chút son, phết nốt chút phấn. Hay: Ôi, muốn mượn phòng, hay xin xỏ giấy tờ của các chị hành chính ở trên hả? Cười cười nói nói mất hơn một tiếng. Đây là đối với người quen, thường xuyên nhờ vả nhá, chứ em, dạng mới vào, thì đừng có mà hòng. Tôi nghe mà rợn hết cả tóc gáy.

Tôi nghĩ, FPT là một tập đoàn mạnh, tất nhiên, các anh chị nhiều công việc. Nhưng không bao giờ tôi nghĩ, các anh chị ấy lại làm việc kiểu “nhà nước” như thế.

Thế nhưng, sau hơn một năm làm việc, tôi cũng đã phải tiếp xúc với cấp cao hơn cả các anh lãnh đạo nhà mình.

Hôm đó, tôi có một lớp học và cần sử dụng phòng máy để thực hành các công cụ của FSoft. Tôi đã liên hệ với chị A Na QA và đã được chị cho một số đường dẫn

để truy cập từ bên ngoài. Tôi có liên hệ với QA và được biết cái server của những công cụ này hiện QA đang quản lý, vì thế tôi không contact với IT Fsoft nữa mà contact hẳn với IT HO, với cái tên mỹ miều là “Ban công nghệ thông tin” - FIM.

Sau khi tôi gửi cho anh TrungNQ3 các link đó, tôi đã hẹn được một ngày để kiểm tra lại toàn bộ tại phòng máy. Sáng ngày hẹn, tôi gọi và được biết, phòng máy đang bị mất điện, anh Trung nói sẽ kiểm tra những link đó trên máy của anh, nếu ổn thì có nghĩa là tại phòng máy cũng sẽ không vấn đề gì. Sau khoảng 5 phút, anh gọi lại cho tôi và thông báo: Mọi thứ đều ổn, nếu muốn kiểm tra tại phòng máy thì sau 5 giờ chiều, khi có điện lại, hai anh em sẽ cùng xuống kiểm tra.

Đúng 4h30, tôi gọi điện cho anh Trung (tất nhiên là bằng di động) nhưng không liên lạc được. Tôi lo lắng, gọi máy bàn, nhờ người liên hệ... nhưng không có dấu hiệu gì của anh Trung. “Chẹp, chắc anh đang đi đâu đó, chưa đến 5h mà”. Tôi vẫn quyết định sang phòng máy để kiểm tra (có thể anh đang ở đó, và đang làm việc nên không liên hệ được chăng?).

Khoảng 5h15 chiều, tôi sang đến nơi, không có ai trong phòng máy. Tôi lên tầng 12, “trụ sở” của FIM. May quá, vẫn còn vài anh IT đang ngồi làm việc. Tôi bước vào hỏi anh Trung. Tin dữ: Anh Trung không có mặt ở đây và không biết anh ấy đã đi đâu. Vì công việc, tôi đành mạnh dạn nhờ vả một anh khác. Anh này trẻ, đeo kính cận trông rất IT. Anh ấy nói tôi đưa link cho anh ấy để anh ấy test thử. Tôi nói không có, phải vào mail

lấy. Ôi thôi, tôi xoá mất rồi. Vừa định gọi điện về QA FSoft để hỏi, thì anh ấy bảo, có phải link này không. Hóa ra, anh Trung đã gửi qua mail cho anh để anh kiểm tra giúp. Tôi mừng quỳnh: "Đúng đúng anh". Sau khi kiểm tra qua kiểm tra lại thì anh nói không được, rồi gọi điện cho IT FSoft: Anh Hào trả lời, IT không biết gì về server đó, phòng đào tạo cũng không có request gì cho IT cả. "À há, vậy là có cơ rồi, phạt bọn fờ soft vì đã không làm đúng tiến trình: IT lại không quản lý server." Chẹp, tôi không dám nói gì. Chỉ cười, và mong các anh giúp đỡ.

Anh lại ngồi xuống, nói không phải do bên anh mà do bên fờ soft chặn, anh cũng không biết làm gì cả. Tôi gọi điện cho QA, IT. Anh lại nói: Thế hoá ra dân fờ soft giàu quá, cho nhân viên bao nhiêu tiền để gọi điện thoại. Tôi lại cười.

Cuối cùng cũng được. Phù, may quá. Tôi quay lại cảm ơn và lọc cọc chạy xuống phòng máy để kiểm tra sau khi đã nhờ anh chuyển mấy cái link vào mail của tôi. Đùng tưởng anh mail cho tôi ngay nhá. Mail của anh quan trọng lắm, không gửi ra ngoài được đâu. Tất nhiên lại phải cười, nói anh giúp tôi một lần. Tôi xin số điện thoại của anh, anh không cho, vì sợ tôi làm phiền anh trong những lúc nhạy cảm.

Quay về phòng lab, tôi mở mail để kiểm tra link. Ôi, cha mẹ ơi, không vào kiểm tra được mail FSoft. Làm sao bây giờ. Tôi lại gọi điện và nhờ người tìm cho tôi số điện thoại của anh. Ha ha, có rồi. Tôi gọi. Một hồi chuông, hai hồi chuông, anh nhắc máy: Alô. Ôi, tôi chờ anh nhắc máy như chờ người yêu lâu ngày chưa gặp. Tôi nói luôn: Có đúng anh abc không? Đúng rồi. Tôi giới thiệu tôi là xyz của FSoft. Anh nói, nếu là em xyz thì anh lại không

phải là anh abc đâu. Tôi cười vì nghĩ anh nói đùa thôi. Tôi cứ thỏa sức nói một tràng những khó khăn của tôi: Không check được mail, nên không lấy được link và nhờ anh đọc cho tôi link để kiểm tra. Anh không nói gì, alô, anh vẫn không nói gì... Ôi, hóa ra anh muốn thử xem điện thoại của tôi còn bao nhiêu tiền, anh cứ để điện thoại, chứ anh thì tại sao lại phải nghe một con bé vớ vẩn của cái chi nhánh bé tẹo fờ soft nói chứ.

Tôi lại đành phải trình cái mặt của tôi ra. Tôi lọc cọc chạy lên tầng 12 lần nữa. Đúng là trong cái rủi vẫn có cái may, anh vẫn còn ở đó. Ôi Chúa thật nhân từ, lúc đó tôi thật sự cảm ơn chúa. Tôi đã định hét lên: Tại sao anh không xuống, tại sao anh lại thử sức sức chịu đựng của tôi... nhưng tôi phải cười, lại nhẹ nhàng nói ra khó khăn của mình và nhờ anh giúp đỡ. Anh quay ra: "Ừ thôi, chúng mình đi kéo muộn".

Cuối cùng, mọi cái cũng xong. Đấy, cứ có anh vào thế nào cũng giải quyết xong. Anh tài quá. Tôi cảm ơn anh và ngồi thở phào.

Cuối cùng tôi cũng đã được thưởng thức "hương vị" của HO. Cái tập đoàn FPT to là thế, mọi người vẫn tự hào là dân chủ và không thích cái kiểu của "nhà nước". Thế mà khi thực hiện, hình như các anh chị HO (tất nhiên là tại một vài ban và trong một vài trường hợp) lại gây khó dễ cho nhân viên cùng tập đoàn đến thế. Một năm, các phòng ban đều lấy đánh giá từ nhân viên, từ các khách hàng để công việc của cả tập đoàn ngày càng tốt hơn, các phòng ban sẽ làm việc tốt hơn. Tôi hy vọng, đây chỉ là một trường hợp ngoại lệ trong lúc tâm trạng của anh không thoải mái, có thể vì phải làm việc ngoài giờ chẳng? Ôi, chỉ có Chúa mới biết...

DÙ SAO THÌ...

VƯƠNG NV - FAD

Chiều mùa đông lạnh. Em là người cuối cùng trong đợt phỏng vấn hôm nay. Mặt mũi sáng sủa, đôi mắt một mí nhanh nhẹn, đã có bằng tốt nghiệp kế toán, mới ra trường nên còn vô cùng hăm hở. Câu trả lời và câu hỏi cuối cùng đã kết thúc, những giọt mồ hôi cuối cùng cũng đã kịp túa ra bết vào trán. Em cầm chiếc cặp đen lúnh quính cảm ơn chúng tôi rồi ra về. Tôi lần giở lại từng trang hồ sơ và nhẹ nhõm hẳn vì rốt cuộc cũng đã tìm được một người có thể đảm nhận vị trí thủ kho trong khi các sếp đang giục giàng cuống cuống sau hai lần tuyển trước bị thất bại.

Chiều đầu năm mới. Đối với phòng kế toán, chưa bao giờ những ngày đầu năm Dương lịch là những ngày được nghỉ vì bận đóng sổ, đóng kỳ, kiểm kê hàng hóa, tài sản. Quân số của phòng bây giờ lên được ba người nhưng khối lượng công việc chưa lúc nào được giảm bớt. Hai anh em vẫn đang hi hụi kiểm kê kho. Tôi tranh thủ giảng giải thêm cho em những kiến thức mà tôi lượm lặt được về đóng hàng hóa CISCO và chỉ cho em cách ghi chú Part Number trên từng hộp để phân biệt các loại hàng hóa với nhau. Em rất ham học và học rất nhanh, đôi khi đưa ra những ý kiến khá hay để sắp xếp hàng hóa sao cho hiệu quả. Nhìn những giọt mồ hôi thấm mệt hòa vào những vệt bụi bẩn trên tay, trên mặt, tôi tin tưởng em sẽ hoàn thành tốt công việc của mình.

Chiều mùa hè nóng nực. Chiếc điều hòa chạy ro ro trên đầu cũng không làm giảm đi sự oi bức trong phòng họp. Đối tác của chúng tôi trong buổi họp là nhà cung cấp trong nước lặn lội đường xa lên ký hợp đồng. Qua cách nói chuyện, cử chỉ, tôi biết là họ ghê gớm và thủ đoạn nhưng tới mức nào tôi cũng không tưởng tượng được. Lật đi lật lại từng cam kết trong đơn hàng, từng chúng tôi kiểm tra chất lượng, chúng tôi cũng đã đi đến

một thỏa thuận chung và ký kết được hợp đồng. Bắt tay thật chặt đối tác để thể hiện sự tin tưởng lẫn nhau, tôi thấy trong mắt em bùng lên niềm vui sướng. Em đã mang về cho công ty một nguồn đầu vào ổn định và rẻ hơn 10% so với giá nhập bấy giờ và đỡ hẳn cho tôi một gánh nặng sau bao nhiêu ngày lẩn mò, hỏi han tìm nguồn hàng lẻ.

Sau một vài đợt đặt hàng suôn sẻ, tôi bắt đầu tiến hành xem xét lại các đơn đặt hàng, tham khảo các mối đặt hàng khác để tiếp tục điều chỉnh giảm giá tối đa cho FPT. Rất tình cờ, tôi nắm được thông tin bên đối tác có chính sách hoa hồng cho tất cả các đối tác khác của họ. Khá nhanh chóng, tôi đã nắm bắt được tỷ lệ phần trăm hoa hồng là bao nhiêu và ngay lập tức bảo em làm việc với đối tác để giảm giá vào đơn hàng sắp tới. Một bước đi chính xác mang lại một kết cục mà tôi hoàn toàn choáng váng.

Chiều mùa thu oi ả như sắp mưa. Tôi được triệu tập vào phòng họp riêng với sếp và một số cán bộ chủ chốt. Có thông tin từ phía đối tác, số tiền hoa hồng của các đợt đặt hàng đã được chuyển cho em. Em cũng được gọi vào để trực tiếp giải trình vụ việc. Không có bằng chứng nào từ phía đối tác được đưa ra, em khẳng khái một mực phủ nhận sự việc. Đầu tôi ong lên những câu hỏi và những phản biện của chính tôi, vì xưa nay, tôi vốn tin vào trực giác khi đánh giá một con người, đặc biệt đối với trường hợp của em sau một thời gian làm việc trực tiếp với nhau. Cuộc họp càng về cuối càng căng thẳng và dần dần đi vào bế tắc. Bản thân tôi cũng không bị thuyết phục bởi các thông tin từ phía đối tác, nhưng kết luận cuối cùng cũng phải đưa ra. Em bị đình chỉ công việc ngay trong buổi chiều hôm đó và bàn giao toàn bộ phần việc đảm nhận lại cho tôi. Tôi lại là người phải thông báo cho em quyết định đó, là người đón em vào và cũng lại là người tiễn em ra đi. Nhìn ánh mắt bịn rịn khi phải rời xa chỗ làm việc đã gắn bó suốt năm qua, tôi biết em không dám phạm một sai lầm lớn như vậy, mà thậm tự oán trách mình đã không dặn dò em kỹ lưỡng phải làm việc kín kẽ với các đối tác mới và cũng thậm trách quyết định quá cứng rắn của sếp.

Sau ngày em ra đi, công việc dồn lên những người còn lại mặc dầu đã được hỗ trợ thêm cán bộ từ bộ phận khác. Quyết định cũng đã được ban ra, người cũng đã

đi rồi nên công việc cứ cuốn tôi đi bộn bề, chẳng còn lúc nào kịp tĩnh tâm lại để suy nghĩ. Chúng tôi vẫn tiếp tục làm việc với nhà cung cấp đó và sau nhiều lần thúc ép cũng lấy được một bằng chứng ngụy tạo, không hề thuyết phục. Nhưng cũng từ đó, đối tác bắt buộc phải trực tiếp giảm giá thấp nhất cho chúng tôi và nghiêm túc trong những lần giao dịch khi chúng tôi bằng quyết định dứt khoát đã nói không với việc giao dịch theo kiểu hoa hồng cho cá nhân. Họ cũng phải hiểu đó không phải là kiểu của FPT.

Những buổi chiều lâu lâu sau đó, tôi mới có thời gian rảnh để ngẫm nghĩ về những quyết định nhân sự của mình cũng như của sếp. Đặt quyết định đó trong toàn cảnh, tôi nhận ra quyết định lúc đó là rất chính xác và kịp thời. Sự ra đi có thể là không công bằng cho tất cả mọi người, cho em, cho tôi vì phải gồng mình lên gánh vác tại thời điểm nhạy cảm như vậy, nhưng trên hết nó giúp chúng tôi kiểm soát được nhà cung cấp và ngăn chặn tối đa các vấn đề họ có thể sử dụng trong thời gian tiếp theo, khi chúng tôi đang tiếp tục tăng khối lượng với những đơn hàng lớn và dày đặc. Điều đó đã được

chứng minh rất rõ ràng trong thời gian sau này. Nếu em ở lại, sự việc có thể sẽ tiếp tục diễn biến tồi tệ hơn và sẽ đặt chính tôi vào trong những vướng mắc không thể lường hết được. Trong lúc bối rối, tôi đã không kịp nhìn ra những điều đó và người mà tôi vẫn đang thăm trách lại chính là người tôi phải biết ơn nhất.

Sau này, thỉnh thoảng tôi vẫn liên lạc với em để xem mình có thể giúp đỡ em được điều gì trong công việc và cuộc sống hay không. Tôi biết em là người có năng lực nên sớm muộn gì em cũng sẽ tìm được con đường để đi lên trong cuộc sống. Và tôi cũng thầm hy vọng một ngày nào đó, khi đã được kinh qua những mọi vị trí trên con đường kinh doanh, em sẽ hiểu được phần nào quyết định và biết đâu cả sai lầm của tôi.

Cuộc sống là những con đường gập ghềnh, nhiều khúc cua, đoạn ngoắt không ngờ tới cho những tay lái mới bắt đầu làm quen. Nếu run rẩy, không nhìn xa ra trước mặt có thể sẽ dễ dàng gây ra những tai nạn đáng tiếc cho cả tay lái và những hành khách đồng hành trên xe. Nhưng dù sao, khó khăn vẫn đang đợi chờ ở phía trước và xe vẫn phải tiến lên.

